

Loveswept

Ocol
prin
Euphoria

Becky Lee Weyrich

Loveswept

Becky Lee Weyrich

*Ocol prin
Euphoria*

Traducere de Mihnea Columbeanu

Detour to Euphoria **by Becky Lee Weyrich**

© copyright 1994 by
Becky Lee Weyrich

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95057-1-8

1

– Ai dat de belea cu *caru'*, duduia!

Sibyl Blanchard simți cuvintele șerifului Odell Hubbard tîrîndu-i-se peste trup, exact la fel cum o făceau de cîteva minute ochii lui apoși. Se cutremură, crispîndu-se apoi, cînd un zîmbet mulțumit de sine și oarecum libidinos apăru împrejurul țigării Moonshine Crook pe care-o ținea între dinți. Mai rău, își simți propria fibertate lunecîndu-i printre degete, la fel de sigur pe cît plutea în sus fumul albăstrui al trabucului pe lîngă cele cîteva fire cărunte ce-i împodobeau chelia.

Dintr-un alt birou al închișorii se auzea muzică la radio. Willie Nelson se văieta că merge spre „Orașul New Orleans“. Deși îl prefera pe Bach, cuvintele acestei haimanale a muzicii country o

mișcau adânc. Exact în acel moment, Sibyl ținea cu disperare să se afle în tren. O, siguranța și confortul unui metrou din New York! Euphoria, Georgia, și șeriful său încruntat, cu predici târăgă-nate, făceau ca primejdiiile acelor căi ferate subterane să pară o joacă de copil.

De-ar fi luat-o, măcar pe șoseaua principală, în locul drumurilor lăturalnice! Dar n-o făcuse. Dacă n-ar fi abătut-o din cale indicatorul acela de ocolire! Dar se întâmplase. Iar acum, iat-o într-un oraș numit Euphoria, fără a se simți nici pe departe euforică.

Șeriful Hubbard își readuse brutal victima la realitate, plesnind zgomotos cu palma tăblia tocită a biroului.

– M-ascult' ce-ț' zic io ție, fato?

Nu, nu ascult, îi veni să spună, dar replică iute:

– A, da, domnule! Fiecare vorbă.

– Bun-așa.

Își lăsă scaunul să cadă la loc pe picioarele din spate și înclină capul s-o privească peste ramele ochelarilor. Scoțindu-și țigara dintre dinți, o folosi pentru a împunge cu ea aerul; subliniindu-și cuvintele. Țuguie buzele, scoțind un țistuit antipatic:

– Ȑi ca voi face zile fripte la orașu' meu. Yankeii dracu' vine val-vîrtej pe drumu' meu, cu nooj-dă mile la oră, crezîn' că ei e prea grozavi ca să se supuie legii ca oamenii de rînd. E, dă-m' voie să-ț' zic, duduîță, că mi-i pînă peste căp. O să te dau în *egzemplu*, fîncă șerifu' Odell Hub-

bard n-a ajuns dă risu' la te miri ce dubiță purpurie, cu poze trăsnite pictate pă ea și număr dă New York. Și să-ț' mai zic o chestie...

Glasul lui Hubbard continuă să bîrîie monoton, pînă cînd Sibyl își mută din nou auzul de la el. Iarna pornise într-una dintre bîntuirile ei de noiembrie tîrziu; se apropia sărbătoarea de Thanksgiving. Afară, vîntoasele urlau și biciuiau, cu stropi de ploaie rece ca gheața, toate crăpăturile și spărturile vechii clădiri de cărămidă a închisorii. Radiatorul care zăngănea într-un colț nu furniza prea multă căldură. Sibyl era cuprinsă de fiori, în tricoul și blugi ei uzi. Părul lung, castaniu – de-o culoare atît de închisă, încît, cînd era ud, părea negru – îi șiroia de apă pe spinare, făcînd-o să tremure încontinuu. Fusese atît de tulburată cînd o oprise ajutorul de șerif și-i spusese că trebuia să-l urmeze înapoi, la acea mică pușcărie ca o groapă-n drum, încît uitase să-și ia jacheta căptușită cu puf. În pofida hotărîrii ei de a se arăta neimpresionată de tirada șerifului Hubbard, fu nevoită să se îndrepte din tot trupul, într-un efort de a-și opri dîrdîitul.

– Domnule șerif, interveni ea, cînd Hubbard se întrerupse pentru a trage un fum din havana umeză, cred, serios, că nu am depășit viteza legală, dar dacă-mi spuneți cît e amenda, v-o plătesc și terminăm cu toată problema.

Șeriful se aplecă înainte, îngustîndu-și ochii.

– N-ai depășit viteza, hai? Îl faci pe ajutorul meu mincinos, duduică?

– Păi, nu, doar că..

– Doar că n'ical mugi Hubbard. N'ica dacă pur și simplu. Ești o *contravenientă*, cuconiță! Și avem noi metode să le-o facem la ai dă teapa lu' matala-n comitatu-ăsta ici-șă.

Sibyl încerca din răsuferință să-și stăpânească nervii, dar cu cît vorbea mai mult individul ăla, cu-atîta ea se enerva mai tare. Încă o „cuconiță” doar și-avea să i se-aprindă fitilul fulgerător.

– Cît? insistă ea.

– Pentru mata...

O măsură încă o dată de sus și pînă jos, ca pentru a încerca să stabilească suma de plată necesară eliberării.

– *Destul!*

– Ascultați aici, n-am de gînd să plătesc nici un cent mai mult decît oricare alt călător, prins în vreuna din capcanele dumitale pentru viteză ilegală. Și cu atît mai mult...

Cuvintele ei îl smulseră pe șerif din scaun. Avea chipul roșu ca racul de furie și burdihanul uriaș tremurîndu-i peste curea prea strînsă. Bătu din nou cu pumnul în masă, înjurînd printre dinți.

– Harley, răzni el, vino-aicea! Imediat!

Ajutorul său, tînăr și înalt, care-o adusese la secție, intră grăbit în biroul șerifului. Stînd drept ca un vătrai în fața șefului său, Harley îi amintea lui Sibyl de-un stîlp de telegraf cu urechi și teacă de revolver.

– Cît i-ai taxat?

– Cinzei doi jumate, Șefu', răspunse Harley, dînd

din cap cu atîta tărie, încît Sibyl avu impresia că-i va sări de pe umerii slăbănogi.

– Na! exclamă șeriful Hubbard, ieșind țiños, de după birou, cu un rînjit gen *ți-am zis eu* și îndreptînduse spre Sibyl.

Înaltă de un metru și cincizeci și doi de centimetri, în tenișii ei învechiți, trebui să-și încline capul pe spate pentru a-l privi în ochi. Vocea, însă, îi sună mult mai înaltă:

– Din cîte știu eu, limita de viteză pe șosea este de cincizeci și cinci de mile pe oră.

– Taman bine se vede că habar n-ai de nimic. Nu erai pe șosea, fato. Erai încă în limitele orașului *meu*. Și aicea, limita-i de douăzeci, nici un fir de păr peste! Nu c-așa-i, Harley?

– O, sigur că da, Șefu'!

Sibyl știa că era trasă pe sfoară. Mai știa și că depășise indicatorul limitei suburbane înainte de-a fi mărit viteza. Dar ce-ar fi cîștigat cîntîndu-se? Categorie, nu și-ar fi cîștigat dreptatea. Cel mai bun lucru, se hotărî ea, era să plătească amenda, oricît de exorbitantă, și să plece dracului de acolo!

– Cît vă datorez, domnu'le șerif? Dacă-mi spuneți, vă scriu un cec și...

Răspunsul fu prompt și emfatic:

– Nu primim cecuri. Bani gheață, și gata. Și ești amendată cu o sută cinci dolari – dublu' vitezei cu care conduceai.

– Ce idioțenie!

– Ascultă, cuconișo, dacă nu-ți place, n-ai decît să te duci la tribunal.

– S-ar putea chiar s-o fac!

Lui Sibyl i se-nvîrtea mintea. Ce Dumnezeu o apucase? Trebuia să ajungă în Florida, pentru festivalul de artă din Jacksonville de săptămîna viitoare. Putea fi șansa vieții ei, să expună într-o galerie spațioasă, unor cumpărători distinși și cu discernămint. Nu-l putea lăsa pe șeriful ăsta țopîrlan s-o scoată din răbdări. Era hotărîtă să rămînă calmă, distantă și neatinsă de remarcile lui grosolane, mitocănești.

– Primiți cărți de credit? Întrebă înțepată.

Șeriful Hubbard hoțoti de rîs.

– O auzi p-asta, Harley? Fătuca aci dă față vrea să știe dacă primim cărți de credit! Acilea nu-i Sears și Roebuck, scumpo. Acilea-i o pușcărie! Acuma, plătești cash sau îți răcești o vreme călcîiașele într-una din celulele mele?

Asta le întrecea pe toate! Mersese prea departe. Sibyl își putea simți părul de la ceafă zbîrlindu-se ca blana unui cîine. Buzele-i tremurau, în timp ce își înăbușea pornirea de-a spune ceva realmente necuvenit unei doamne. Vîrî mîinile adînc în buzunarele blugilor, pentru a fi sigură că n-avea să-i ardă un pumn celui reprezentant batjocoritor și rînjit al legii pe plan local.

– Mă amenințați, domnule șerif?

Hubbard ridică din umeri, chicotind.

– Io n-ameninț pă nimenea, cuconiță. S-ar putea zice că mi-s numa' fapte.

– Cît despre asta, sîntem dbil

Sibyl se răsuci spre ușă.

– Hei, unde crezi că te-ci? strigă individul, cel mătăhălos, sărind din fotoliu. Harley, pune mîna pã ea. Vrea sã fugã.

Ajutorul îi tăie calea lui Sibyl. Aceasta se întoarce spre șeriful Hubbard, fierbînd de furie:

– Nu vreți sã-mi primiți cecurile sau cartea de credit, așa cã nu-mi rămîne decît sã plec, sã fac rost de bani și sã mă-ntorc ca sã vã plătesc amenda aia nedreaptã.

– Un pas sã nu mai faci, fato, cã te-ncui așa dã iute d-o sã ți sã-nvîrtã capu'!

Acum Sibyl tremura de-a binelea. Într-o clipită, simți cã trecuse prin toate emoțiile omenești posibile, cu excepția dragostei și a fricii. Făcu exact un pas, numai de-a dracului.

– Înhaț-o, Harley!

Șeriful nu arunca vorbe-n vînt. În clipa următoare, cei doi o îmbrînceau pe un coridor lung și umed, spre celular.

– Asta-i curatã nebunie! zbierã ea. Cer sã mi se respecte drepturile. Oricãrui deținut i se îngãduie sã dea un telefon!

– Are dreptate, dom' Șerif, confirmã nervos Harley.

– Pe cine-o sã suni? Ziceai cã nu cunoști pã nimeni prin partea locului.

– Un avocat!

Șeriful Hubbard îi dădu drumul din strînsoare, rînjind.

– Ei, ei, asta s-ar putea sã fie o idee numa' bunã. Hai-aci pã hol și-ț' arăt io unde-i telefonu'

public. Socot c-ai la mata o fisă ca să dai telefon.

– Am!

Schimbarea lui de ton o nedumerea. De ce era dintr-o dată atât de dispus să-i satisfacă doleanțele? N-avea încredere în el. Când șeriful Hubbard îi întinse cartea subțire de telefon locală, iar ea dădu foile pînă la ultimele pentru a consulta lista avocaților, văzu de ce-i făcuse plăcere cererea ei de a-și chema un sprijinitor juridic. În Euphoria nu se găseau decît trei avocați: O. J. Hubbard, R. C. Hubbard și Odell Hubbard jr.

– Toți e buni, da' acum, sigur, ăla micu-i ăi mai tare, comentă șeriful, zîbind cu mîndrie părintească.

Lui Sibyl i se înmuie inima. Fără-ndoială, judecătorul de la proces avea să se numească tot Hubbard. După care zări un nume tipărit cu caractere mai mici, deasupra celorlalte – Nicholas Freemont, avocat practician. Grăbită, introduse o monedă de douăzeci și cinci de cenți și formă numărul.

– Ia-n stail! Doar nu-l chemi pe-amicu' Freemont? protestă șeriful. Nu-i bun dă nimica! Nimica, decît un vînător de ambulante și-un yankeu în plus!

În împrejurările existente, epitetul *yankeu* îi încălzi tot sufletul.

– Dacă nu vă supărați, domnule șerif, aș dori să discut fără martori.

Șeriful Hubbard porni în lungul holului, bombănind, în vreme ce Sibyl ascultă telefonul sunînd

Ocol prin Euphoria

de nouă ori, de zece. Începu să simtă deznădejdea furișându-i-se din nou în oase. Dacă, la ora aceea, Freemont nu era în birou? Sau, mai rău, dacă era vreun bătrîn cu barbă albă, lungă și avînd, în sertarul biroului, o sticlă de rachiu distilat pe plan local – genul de personaj întîlnit în filmele despre Extremul Sud?

– Nicholas Freemont.

Glasul de la telefon nu părea să se asorteze cu vreo barbă albă, lungă. Suna, categoric, ca vocea unui om la vreo treizeci de ani. Și senzual.

– Domnule Freemont, începu Sibyl, după un moment de tăcere, nu mă cunoașteți. Numele meu este Sibyl Blanchard, și sînt din New York. Am fost օprită pentru exces de viteză. Sînt reținută la închisoare de către șeriful Odell Hubbard...

Nicholas Freemont nici n-o lăsa să termine.

– Vin imediat.

Telefonul rămase mut în mîna lui Sibyl. Încă mai privea receptorul, cînd șeriful Hubbard reveni în hol, rînjind și săltîndu-și centura cu pistolul.

– Socot că amicu' Freemont s-a băgat într-o belea mai mare decît pen' cît s-a tîrguit. Dă unde vîi cu dubița aia, cuconițo?

– E a altcuiva. Am împrumutat-o pentru călătoria asta.

– Mi-am cam închipuit iu c-ai împrumutat-o.

Tonul pe care vorbise conferea cuvîntului o cu totul altă conotație.

Lui Sibyl începu din nou să-î crească furia.

– Așa, din întîmplare, aparține fratelui meu.

– Nu, zău? Atunci cum vine că-i înregistrată pă numele unui Thomas Allen Grimes, cînd pă mata te cheamă Blanchard?

– Blanchard e numele soțului meu.

Sprîncenele stufoase ale șerifului săriră-n sus.

– Măritată, hai? N-arăți trecută de vîrsta liceului. Mare sculă de bărbat mai tre' s-ai, dă te lasă să umbli creanga dă capu' tău pînă toată țara.

– Nu mai sînt măritată. Am divorțat de cîtva timp – nu că te-ar privi pe dumneata cu ceva – și sînt absolut capabilă să-mi port singură de grijă, mulțumesc!

– Sună ca cea mai trasă de păr istorie din cîte-am auzit v'odată. Trag eu un control la duba asta să văd dacă nu-i furată.

Rînji, sîcîind-o:

– Doar dacă nu vrei să-l suni pă respectivu' frate-tău să-mi spună cu gurița lui că-ți dăte cu împrumut roțile-i.

Sibyl se rezemă moale de perete, lîngă telefon. Chiar n-avea să-i iasă bine nimic în călătoria asta? Ieri, l-ar fi putut prinde pe Tom la telefon, dar azi-dimîneată plecase din New York într-un turneu cu formația. Acum habar nu mai avea cum să dea de el. Probabil era în autobuz, undeva pe la jumătatea drumului spre Vest.

– Dom' șerif, ia veniți să vă uitați la astea! strigă surescitat Harley, din ușă.

– Ce-i?

Harley aruncă spre Sibyl o privire nervoasă și roșii pînă mai jos de gulerul deschiat.

Ocol prin Euphoria

– Are *material* în spatele dubei.
– Vrei să zici contrabandă, băiete? întrebă Hubbard și ochii i se luminară de o satisfacție diabolică.

– Poze, dom' șerif! Poze porcoase!

– Ei, ce să-ți zici! exclamă șeriful, zîmbind ca pisica din Cheshire. Exces dă viteză și transport dă parafernă pornografică într-un autovehicul furat. Mamă, ce plasă-ncilcită mai țesem aicea!

– Nu-i nimic pornografic! Sînt pictoriță profesionistă. Alea sînt tablourile mele. M-am specializat în portrete după model și sînt în drum spre o prezentare. Așa să-mi ajute Dumnezeu, dacă deteriorați vreunul dintre ele, vă dau în judecată de aici și pînă pe lumea cealaltă!

Nicholas Freemont intră pe ușă tocmai la timp pentru a vedea ceea ce lui i se părea a fi o fată de șaisprezece ani, learcă de ploaie și furioasă, gata să-i sară șerifului la beregată. Priveliștea îl făcu să zîmbească. Moș Hubbard avea într-adevăr treabă pînă peste cap în seara asta – mai întîi, doamna Blanchard, iar acum, această adolescentă cu temperament focos.

– Mă aflu aici pentru a-mi întîlni clienta, pe doamna Blanchard.

Trebuie să strige pentru a se face auzit peste tot tărăboiul.

Șeriful Hubbard, ținînd-o pe Sibyl de încheieturile mîinilor, ca să nu-i scoată ochii, o azvîrli în brațele lui Nick.

– Na! Ia-o. I-a ta, toată!

– Doamna Blanchard? Întrebă Nick, cu o expresie de neîncredere la fel de despuiată ca trupurile de pe pânzele lui Sibyl.

Vocea ei sunase mai matur la telefon. Își imaginase o matroană avînd o vîrstă înaintată, cu păr argintiu și blănuri și diamante curgînd de pe ea din belșug. Curgea ceva, într-adevăr, dar, dincolo de belșugul de apă, altceva nu-i mai confirma în nici un fel așteptările.

– Da. Dumneata eși Nicholas Freemont? spusese Sibyl, cu același ton de surpriză.

La telefon, ghicise că nu era un moșulică, dar se așteptase la un bărbat distins, îmbrăcat într-un costum *trois-pièces*, cu cravată în dungi albastre și gri. Puteai avea încredere într-un avocat îmbrăcat astfel. Dar, observîndu-l pe bărbatul din fața ei, i se frînse inima. Poate ar fi avut șanse mai mari chiar dacă-i venea în ajutor unul din familia Hubbard, în locul acestui țăpinar al pădurilor seculare de brazi, pe nume Nicholas Freemont. Lăsa la o parte faptul că, luat trăsătură cu trăsătură, era izbitor de chipeș. Cămașa sa de flanelă, roșie cu negru, era destrămată la guler și manșete, iar blugii fuseseră peticiți în repetate rînduri. Țepii întunecați ce-i umbreau bărbia îi dădeau de veste că nu fusese nici măcar în termeni de salut cu aparatul de ras, de cîteva zile. Iar cizmele aveau tocurile tocite și erau pline de noroi negru.

Ca s-o spună de-a dreptul, Nicholas Freemont era o panaramă! Desigur, recunoscui Sibyl jalnic, probabil că și ea îi făcuse lui aceeași impresie.

Șeriful Hubbard chicoti și-l înghionti pe Harley cu cotul în coaste.

– Se potrivesc de parcă ceru' i-a ales, nu-așa? Întrebă el sarcastic, exprimînd propriile ei gânduri.

Sibyl se strîmbă. Dîndu-și dintr-o dată seama că avocatul o ținea cam de prea mulțor, i se smulse din brațe.

– Te rog, fă cele de cuviință. Vreau să scap de-aici. *Acum!*

– Care sînt capetele de acuzare, șerifule? Întrebă Nick Freemont.

Hubbard își trîncăni impresiionanta listă, abia stăpînindu-și un zîmbet.

Sprînceana dreaptă a avocatului se arcuia tot mai sus, cu fiecare acuzație, dar glasul îi rămase calm, cînd întrebă:

– La cît se cifrează cauțiunea?

– A, socot că vreo cinci sutare ar fi de-ajuns.

– Cinci sute? țipă Sibyl. Păi, amenda nu era decît...

Hubbard i-o tăie scurt:

– Aia era înainte să aflăm dă mașina furată și toată mizeria aia porno din ea, cuconițo.

Încă o dată, mînia orbi ochii mari, de culoarea alunei, ai lui Sibyl. Se repezi din nou spre șerif. Nick însă o prinse din zbor, înclеștîndu-și un braț musculos pe după talia ei și ridicînd-o de la po-dea. O ținu în siguranță sub braț, în timp ce număra zece hîrtii a cîte cincizeci de dolari.

– Acu' mai vii d-acasă, surise afectat șeriful Hubbard, vîrînd banii în buzunar.

Sibyl părea nebună de legat. Nu se putea decide dacă era mai furioasă pe șerif sau pe avocat. Acesta refuză s-o lase pe propriile-i picioare, scoțînd-o din închisoare, proptită pe șold, ca și cum ar fi fost un sac cu fasole.

– Ai de gînd să mă lași jos?

Urla, se zbătea și-l lovea cu pumnii strînși, în mușchii duri ai coapsei.

– Desigur, doamnă Blanchard, răspunse el, de cum ajunseră afară din clădire, și se îndreptau spre camioneta lui. Atîta numai că nu voiam să se-adauge și tentativa de asasinat, pe lunga listă a acuzațiilor împotriva dumitale. Acum, hai cu mine.

– Prefer să vin cu mașina mea.

– Nu se poate. E pusă sub sechestru pînă reușim să clarificăm problema proprietarului. Mîine, sper.

Simțindu-se înfrîntă, Sibyl ridică din umeri și urcă în camioneta lui cafenie și ponosită. Observă că valizele îi fuseseră transferate ca prin minune din dubița ei în partea dinapoi a camionetei, probabil de către Harley. Era sigură că Nicholas Freemont avea s-o lase pe timpul nopții la vreun motel. Văzuse un local cu înfățișare destul de civilizată, pe strada principală, în timp ce străbătea orașul.

Se rezemă de spătarul scaunului și trase de cîteva ori adînc aer în piept, pentru a se calma. Fusesse o noapte îngrozitoare. Slavă Domnului că aproape se sfîrșise! Abia aștepta să se cufunde într-o baie fierbinte la motel, apoi să se cuibă-

rească-n pat pentru un somn lung.

– Categorical, nu i-ai cîştigat afecţiunea şerifului Hubbard, doamnă Blanchard.

Glasul lui Nick Freemont sunase vesel, în timp ce el răsucea cheia de contact şi băga maşina în viteză.

– Mă cheamă Sibyl. Folosesc apelativul „doamnă” doar cînd consider necesar să par importantă. Într-un fel, femeile necăsătorite nu par să facă o impresie prea grozavă în faţa reprezentanţilor autorităţii.

– Şi mă consideri şi pe mine un reprezentant al autorităţii, Sibyl? Mă rog, mi s-au spus lucruri şi mai grave, cred.

Nick rîse. Era un sunet plăcut, bogat, ca acela al torentului apelor reci de munte sau ca tunetul bubuind profund, într-o după-amiază de vară.

Cum Sibyl nu răspunse nimic, continuă:

– Încotro te întrepai, înainte de-a te ciocni de şeriful Hubbard?

– Spre Florida. Îmi expun tablourile la Jacksonville, săptămîna viitoare. Îmi iau cîteva săptămîni libere, de două ori în fiecare an, ca să călătoresc şi să-mi prezint lucrările.

– A, da, *lucrările!* rosti el pe un ton destul de sugestiv.

Sibyl se zbîrli, răspunzînd totuşi pe un ton fără inflexiuni:

– Tablourile mele au fost expuse în unele dintre cele mai rafinate galerii ale ţării. Fac şi portrete tradiţionale, în caz că te interesează.

Nick chicoti ușurel.

– Pariez că și lă alea te pricepi de minune. Ai focul artistului în tine!

Sibyl era prea obosită ca să mai vorbească. Închise ochii și lăsă muzica country a radioului s-o liniștească. Picăturile mari de ploaie păreau să lovească parbrizul în același ritm cu al chitarei cîntărețului. Efectul cumulat o legăna, într-un sentiment de siguranță. Refuză să-și mai facă vreo grijă. Nicholas Freemont – oricît de țărănoi o fi – știa cum să trateze cu oamenii aceștia. Avea să-l lase pur și simplu să se descurce el. Apoi urma să fugă din Euphoria, la fel de repede pe cît fugise din New York și de problemele de-acolo.

Deodată, Nicholas Freemont nu mai păru a fi un bărbat dur, rău, chiar dacă se îmbrăca parcă de la soldurile din săptămîina trecută. Desigur, nu putea fi mai rău decît Harrison Blanchard, fostul său soț care revenise recent în viața ei, după o absență de aproape șase ani. Sibyl se înfioră, izgonind gîndurile despre Harrison. Cel puțin, călătoria asta o scăpase de acea situație nenorocită. Poate, la vremeă întoarcerii ei la New York, avea s-o fi luat din loc, dispărînd iarăși din viața ei. Nădăjduia asta din toată inima.

Un hop al drumului desfundat, sub roțile mașinii, o readuse la realitate. Deschise ochii. Unde erau luminile, traficul, motelul? O cuprinse panica. Străbăteau un drum de țară, fără a vedea nimic decît brazi înalți și cîmpii negre.

– Nicholas?

- Nick, o corectă el.
- Unde mergem? Credeam că toate motelurile sînt pe strada principală.
- Nu vreau să merg la un motel.
- Eu, fii sigur că da! Sînt obosită, udă learcă și cu nervii praștie. Trebuie să am unde dormi în noaptea asta.
- Nu te teme, Sibyl. Am eu grijă de tine.
- Nu-i plăcea deloc cum sunase!
- Du-mă la un motel. Vorbesc serios, Nick! Vreau să mă culc.

Spusele îi ieșiră pe un cu totul alt ton decît cel dorit. Simți cum roșea, cînd Nick îi aruncă o privire, chicotind încet. Un moment, luminile verzi de bord i se reflectară în ochi, împrumutîndu-le o lăcire tulburătoare, calculată.

- Haide, Sibyl. Fii rezonabilă. Doar nu vrei să te lupți pentru supraviețuire toată noaptea, nu?

Sibyl îi privi profilul întunecat, care se profila pe geamul stropit de ploaie. Glumea? Nu-și putea da seama. Buzele lui groase stăteau într-un repaus lejer, nu clipea nici un moment din ochii-i albaștri, ca de oțel, nici un mușchi nu-i tresărea pe fălcile puternice, nerase.

- Ce vrei să zici, cu acel *lupți pentru supraviețuire*?

Oare scăpase din ghearele șerifului Hubbard numai ca să sfîrșească în alte mîini, la fel de dezgustătoare? Gîndul îi trezi un fior, făcînd-o apoi să se înfurie iarăși.

Nick îi măsură rapid trupul, din cap pînă-n pi-

cioare. Un zîmbet dezinvolt îi lumină chipul.

– Ei, îmi închipui că n-ai cum să cîntărești nouăzeci și opt de livre, nici măcar udă learcă, așa cum și ești. Și vreau să-ți spun, Sibyl, că hotelurile de pe-aici sînt niște crescătorii de libărci din categoria supergrea. Uite, mai deunăzi, am văzut una fugind în pădure și tîrînd după ea un porc.

Glumea, desigur, dar totuși Sibyl se cutremură gîndindu-se la gîngăni. Iar libărcile erau cele mai nesuferite.

Oftă resemnată.

– Și ai în minte vreo alternativă, presupun.

Într-un fel, era sigură că avea.

– Da, te duc la mine acasă.

Deci asta era, zisă verde-n față. Cel puțin nu se-ascundea pe după deget.

– Mulțumesc oricum, răspunse ea, cu o voce obosită, dar cred că prefer să-mi asum riscul cu gîndacii.

Dacă exista în lume oameni insuportabili, aceștia erau tipii care săreau pe ea din primul minut după ce făceau cunoștință. Iar dacă acest bătăran de avocat o credea vreo puștoaică speriată, pe care-o putea doborî de pe picioare, era al dracului de prost.

Cea căreia-i făcea apropouri nu era alta decît Sibyl Cea- imposibil-de-necăjit Blanchard. În ultimii cîțiva ani, refuzase cîțiva dintre cei mai eleganți burlaci din New York. N-avea să-i cedeze acestui avocat crescut în pădure, pe care nici măcar nu-l cunoștea, doar din cine știe ce sentiment

de recunoștință deplasat. O înfură gîndul că bărbații din zilele noastre presupuneau că n-aveau decît să-și ofere trupurile vînjoase și orice femeie s-ar fi repezit să nu piardă ocazia!

Se ghemui în colțul scaunului, încrucișîndu-și brațele peste sloganul imprimat pe tricou, care proclama sus și tare că nimeni nu era perfect, dar că anumite părți ale ei înseși erau excelente.

Și erau! Nick Freemont zîmbi. Nu numai că-i citise cele scrise pe tricou, dar mai era și de acord din toată inima cu inscripția.

– Am bani ca să-ți plătesc taxele legale, domnule Freemont, spuse ea bătoasă. Pur și simplu nu obișnuiesc să port asupra mea mulți bani gheață cînd călătoresc.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji în legătură cu asta, Sibyl. Oricum, sînt plătit în natură pentru majoritatea serviciilor mele. Ouă, unt, o ciozvirtă de vită, orice mă interesează din ce are de oferit clientul.

Încă o dată, îi măsura trupul cu ochii.

– Ei, așa cum a declarat șeriful Hubbard, în acest caz nu se vor achita decît „bani cash”. Dacă îți închipui c-ai să-ți achiți taxa pe vreo altă cale, mai gîndește-te.

Nicholas Freemont zîmbi larg, fără însă a scoate o vorbă. Continuă doar să conducă, în timp ce Sibyl stătea cît putea de nemișcată și tăcută în colțul ei din mașină, plănuiindu-și propria apărare.

2

– Am ajuns, spuse Nick, pe cînd băga în viteza a doua, spărgînd, în sfîrșit, tăcerea prelungită dintre ei.

La modul cel mai sincer, Sibyl nu vedea să fi ajuns undeva. Acum drumul era pavat, dar întunericul și o lizieră de stejari, cu trunchiurile noduroase, pline de mușchi spaniol, continuau să-i limiteze vederea. Nu putea distinge decît ploaia clipocind pe drum, în fasciculele gemene de lumină galbenă ce se întindeau drept în fața lor.

De-a lungul ultimelor cîteva minute, își analizase alternativele. Putea refuza să coboare din mașină cînd Nick avea să oprească, situație în care ea urma probabil să înghețe ca în fața morții. O putea lua la fugă, rătăcindu-se prin pădure și

îngheţind cu certitudine. Sau putea, pur şi simplu, să-i accepte genul particular de ospitalitate sudistă, pe timpul nopţii, după ce-i lămură cu deplină claritate regulile ei dure.

Nicholaş Freemont părea un om sensibil. Desigur, nu va încerca s-o silească la nimic împotriva voinţei ei. Deci, ce era dacă trebuia să înnopteze înfăşurată într-o pătură, pe podeaua barăcii lui de vânătoare? Avea dreptate. Era mai bine astfel decât să înnopteze într-un cuib de libărci. Cel puţin aşa spera.

– Acasă! anunţă el.

Sibyl ridică privirea şi rămase cu gura căscată. Apoi izbucni în râs, incapabilă să se mai oprească. Acasă, spusese! Pe cine credea că ducea de nas? Acest loc nu era o baracă forestieră, cum crezuse. Era o clădire impresionantă, o casă autentică dintr-o plantaţie antebelică, cu coloane albe, peluze largi, era Tara ivită direct din *Pe aripile vîntului!*

– Acasă? repetă ca un ecou Sibyl.

– Da, conişă! răspunse tărăgănat Nick.

– Sigur, Rhett, iubitul! replică ea, cu cea mai bună imitaţie newyorkeză a accentului din Sud. Iar io mi-s Miz Scarlett!

Nick deschise portiera cabinei. Plafoniera se aprinsă. Sibyl îl privi cu un filifit exagerat din gene, care îngheţă în plină mişcare. Surîsul lui dispăruse. Acum avea chipul dispus în plane dure şi buzele comprimate într-o liniuţă subţire, peste dinţi. Nu-i plăcea să fie tachinat. Şi, cu siguranţă,

nu-l bucurase micul ei număr cu frumusea pseudosudistă. Simți un val de stinghereală înfierbîntîndu-i obraji.

- Vorbești serios... nu-i așa? se bîlbîi ea.

Nick o privi rece, dînd din cap.

- Magnolia Hall a fost căminul familiei mele de generații întregi. Dinainte de război. De ce-aș glumi că locuiesc aici?

Întrebarea lui fără ocolișuri o fistici și mai mult.

- Nu știu. Doar că mi se pare un loc atît de neverosimil. Adică, mi te-am închipuit cocoșîndu-te în pădure peste un foc de tabără, sau cam așa ceva. Uite ce e, îmi cer scuze, Nick: N-am spus-o cu gînd rău. E un loc frumos. Pur și simplu nu știam că unii oameni mai trăiesc așa.

Scuzele ei fură întîmpinate de o tăcere împietrită. Fu nevoită să-și mute privirea.

Ploaia încetase, iar luna privea pe furiș din dărătul norilor mari, încărcăți de umezeală. Razele ei argintau frunzele late și ude ale magnoliei de lîngă alee, făcînd ca întregul copac să scînteieze în întuneric. Mirosul lemnului ars de stejar, din hornul înalt, plutea pe adierile nopții, făgăduind o căldură confortabilă, iar vocea dulce de soprană a unei femei plutea spre ei de undeva din casa cea veche.

Asta trebuie să fie vreuna dintre sclave, cîntînd, își spuse Sibyl, după care-și veni în fire. Ce prostie!

- Locuiești singur aici? întrebă.

- Nu, evident că nu. Deși încerca să fie amabil,

Nick continua să fie ursuz. Ce să fac singur într-o locuință de mărimea asta?

– Aha!

Se pomeni atinsă de o dezamăgire stranie, în fața perspectivei iminente de a o cunoaște pe doamna Nicholas Freemont și, probabil, pe câțiva mici Freemonti pe lângă ea. Din nou... ce prostie!

Ușa din față se deschise și pe scări se repezi un ciine enorm, lătrînd. Sibyl făcu un pas înapoi. Îi erau dragi animalele mici, dar acesta era un monstru. Era mai mare decît ea. Fiara cenușiu-argintie îi sări lui Nick pe piept, făcîndu-l să se clatine un moment.

– Hoo, Tiberius! exclamă Nick, rîzînd. Uriașul animal, cu labelle dinainte rezemate pe umerii stăpînului său, îl lingea pe față. Jos, bătrîne! Fii cu minte!

– Cuțu-cuțu, zise Sibyl, retrăgîndu-se pînă se lipi de bara de șoc, îndoită, a camionetei.

Fiara își îndreptase atenția asupra ei și-i mirosea picioarele. Își făcea planuri pentru cină? se întrebă ea.

– N-am mai văzut niciodată un ciine atît de mare!

Ultimul cuvînt îl țipase de-a dreptul, cînd Tiberius o înghiontise jucăuș cu botul în genunchi, aproape răsturnînd-o.

– Ușurel, băiatu'! îl muștră Nick, întorcîndu-se apoi spre Sibyl. Nu trebuie să te temi de el. E blînd ca un pisoi.

Cumva, vorbele lui Nick n-o încurajau deloc.

– Ce rasă e? Întrebă Sibyl încercînd ca vocea să-i sune cît mai natural, amintindu-și că nu trebuia ca animalul să simtă că-i era frică de el. Prudentă, întinse o mînă să-i atingă capul masiv, argintiu.

– *Mastino* – dog italian. Strămoșii lui au însoțit legiunile romane în campaniile lui Caesar. L-am cumpărat de la Neapole, acum cîțiva ani.

Sibyl își arcui sprîncenele, surprinsă. Nu bănuise că avocatul ei, un avocat dintr-un orașel de provincie, călătorea prin lume. Ea însăși, petrecînd cîtva timp la Neapole și Roma, studiînd artele plastice, era dornică să dezvolte subiectul. Dar, tocmai cînd se pregătea să înceapă comparația impresiilor ei de călătorie cu cele ale avocatului, cîntăreața nevăzută ieși pe verandă și strigă:

– Nicholas dragă, tu ești?

Sibyl miji ochii într-acolo, dar nu putu vedea decît o umbră a unei figuri feminine în întuneric. Se întrebă cum arăta soția lui Nick. Din nou, simți înlăuntrul său un junghi ciudat.

– Am ajuns, în fine, strigă Nick. Nu, nu ieși. E prea mare umezeala, mătușă Flori.

Din nici un motiv anume, sau cel puțin nici unul pe care să-l recunoască, Sibyl se simți străbătută de un val de ușurare.

Nick, cu voia bună revenită, o luă de braț și o conduse pe treptele late ale verandei. Tiberius topăia pe lîngă ei, gîfîind agitat și bătînd-o pe Sibyl cu coada peste mijloc.

– Doamnă Sibyl Blanchard, dă-mi voie să te

prezint mătușii mele, domnișoara Florinda Carstairs.

Tonul său oficial îi dădu lui Sibyl senzația că trebuia să facă o reverență. Știind, însă, că n-ar fi reușit niciodată o asemenea mișcare delicată în blugii ei uzi, îi întinse mîna mătușii lui Nick.

– Ei, nu mai spune! Nicholas, crezusem că de dimineată ai plecat la vînătoare.

Femeia înaltă, cu aer aristocratic, își dădu la o parte de pe față o șuviță rebelă de păr alb-albăstrui, adresîndu-i lui Sibyl un zîmbet rapid, nervos.

– N-ai suflat o vorbă că vii acasă cu musafiri, dragul meu.

Jena lui Sibyl crescuse și mai mult.

– Domnișoară Carstairs, zău așa, nu vreau să vă fac deranj. Am încercat să-l conving pe Nick să mă lase la un motel...

– Dar eu nici n-am vrut s-aud, încheie el în locul ei.

– Și nici eu nu vreau să aud de așa ceva, draga mea, fu mătușa Flori de acord, luînd-o pe Sibyl de mînă și conducînd-o spre ușa din față. Sînt întotdeauna încîntată să le primesc în vizită pe prietenele nepotului meu. De fapt, sper că rămîi la noi de Thanksgiving. Ați avut noroc?

– Noroc? se încruntă Sibyl, nedumerită.

– La vînătoare.

– A, nu. Vreau să zic, nu știu. Eu n-am fost la vînătoare cu Nick. M-a scos din închisoare pe cauțiune, doar.

– Nu mai spune! zise Florinda Carstairs, întor-

cînd o privire șocată spre musafiră. Acum se aflau înăuntru, așa că o putu vedea pe Sibyl. Și pentru ce te-au închis, draga mea? întrebă ea pe un ton lejer, continuînd să zîmbească dulce.

– A, nu cine știe ce, mătușă Flori, răspunse Nick în locul ei, urmîndu-le. Exces de viteză cu o mașină furată, transport de mărfuri *îndoielnice*, tentativă de asasinat asupra șerifului Hubbard...

Sibyl se întoarse furioasă spre Nick, dar acesta se mulțumi să rîdă.

Ochii albaștri ai mătușii Florinda se luminară. Chicoti zgomotos și o strînse pe Sibyl în brațe.

– Bravo ție, draga mea! Părerea mea e că trebuia de mult să-l elimine cineva pe tiranul ăla de două parale! Aș fi făcut-o chiar eu, dar Nicholas mi-a confiscat muscheta, ultima oară cînd am tras asupra ticălo...

– Mătușă Flori!

Sibyl făcu ochii mari, stupefiată. În fața ei se afla fermecătoarea, venerabila urmașă a unei familii sudiste de viță veche – generațiile de sînge albastru văzîndu-se cale de-o poștă pe trăsăturile ei aristocratice și în zîmbetul reținut al buzelor conturate fin – dînd pe gură grosolării.

– N-o lua-n serios pe mătușă Flori, Sibyl. Urmărește prea multe filme polițiste la televizor. Rareori e violentă. N-o închid decît foarte rar în camera capitonată din pod.

Capul lui Sibyl zvîcni de la stînga la dreapta, privindu-l pe Nick, apoi pe mătușă Flori. Poate că totuși ar fi fost de preferat libărcile!

Ocol prin Euphoria

– Nicholas Freemont, încetează chiar în clipa astal ordonă mătușa Flori. Declar, o vei face pe doamna Blanchard să creadă că a nimerit într-o familie din-alea vechi și trăsnite, cu schelete clănțănind prin toate debaralele, cu rude sucite care se târasc afară din lemnărie.

Sibyl rîse, dîndu-și deodată seama că se lăsase păcălită.

– Ei bine, numai din lemnărie să nu se târască nimeni!...

– Nu-ți face griji, draga mea.

Zîbind, Florinda Carstairs o conduse în salonul din față. După cum bănuise Sibyl, în șemineu ardeau cîțiva bușteni de stejar, alungînd frigul din cameră și scaldînd mobila veche, din lemn de trandafir, într-o lumină aurie.

– Voi doi faceți-vă comozi lîngă foc. Eu merg la bucătărie și-i spun lui Savannah să vă pregătească ceva de cină.

– O, vă rog, nu! Nu vă deranjați, domnișoară Carstairs.

Sibyl se simțea suficient de vinovată că le căzuse pe cap unor străini și, categoric, nu voia să-i pregătească nimeni de mîncare la o oră atît de înaintată.

– Serios, nu mi-e foame.

– Ei bine, mie mi-e! contră Nick.

Florinda îi aruncă lui Sibyl un zîmbet triumfător.

– Mă-ntorc cît ai clipi, trilui ea, înainte de-a dispărea din cameră, într-o involburare a capotului ei de tafta mov.

În urma ei, se lăsă tăcerea. Sibyl și Nick stăteau în fața focului, încălzindu-și mâinile, cu privirea în flăcările că de chihlimbar. Erau atît de aproape unul de altul, încît Sibyl își imagina că ar putea simți căldura emanînd din trupul lui, deși, desigur, provenea din șemineu, după cum judecă ea. Tiberius se îndesă între ei și se trînti moale la podea, întinzîndu-se pe toată lungimea vetrei de cărămizi.

Nick tuși. Părea nervos. Tăcerea îi călca pe amîndoi pe nervi. Într-un tîrziu, Sibyl reuși să găsească ceva de spus.

- E foarte dulce mătușa ta.
- Mătușa Flori e o barosană!
- Chiar i-ai luat pușca?

- N-am avut încotro. Susține că l-a prins pe Odell Hubbard furîndu-l pepeni de pe parcelă, pe vremea cînd nu era decît un pici gras și nesimțit. Atunci i-a scăpat, dar ea se jură că zilele-astea pune mîna pe el. Mătușa Flori nu e omul care să uite o nedreptate comisă asupra ei sau a rudelor.

Tonul său dădea de veste că nepotul Florindei Carstairs îi împărtășea întru totul profundele loialități familiale și ura față de nedreptate. În împrejurările date, era un gînd încurajator.

- Nick, ce implică, exact, scoaterea mea din încurcătura asta?

Nu voise să arate că era îngrijorată, dar din cuvinte i se simțea stînjeneala. Nick se întoarse, privind-o în față, cu o expresie solemnă. Lumina focului îi juca în ochii de culoare albastru-închis,

pîlpîind peste bărbia pătrată și gura fermă. Privirea lui îi pricinui lui Sibyl un șoc electric. Părea s-o mîngîie într-un mod foarte intim, fără a o atinge măcar. Sibyl întoarse capul, sfiindu-se dintr-o dată de el.

- Nu vreau să-ți faci nici un fel de griji, Sibyl. N-ai încălcat nici o lege. E o simplă problemă de descurcare a unor neînțelegeri. Toată lumea din statul ăsta știe despre existența radarului care te-a marcat. Hubbard își face numărul cam în fiecare an, pe vremea asta, pentru a prinde turiști care se duc să petreacă iarna în Florida. Oricum, nu-s mulți cei care vor să-și piardă vremea înfruntîndu-l.

- Crezi că-mi pierd vremea?

- Pe dracu'! O s-o țină așa la nesfîrșit, dacă nu i se opune nimeni. Am putea fi foarte bine noi aceia.

O apucă de mină, strîngînd-o încurajator. Era un gest simplu, dar Sibyl îi simți atingerea prin tot trupul. Reacționă făcînd exact opusul a ceea ce-i dictau instinctele. Își smulse mîna din strînsoare.

- Scuză-mă, șopti el.

Era cît pe-aici să-i spună că nu avea de ce să-și ceară scuze, cînd intră Flori, zîmbînd binevoitoare.

- Savannah spune că mai durează doar cîteva minute. Aveți însă timp să mergeți în camerele voastre și să vă faceți comozi, dacă vreți. Fă o baie, draga mea. Cînd te-ntorci jos, va fi totul gata.

- O, ar fi minunat, domnișoară Carstairs!

Sibyl aproape că simțea deja căldura băii fierbinți și mângâierea hainelor uscate și curate.

– Draga mea Sibyl, vrei te rog să-i faci un hatir unei doamne în vîrstă? Numește-mă Florinda sau mătușa Flori. Nu pot suferi să mi se amintească mereu că-s o fată bătrînă. Domnișoara Carstairs sună prea stînjenitor de oficial.

Sibyl îl privi pe Nick. Acesta dădu din cap, făcîndu-i cu ochiul.

– N-ar strica să faci cum îți ordonă, dacă vrei să primești de mîncare. Mătușa Flori nu numai că dă tonul în casa asta, ci mai ține și cheia de la cămară.

– Oh, fir-ai să fii, Nicholas! îi zise Flori plesnindu-l în joacă peste fund, apoi trimițîndu-i pe amîndoi la etaj.

Sibyl își găsi camera fascinantă. Întrucît aripile casei, unde erau dormitoare, se aflau în plin proces de refacere a decorațiunilor, i se repartizase vechea odaie a lui Nick. O aripă întreagă din vechiul conac, în formă de U, era a lui, după cum îi explicase. Folosea primul etaj, ca zonă de locuit, în vreme ce parterul îi servea mai mult pentru avocatură. Își convinsese mătușa să zugrăvească și să pună tapet nou în toate dormitoare, de oaspeți din aripa opusă. Astfel, singurul dormitor liber și locuibil, pe moment, era camera unde dormise Nick în copilărie. Sibyl acceptă cu bucurie

această formulă.

După o baie îndelungată și calmantă în cada veche, își trase pe trup halatul de pluș alb și străbătu grăbită culoarul înapoi spre dormitorul lui Nick.

Închise ușa după ea și trase adînc aer în piept. Camera mirosea savuros a lemn de cedru roșu, cu care era lambrisată debaraua. Se mai simțeau și alte arome plăcute, esență de laur, miros de piele, de tutun de pipă și de săpun de bărbierit. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai dormise într-o cameră trăsnind atît de pătrunzător a bărbat. Atmosfera îi furnica trupul cu o anume energie frenetică.

Brunswick, bătrînul majordom de modă veche, îi adusese gențile și le pusese în ordine pe un rastel pentru bagaje. Sibyl deschise geanta cu lucrurile de călătorie, pentru a-și scoate o pereche de pantaloni curați, după care se răzgîndi. Cîtă vreme se afla în plină atmosferă a *Bătrînului Sud*, putea foarte bine să se bucure de aceasta. Deschizînd a doua valiză, scoase niște pantaloni marinărești de lînă albă ca zăpada și un pulover de angora violet-pal, cu tăietură *en-coeur* decoltată. O pereche de cizme albe, din piele de căprioară, îi întregiră ținuta.

Aruncă o privire în oglinda înaltă de deasupra vechiului lavabou din lemn de brad. Nu arăta ca o frumoasă sudistă dar, cel puțin, această costumație marca oarecare progrese față de echipamentul anterior, șleampăt ca-n Soho.

Scoțându-și peria din valiză, începu să-și des-câlcească părul lung. Se plimbă prin cameră, aproape fără a-și da seama ce făcea, cufundată în viața lui Nicholas Freemont, așa cum i se etala pe pereți.

Fusese Cercetaș Vultur. Lângă ușă i se vedeau insignele și certificatele. O fotografie de pe birou îi arăta că Nick fusese un bebeluș bucălat, mama lui fusese o frumusețe, iar tatăl, un chipeș ofițer de infanterie marină. Apoi depistă un alt militar – tot infanterist marin, întocmai ca tatăl său. Un portret în ramă simplă de lemn înfățișa un tânăr, locotenent Nicholas Freemont, zîmbind în aparat. Își ținea brațul petrecut posesiv peste umerii goi ai unei blonde trăsuitoare, în rochie de seară. Femeia privea în sus spre frumosul pilot de infanterie marină, de parcă ar fi reprezentat pentru ea luna de pe cer. Sibyl întoarse repede capul din-spre fotografie, conștientă de un sentiment tulbure, existent undeva în adâncul făpturii ei.

Pe un perete se afla un drapel roșu cu auriu, decolorat, al liceului din Euphoria, iar dedesubt, o poză a lui Nick purtând numărul zece pe tricoul de fotbalist. În partea opusă a odăii, străluceau viu culorile Universității Pennsylvania.

Deci avocatul ei nu era tocmai un mocofan, își dădu seama Sibyl. De fapt, șeriful Hubbard îl numise „yankeu”, îi reveni ei deodată-n minte. Facultate nordistă, călătorii în Europa... ce alte surprize îi mai rezerva Nick Freemont?

– Sibyl dragă? o auzi pe Florinda Carstairs,

care ciocănisese la ușă. Cina e gata.

– Vin imediat, mătușă Flori.

O frapă ciudățenia de-a o putea chema pe nume pe mătușă lui Nick cu atîta ușurință. Nici-odată nu fusese în stare să i se adreseze fostei ei soacră altfel de cît cu „doamnă Blanchard”.

Controlîndu-și părul și înfoidu-și-l peste umeri, Sibyl se rujă într-o nuanță lila-pal, asortată puloverului, după care ieși din cameră. Deodată, simți că-i era îngrozitor de foame și nu numai foame de mîncare. Timpul petrecut în odaia lui Nick îi stimulasese apetitul de noi informații despre el. Părea a fi un caleidoscop de contradicții.

N-o văzu cînd intră în salon. Rămînînd absolut nemișcată, îi privi mușchii spatelui încordîndu-se sub cămașa albastră de mătase, în timp ce pune pe foc o bucată de buștean gros. Acum era un cu totul alt om. Dispăruseră blugii zdrențuiți și cămașa de vînătoare uzată. O pereche de pantaloni de culoarea grîului copt îi cuprindeau coapsele, iar cizmelor tocite le luaseră locul niște mocasini italienești moi. Se bărbierise. Avea chipul neted și bronzat, acolo unde țepii negri-albastrii îi umbriseră mai înainte obrajii și bărbia.

Luminile și umbrele focului îi dansau pe față, scoțîndu-i în evidență toate trăsăturile fizionomiei. Știuse dinainte că era arătos. Acum însă, dintr-o dată, frumusețea lui devenise cutremurătoare. Pe Sibyl o izbi gîndul că neapărat trebuia să-l picteze. Profilul și formele acestui om aveau calitățile lui „David” de Michelangelo.

– Aș vrea să-ți pictez un portret, spuse ea încet, incapabilă să-și păstreze pentru sine neașteptatul val de pasiune din voce.

Nick se întoarse și-și îndreptă spinarea, dîndu-și la o parte din ochi o șuviță rebelă de păr. Pe chip i se așternu încet un zîmbet sfios, mîngietor.

– Să mă pictezi pe *mine*? Glumești, pesemne.

– Nu, serios. Ai o alcătuire aproape perfectă și plutește împrejurul tău o aură de farmec.

Ochii lui negri ca noaptea o examinară la fel de minuțios pe cît îl studiasse ea. Avea pe chip o expresie care spunea că, dacă văzuse vreodată stînd în fața lui perfecțiunea și grația întruchipate, acesta era prilejul.

– Poate. Vom vedea. Dar numai dacă accepți să stai cu noi la cina de Thanksgiving. Deocamdată, cred c-ar fi mai bine să mîncăm pînă nu leșinăm de foame amîndoi.

În fața focului fusese pusă o măsuță. Fața de masă din in alb scînteia la lumina flăcărilor ca zăpada proaspăt căzută, iar deasupra scînteiau îmbietor porțelanuri, cristale și argintărie masivă de familie. Nick îi oferi un scaun.

Deodată, se simți teribil de răsfățată. Era altfel decît obișnuia ea să ia masa. Se obișnuise să înhațe o ceașcă de iaurt din frigider, și să-l mănînce cu lingurița de plastic, în timp ce zburda de colo-colo. Pentru Sibyl Blanchard, o masă însemna să ai timp să te-asezi și să mănînci într-un restaurant cu servire rapidă, în loc de-a te lăsa dus de val. Cina la Magnolia Hall avea să fie,

evident, o experiență complet diferită.

Savannah, bucătăreasa, îmbrăcată într-o uniformă albă, scrobită, intră fără zgomot, aducând în mînile-i cafenii și butucănoase o tavă de argint. Le servi farfurii aburinde cu supă de femelă de crab și turnă vin alb în potire de cristal. Urmă tocana de vînat, peste un pilaf pufos, cu chifle proaspăt coapte, apoi dulceață de mure, de casă. Sibyl nu-și amintea să mai fi mîncat vreodată atît de bine, sau dacă mai avusese o companie atît de plăcută la masă, cu toate că ea și Nick conversară foarte puțin în timp ce cinau.

În sfîrșit, Nick își împinse scaunul și oftă.

– Doamne, credeam că mor de foame! Foarte bun, Savannah, o complimentă el pe bucătăreasă, în timp ce aceasta strîngea vasele.

– O, da! Totul a fost delicios! adăugă Sibyl.

– Păi, mă bucur că vă plăcu, copii. Am o plăcintă cu cireșe, înghețată mai acuşica legată și cafea, gata-n bucătărie.

Nick gemu, apoi zîmbi:

– Pentru mine doar cafea deocamdată. Sibyl?

– O cafea ar fi de-ajuns, mulțumesc.

Simțea că, pentru moment, nu mai putea băga pe gît nici măcar o bucățică de plăcintă.

Cînd cafelele aburinde fură puse în fața lor, Sibyl știu, după schimbarea de expresie de pe fața lui Nick, că aveau să treacă la discuții serioase. Aproape uitase toate neplăcerile după-amiezei, dar acum toate îi reveniră-n minte suvoi. Văpaia dulce a focului păru să pălească vag și se

simți cuprinsă de neliniște.

– Ce-o să se-ntîmple, Nick? Știi că trebuie să mă prezint în instanță ca să contest acuzațiile, dar cînd? Cum va fi?

Răspunzînd panicii din glasul ei, Nick se întinse peste masă ca să-i atingă mîna.

– N-ai de ce-ți face griji, Sibyl. De fapt, va fi un caz absolut de rutină. Acuzația de furt al mașinii nici nu va ajunge la tribunal. Tot ce trebuie să faci e să iei legătura cu fratele tău. Nici tablourile nu reprezintă o problemă. Șeriful Hubbard nu încerca decît să te sperie. Adevărata problemă e talonul de viteză. Trebuie să dovedim că te aflai în limita legală cînd te-a oprit Harley. Ești sigură de asta?

– Sigur că-s sigură! ridică ea vocea, pe un ton de apărare.

– Și mai e și cealaltă chestiune care ne dă de lucru.

Acum se încrunta, îmbinîndu-și sprîncenele dese într-un V accentual.

– Ce? se răsti ea.

– Nervii tăi, draga mea doamnă Blanchard.

– Ba să mă scuzi! N-am nici un fel de nervi se repezi ea ca o furtună.

Nick chicoti.

– Sigur că n-ai. Păi, ești dulce ca plăcinta cu cireșe a lui Savannah. Zbieretele sînt modul tău normal de-a vorbi. E corect ce-am spus?

Sibyl își privi mîințele, înghițind gălușca.

– Incorect, șopti ea.

– Ei bine, numai o dată să-ți sară așa țandăra în instanță și-au să-ți trîntească o inculpare de ultraj atît de repede, că nici n-ai să știi ce te-a pocnit. Și, crede-mă, șeriful Hubbard va pune acu-zarea să facă tot ce știe pentru a-ți veni de hac. Cu ăștia nu te joci, Sibyl,

– Am să-mi dau toată silința, Nick. Promit.

– Știu c-o vei face, Sibyl. Avem timp destul să trecem peste toate, înainte de-a se fixa data procesului. Te previn, totuși. Am să te chinuiască ca toți dracii, *cuconito!* i se adresează el pe același ton jignitor ca al șerifului.

Capul lui Sibyl zvicni în sus și era cît pe ce să-i atribuie un sortiment întreg de epitete, dar zîmbetul lui o făcu să înghețe. Își forță tensiunea sangvină să coboare la loc.

– Nu știi, Nick. S-ar putea să-mi ia ceva vreme pînă-nvăț să mă port cum se cuvine la tribunal. Cît timp de pregătire avem?

– Cît cuprinde. Tribunalul nu se mai întrunește în ședință pînă la sfîrșitul lui ianuarie.

– Sfîrșitul lui ianuarie? Dar abia sîntem la sfîrșitul lui noiembrie. Asta-nseamnă două luni. Trebuie să mă duc în Florida, apoi să mă-ntorc la New York. Nu mă pot învîrți prin orașul ăsta de mitocani tot restul vieții.

Nick tresări ca și cum i-ar fi dat o palmă.

– E atît de groaznic aici?

– A, nu! Sigur că nu! N-am vrut să spun asta. Crezusem doar că procesul va avea loc peste cîteva zile... că voi lăsa totul în urmă și voi putea

merge în Florida să-mi expun lucrările. Două luni. Am să-nnebunesc așteptînd.

Nick se ridică de pe scaun, întinzîndu-se — o mișcare leneșă, care-i indica lui Sibyl că aveau timp cît încap. Apoi se așează nepăsător pe sofa, întinzîndu-și în față picioarele lungi. Îi zîmbi lui Sibyl, și bătu cu palma pe locul de lîngă el.

— Nu-ți mai face atîtea griji. Mă îngrijesc întotdeauna bine de clienții mei. Voi vedea ce pot face ca să-ți treacă timpul mai repede. Vino aici.

Sibyl ezită. Ce-avea în minte? Un foc trosnind, o canapea mare și moale. Mătușa Flori la loc sigur, în pat, iar Savannah ocupată la bucătărie. Dacă văzuse vreodată un decor ideal pentru seducție, apoi acesta era.

Rămase pe loc. Cine se credea, încercînd așa s-o momească în plasa lui caldă și comodă?

Pe de altă parte, însă, nu fusese niciodată ființa care să se lipsească de-un cuibărit plăcut lîngă bărbatul pe care-l găsea atrăgător, iar Nicholas Freemont arăta categoric atrăgător, acolo pe sofa.

Două luni, își reaminti. Ei bine, așa ceva nici nu intra în discuție.

Se ridică de pe scaun încet, observîndu-l pe Nick cum o privea în timp ce se apropia de canapea. Ochiul lui negru erau pe jumătate închiși, iar pe buze i se citea cea mai vagă sugestie de zîmbet, ca și cum ar fi avut planuri mari, odată ce ajungea Sibyl lîngă el.

O mică undă de șoc îi străbătu trupul, încăl-

Ocol prin Euphoria

zindu-i obrazii și făcîndu-i inima s-o ia la galop. Ce avea-n cap Nicholas Freemont?

Avea să afle destul de curînd. În timp ce lua loc lîngă el, toți nervii din trup o furnicau cu un soi de nerăbdare delicioasă.

Mult timp a trecut, își spuse. Prea mult!

3

Așezîndu-se lângă Nick, Sibyl se simți cuprinsă de o nervozitate asemănătoare cu cea a unei școlărițe ieșite la prima întâlnire. N-avu nici un motiv. Acesta nu schiță nici un gest de a o trage mai aproape la pieptul său lat, îmbrăcat în mătase, sau de a-i înăbuși buzele sub ale lui. Spre totala amărăciune a lui Sibyl, nici măcar nu-și petrecu indiferent brațul peste umerii ei încordați. În schimb, se îndreptă de spate și se îndepărtă de ea cu cîțiva centimetri. Ușurarea lui Sibyl se transformă în surpriză, după care își dădu seama că se simțea aproape înșelată.

- Cînd trebuie să fii în Florida? întrebă Nick.
- De-acum în patru zile.
- Și cît durează festivalul?

Ocol prin Euphoria

– O săptămână.

– Bine. Atunci vei fi aici la timp ca să petreci cu noi și Crăciunul.

– A, nu! Nu vă pot sta atîta pe cap. Deja m-ați invitat la Thansksgiving. În plus, Crăciunul e o sărbătoare de familie.

– Și îl petreci cu fratele tău?

Sibyl rîse.

– Slabe speranțe. Familia mea n-a pus nicio dată mare preț pe sărbători. La familia *ta* mă refeream. Nu m-aș putea amesteca în viața voastră.

– Nu sîntem decît doi, mătușa Flori și cu mine. Ea probabil că-l va invita pe prietenul ei, Will Jessup. Nu crezi că-i cel mai cinstit lucru să am și eu o parteneră?

Sibyl chicoti la gîndul că Florinda Carstairs avea un prieten. *Bătrînul Sud* întruchipat!

– Zău așa, Nick, sună minunat, dar nu pot. Pe de altă parte, inventă ea repede, niște prieteni din Key West m-au invitat să fac la ei sărbătorile, dacă voi mai fi încă în Florida.

– Aha.

Părea sincer dezamăgit, ca și cum Sibyl tocmai i-ar fi respins cererea în căsătorie sau ceva la fel de important.

– Ar fi fost frumos.

Sibyl simți un neașteptat junghi de dor. Da, ar fi fost! Nu mai petrecuse o sărbătoare cu familia și prietenii de ani de zile. Tom era tot timpul pe drum și altă rudă apropiată nu avea. Dar, oricît de mult și-ar fi dorit să se afle la Magnolia Hall cu oamenii aceștia drăguți, ceva o oprea să pri-

mească invitația.

– Ce faci de Anul nou? spuse el încetișor.

– Ești insistent, nu ți se pare? zise ea cu un ris cald.

– În cel mai bun stil judiciar.

– Nu știu, Nick. Chiar trebuie să mă-ntorc la New York. Am ore de predat.

Se întoarse spre ea, încruntat de îngrijorare.

– Vrei să spui că vei merge cu mașina pînă acolo și o să te întorci aici pentru proces?

– Oh!

Aproape uitase.

– Zău că nu mă gîndisem la asta. Cred că vor putea găsi pe cineva care să mă suplinească. Aș sta în Florida și aș mai face cîteva prezentări. În Florida tocmai începe sezonul turistic de vîrf. Mi-ar prinde bine suplimentul de expuneri și suplimentul de vânzări.

Acum, Nick rîdea ca un copil.

– Și ai putea veni să stai aici o parte din timp. Grozavă idee!

Sibyl își simți mîneca puloverului de angora tîrîndu-i-se în sus pe braț. Coborî privirea. Un deget al lui Nick freca materialul mișos. Nu-și putu lua ochii de la mîna lui grea și bronzată care se juca încet cu brațul ei. Evită imboldul brusc de a și-o încleșta și pe-a ei deasupra. Părea caldă și blîndă și voia cu disperare să afle cît de caldă, cît de blîndă e.

– Da, spuse ea, cu un tremur în voce. Cred c-aș putea.

– Trebuie neapărat să ne pregătim pentru pro-

ces, zise Nick. Timbrul său răgușit avu o putere electrizantă.

– Da, trebuie, răspunse ea, aflată acum complet sub vraja lui.

– Atunci, s-a stabilit. Te vei întoarce. Când?

– Nu știu, Nick. Nu-s o persoană care să-și facă dinainte planuri de perspectivă. În cea mai mare parte a timpului, viața mea se lasă pur și simplu dusă de curent.

Nick se încruntă.

– Nu poți trăi așa la nesfârșit.

– Poate că nu, oftă mulțumită Sibyl. Deocamdată, însă, pot.

Focul ardea scăzut, aruncându-și peste cei doi ultimele unde de căldură. Mîncarea bună, vinul, proximitatea bărbatului acesta atrăgător, toate își țeseau vraja asupra lui Sibyl. Simțea o alinare euforică infiltrîndu-i-se în trup. Voia să-și rezeme capul pe umărul lui Nick, să uite complet de încurcătura cu șeriful Hubbard și să-și lase ochii să se închidă.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Nick îi mîngîie părul o dată, apoi încă o dată. Printr-o apăsare precaută, îi coborî capul, sprijinindu-l de umărul lui. Sibyl îi simți încordarea mușchilor și nesiguranța care-l chinuia. Le reflectau pe ale ei.

Reușise să rămînă timp de cîțiva ani în afara oricăror complicații și se obișnuise atît de mult să eschiveze avansurile bărbatilor, încît abia dacă-și mai amintea ce trebuia să facă pentru a le încuraja. Se întrebă dacă și Nick avea aceeași problemă. Gîndurile îi reveniră spre fotografia din camera lui.

– Nu mi-ai spus că ai fost pilot.
– Nu m-ai întrebat.
– Era o cucoană drăguță, zise ea cu o voce destul de țepoasă.

– Cine?

Simți cuvântul ca pe o adiere a respirației lui pe frunte.

– Blonda din fotografie. E prietena ta?

– Era, pe vremea aia.

– Unde e acum?

Îi simți umărul ridicându-se sub capul ei.

– Probabil s-a căsătorit, o fi avînd doi-trei copii... E o istorie veche, Sibyl. Cu soțul tău ce-i? Unde e?

Rîse încetișor.

– La New York. Mai recent, a devenit hippie. Apoi ridică și ea din umeri și adăugă: Dacă prietena ta cea blondă e o istorie veche, atunci fostul meu soț face parte din preistorie.

– Bine. Cu asta sîntem chit.

Ceea ce simți pe frunte nu mai era adierea respirației lui Nick. Buzele lui, calde și umede, îi atinseră tîmpla, trezindu-i un delicios fior.

– Istoria n-a fost niciodată materia mea favorită.

Căzură din nou într-o tăcere prietenoasă. Sibyl nu-și făcea iluzii cu privire la această relație. Nu ducea niciunde. Cum ar fi putut? Erau doi oameni complet diferiți, din două lumi extrem de diferite. Ea nu și-ar fi găsit niciodată locul în societatea din Euphoria, dacă Euphoria avea într-adevăr o societate. Și era gata să-și parieze comisioanele din

luna următoare că Nicholas Freemont ar fi ales ca reședință iadul, în loc de New York City. Deocamdată, însă, era foarte plăcut să șadă acolo cu Nick. O făcea să se simtă satisfăcută, protejată și apreciată. Oftă.

– Obosită?

– Foarte.

– Ai avut o zi grea, fetițo.

– Dar o seară atât de plăcută!

Buzele lui o atinseră încă o dată.

– Mă bucur.

Tiberius, care stătuse tolănit la picioarele lor, se ridică în toată magnifica sa înălțime și căscă sonor, după care veni să-și plaseze capul uriaș în poala lui Sibyl.

– Crezi că-ncearcă să ne spună ceva? întrebă Nick, cu un rîs ușor.

– Că-i ora stingerii! răspunse ea.

– Serios?

Nick ridică o șuviță răzleață de păr lung și castaniu și o lăsă să-i cadă la loc pe frunte.

– Pot veni cu o propunere în privința asta. Dar n-am s-o fac, se corectă el repede, observînd că Sibyl se încruntase. Mîine ne-așteaptă o zi grea. Mai întîi, vom merge în oraș să-ți luăm mașina înapoi. Adică, dacă reușești să iei legătura cu frațele tău. Ai să poți?

– Da. Ar trebui ca pe la amiază să ajungă la Chicago. Am un număr de telefon de acolo, unde îl pot găsi.

– Excelent. După ce ne îngrijim de acest amănunt, vreau să-ți arăt locurile. Poate vom merge

chiar și pe la mlaștină.

Sibyl se cutremură.

– Adică șerpi, nisipuri mișcătoare, aligatori și altele la fel?

Nick rîse, bătînd cîinele pe cap.

– O să-ți placă!

O conduse la etaj, spre vechiul lui dormitor. Acolo, zăbovi în fața ușii ca și cum nu i-ar mai fi venit să se despartă de ea.

– Ei... spuse el într-un tîrziu, toate subiectele de conversație pîrînd să se fi epuizat.

Se aplecă spre ea, iar Sibyl speră din toată inima să primească o sărutare de noapte bună. N-ar fi deranjat-o deloc. De fapt, era mai mult decît pregătită. Ridică fața spre a lui și închise ochii.

Nu se întîmplă nimic. Deschise iarăși ochii, uitîndu-se la el. Stătea foarte aproape de ea privind-o și zîmbind. Simți roșeața năpădindu-i obraji.

– Ne vedem dimineață, Sibyl.

Fără nici un alt cuvînt, se întoarse și porni pe culoar. Sibyl rămase singură și nedumerită. Era sigură că intenționase s-o sărute. Dintr-o dată, își dădu seama că era furioasă. În primul moment, crezu că se înfuriase pe Nick. Apoi o izbi faptul că-i era ciudă pe sine însăși. Omul ăsta era avocatul, nu amantul ei. Își permitea să vină cu pretenții emoționale asupra lui absolut deplasate.

Nick se opri în capul scării, se întoarse și-i suflă din palmă sărutarea pe care nu i-o depusese pe buze. Sibyl îi făcu cu mîna și se grăbi să intre în cameră, cu emoțiile într-un adevărat tu-

mult. Își scoase hainele și se aruncă pe pat, trăgându-și cuvertura peste cap. Acesta era un obicei din copilărie – să se ascundă sub cearșafuri de orice lucru pe care-l găsea tulburător sau derutant.

De obicei, odată ajunsă în ascunzătoarea ei întunecată și sigură, somnul i se lipea imediat de gene. Dar nu și în seara asta. Zăcea ghemuită în patul moale, revăzînd toate amănuntele zilei – și în special timpul petrecut cu Nick Freemont. Știa că îl atrăgea, orice femeie putea citi asta în ochii unui bărbat. Atunci, de ce se abținea?

Ca întotdeauna cînd nu putea adormi, se consolă pictînd în minte portrete, pe pînze imaginare. În noaptea asta, subiectul n-o surprinse deloc. Cu trăsături de penel energice și sigure, Sibyl schiță mușchii brațelor și umerilor lui Nick, coloana dreaptă a gîtului său, trăsăturile clasice ale feței, torsul suplu, coapsele puternice.

Una dintre caracteristicile ei era aceea că-și definea subiectele în culori aproape potrivite cu personalitatea lor. Își făcea întotdeauna autoportretele într-un violet intens, acesta reflectîndu-i temperamentul uneori capricios, misterul, tendința de a-și explora gîndurile cele mai profunde și mai ascunse. Cînd se gîndise pentru prima oară să picteze portretul lui Nick, mai devreme, în cursul serii, îi văzuse liniile viguroase ale trupului într-o nuanță asortată cu cea a ochilor lui: albastru de Prusia – sau, poate, ultramarin.

Dar, spre totalul ei șoc, schița mintală a lui Nick apărea într-un roșu viu. Îndrăzneț, vibrant,

pulsînd. Simplul gînd îi accelerează curgera sîngelui prin vene și-i făcu inima să bată mai repede.

– Un portret în tonuri stacojii, medită ea cu voce tare, somnoroasă. Stacojiul pînzelor de corabie în asfințit, al capelor de matador, al erupțiilor vulcanice. Da, asta-i culoarea ta, Nicholas Freemont!

Cît ai bate din palme, exercițiul mintal o tranchiliză și ea lunecă într-un somn adînc, fără vise.

Nu scoase nici un sunet cînd veni la ea, mai tîrziu, în puterea nopții. Greutatea lui, lăsîndu-se pe cealaltă parte a saltelei, fu aceea care o smulse pe Sibyl, într-o spirală înceată, din apele somnului. Înainte de-a fi pe deplin conștientă unde se afla, știu că se strecurase cineva lîngă ea în pat. Căldura trupului lui parcurgea mica distanță ce-l despărțea de trupul ei, iar respirația calmă agita aerul încăperii tăcute.

Sibyl rămase absolut nemișcată, prefăcîndu-se că doarme, în vreme ce mintea-i intra în mișcare. Acum ce mai urmează? Întrebă creierul ei inima și conștiința.

O sărutare de noapte bună în ușa dormitorului era altceva, dar cum ar fi trebuit să rezolve această situație?

N-o atingea. Nu vorbea. Stătea nemișcat și tăcut, parcă așteptînd să vadă cum va reacționa Sibyl în fața acestei invazii nocturne în patul ei.

Într-un târziu, nemaifiind în stare să suporte liniștea, îl întrebă calmă:

– Nick? Ce faci aici?

Nu-i dădu nici un răspuns, nu făcu nici o mișcare. Îi putea însă simți căldura radiind din trup. Din clipă-n clipă, urma să întindă brațele spre ea, s-o strângă la piept. Avea să găsească oare puterea de a-l respinge? Dorea, măcar, s-o facă?

– Nick, te rog, spune ceva. E o situație cumplit de penibilă. Sînt sigură că mi-am arătat în mod flagrant atracția față de tine, dar sper că nu crezi că te-aș fi încurajat să... spre o asemenea...

Acum respirația lui era mai grea. Sibyl aproape că-i putea simți excitația crescînd. În orice moment putea renunța la tăcere – și la pasivitate – repezindu-se la ea. Acest gînd prezenta un anumit interes, dar oarecum îi era și frică. Oamenii normali pur și simplu nu fac astfel de lucruri.

Iar femeile normale, își reaminti ea, nu intră în astfel de buclucuri! Ar fi trebuit să-ncuie ușa. Dar, întotdeauna cînd dormea într-un loc străin, era nervoasă. Îi oferea întrucîtva o oarecare mîngiere faptul de a dormi cu ușa întredeschisă. Astfel, se simțea în contact cu ceilalți oameni din casă. Ei, însă, probabil luase ușa deschisă drept invitație.

Ei, de data asta ai făcut-o, surioară! se dojeni ea singură.

Era în contact, ba bine că nu! Se tîrîse sub nenorocita de pătură, fără să-i zică nici măcar „Cu voia dumneavoastră, conîță”. Trebuia să facă ceva – repede. Poate avea s-ajungă-n același pat cu Nicholas Freemont, într-una din acele nopți,

dar nu astfel.

– Nick, zău! Se ridică, strângându-și cearșaful la piept. Aș vrea să pleci. Acum! Am vorbit serios azi după-amiază când am spus că-ți plătesc serviciile cash. Acum, dacă nu ți-e cu supărare...

Din întineric, o limbă mare și umedă îi găsi fața și o linse. După un moment de tăcere șocată, Sibyl slobozi un țipăt, primind ca răsplată a eforturilor ei răspunsul unui scheunat și încă o limbă peste față. De astă dată, urlă de-a binelea. Imediat, auzi niște picioare desculțe apropiindu-se în fugă de camera ei. Un moment mai târziu, Nick o striga pe nume din fața ușii.

Auzind glasul stăpînului său, tovarășul de pat al lui Sibyl scoase un lătrat. Gîtlejul ei se contractă, înecîndu-i ultimul zbieret, când, în sfîrșit, i se făcu lumină în cap.

– Tiberius! gemu ea.

Se simțea complet ridicolă în situația aceea, goală, cu un cîine-n pat și toată casa dînd năvală spre ei.

– Nick, te rog, intră și ia-ți fiara de-aici! se tîngui ea.

Nick intră în odaie și aprinse lampa. Priveliștea care-l întîmpină îi iscă un rîs profund din piept. În fața lui ședea Sibyl, care se vedea clar că dormea în pielea goală, agățîndu-se de pătură pentru a-și ascunde trupul, cu Tiberius întins lîngă ea și ținîndu-și capul uriaș alături, pe pernă.

– Iartă-mă, Sibyl. Știu că pentru tine nu poate fi amuzant. Dar de-ai putea să te vezi, numai...!

– Las-o baltă! se răsti ea. Alungă-l din patul

meu.

Împinse dogul, dar acesta se mulțumi să mîrîie, refuzînd să se urnească din loc.

– Scoală-te, mălai mare ce eşti! porunci Sibyl, tot mai furioasă cu fiecare clipă.

– Mă ocup eu de el, interveni Nick. Haide, băiete. Ştii că n-ai voie să te culci cu musafirii.

Tiberius, părea însă să se fi instalat pentru toată noaptea. Nici o rugămintă, împingere sau tracţiune, oricît de insistente, nu-l clinteau din culcuşul său cald. Tărăboiul se auzi pînă-n camera Florin-dei şi, nu peste mult timp, încerca şi ea să dea o mîină de ajutor.

– Cîstit acum, Nicholas! Ce-o să creadă Sibyl despre noi? îl muştră mătuşa-sa. Un cîine la ea în pat! L-ai răsfăţat pe animalul ăsta! Zău aşa, Sibyl dragă, îmi pare-atît de rău.

Mătuşa Flori îl apucase pe Tiberius de coadă şi trăgea din răsputeri, dar fără nici un rezultat.

– Nu trebuie să vă simţiţi prost, îşi linişti Sibyl gazda. Eu obişnuiam să mă culc tot timpul cu pisicile mele. Dar nu creau chiar atîtea probleme. Cînd voiam să plece din pat, ajungea să le iau de ceafă şi să le dau jos.

Nick se îndreptă de spate, zîmbind.

– La asta nici nu m-am gîndit. Tiberius nu poate cîntări mai mult de-o sută de livre. Am să-l tratez doar cu vechiul hei-rup.

Încercă să ridice cîinele, dar oasele animalului se transformaseră în spaghetti fierte. Cînd Nick îi lua în braţe un capăt, celălalt cădea moale. Cîrînd, Sibyl izbucni într-un rîs isteric. În viaţa ei nu

mai asistase la ceva pe măsura acestui război al voințelor între om și fiară. Pentru nimic în lume n-ar fi renunțat la spectacol, chiar dacă avea loc în propriul ei pat.

— În sfârșit, complet neputincios și roșu la față de-atîta efort, Nick se îndepărtă de pat.

— Jos, Tiberius! mugi el.

Cîinele deschise un ochi, dar imediat îl închise la loc. Pe chipul lui Nick se citeau furia și jena.

Sibyl nu se putu abține să nu-l tachineze:

— Nick, mai încet. Îl trezești pe sărmanul bebeluș!

Nick fulgeră cîinele cu o privire feroce.

— Jos din pat, javră rîioasă.

Tot nici un răspuns.

Sibyl ridică o ureche canină catifelată și-i șopti:

— Tiberius, iubitule, te rog să te dai jos din patul meu.

Capul masiv al cîinelui se ridică. Ciuli urechile, căscă și coborî din pat. Mătușa Flori chiui. Nick arăta de parcă toți și-ar fi bățut joc de el.

— Vezi ce simplu e, Nick? Tot ce trebuie e să-i vorbești dulce. O simplă chestiune de a ști cum se tratează cu masculii.

Florinda îl luă pe Tiberius de zgardă și-l conduse afară din dormitor. Nick și Sibyl rămaseră singuri. Mult timp, nu făcură decît să se uite unul la altul. Sibyl privi roșeața, provocată de furie, ștergîndu-se încet de pe chipul lui Nick.

— Sufliă-le-n fund și-or să te urmeze pretutindeni, hm?

— Cam așa ceva, zise Sibyl.

– Cred că te-a speriat destul de rău.

– Nu, de fapt, am crezut că...

Aproape lăasă să-i scape ce crezuse, dar se opri la timp.

– Nu tocmai. N-am nimic.

– Perfect. De-acum încolo, e mai bine să-nchizi ușa. Tiberius încă mai crede că aici e camera mea. S-a obișnuit să doarmă pe covorul de lângă ușa. Acum, odihnește-te.

– Da, chiar am de gând.

Sibyl așteptă, dar Nick nu se clinti. Stătea doar acolo, privind-o cu o expresie ciudată.

– N-ai o cămașă de noapte? E groaznic de frig ca să dormi în... fără...

– Ba da. Am o cămașă.

Îi venea greu să-și ascundă zîmbetul în fața stingerii lui.

– Dar nu-mi place să le port. Mi-e destul de cald și-așa.

Privirea lui Nick îi cutreieră brațele și umerii goi, pentru a se opri apoi pe umflăturile gemene ale sînilor, abia ascunși sub cearșaf.

– Pot să-ți aduc ceva înainte de-a merge înapoi la culcare... un pahar cu lapte, puțină ciocolată fierbinte?

– Nu, mulțumesc. N-am nevoie de nimic, Nick.

– Ești sigură?

– Absolut.

Trăgea de timp, dar Sibyl nu era sigură de ce. Stătea lângă ușa, cu mâinile-n șolduri, cu pieptul lat dezgolit ațîțător și cu o şuviță rebelă de păr căzîndu-i pe frunte. Ochii săi de culoare albastru-

închis, asortați cu pantalonii de pijama, păreau aproape negri în lumina slabă. Un mic fior delicios străbătu trupul lui Sibyl. Chipeș diavol mai era, nici vorbă!

– Știi, cînd l-am cumpărat pe Tiberius, am crezut că vînzătorul m-a taxat prea mult la preț. Rînji și, adăugă: Acum, însă, cred că am încheiat un preț bun.

– Ce?

Gîndurile lui Sibyl se abătuseră departe de subiectul cîinelui.

– Păi, e evident că animalul are un gust impecabil. Am mai avut și alte vizitatoare aici la Magnolia Hall, dar niciodată nu s-a vîrît în patul vreuneia dintre ele.

– A, deci trebuie să iau incidentul ăsta ca pe un compliment?

– Desigur! Tiberius are un pedigriu mai vechi decît al mătușii Flori. Nu sare-n pat cu orice femeie care trece pe-aici.

Sibyl nu mai putu rezista. Coborînd pleoapele și privindu-l insinuant pe Nick cu ochii ei verzi-aurii, lăsă un surîs sfios să-i joace pe buze.

– Și stăpînu-său? E la fel de pretențios?

– Chiar mai mult.

Nick ezită. De fapt, se lupta cu propriile-i sentimente încă din primul moment cînd o văzuse pe Sibyl Blanchard. Era o nebunie! N-avea nevoie de o femeie care să-i complice viața. Știa, însă, ce avea să se-ntîmple. Era inevitabil. La fel de sigur pe cît era de următoarea sa respirație, trebuia să guste buzele acelea gingașe și ispititoare.

Din doi pași, Nick ajunse lângă pat. Se aplecă, proptindu-și mâinile de-o parte și de alta a ei, forțînd-o să se rezeme la loc pe perne. Răsufletarea lui caldă atinse fața lui Sibyl, făcîndu-i inima s-o ia nebunește la galop. În clipa următoare, îi simți buzele peste ale ei. Erau umede, netede și pline. Îi mîngîie gura cu gura lui, înfrînîndu-se înnebunitor. Sibyl voia să întindă mâinile spre el, dar avea nevoie de amîndouă pentru a ține cearșaful la locul său.

Probabil că Tiberius îi dăduse ideii stăpînului său, reflectă ea, simțînd că i se-aprindea tot trupul. Avea să vadă, poate, cum era să-i aibă pe amîndoi în pat, înainte de ivirea zorilor.

Dar nu era sortit să fie așa. Sărutul lui Nick, oricît de pătrunzător, fu scurt. Se ridică, părăind destul de grav, și spuse:

– Pe mîine dimineață, Sibyl. Vise plăcute.
Și, ah, cît de plăcute au fost!

4

A doua zi dimineată, Sibyl se trezi întâmpinată de o zi senină și rece de noiembrie, din soiul acelora care te-ndeamnă să te plimbi, de mînă cu un om deosebit, pe covorul de frunze veștede.

Stătea culcată în pat, mîngîind pătura veche, și privea cel mai albastru și mai strălucitor cer pe care-l văzuse-n viața ei. Soarele dimineții încălzea pereții cu lambriuri de brad și împeștrița covoarele aspre de pe podea, dăruind odăii și întregii lumi o comoditate ca de pislar vechi.

Părea aproape de necrezut că neplăcerile din ajun se întîmplaseră cu adevărat. Totuși, o sîcîitoare îngrijorare, aflată undeva în adîncurile minții, îi spunea că, de voie sau de nevoie, șeriful Odell Hubbard și citațiile lui nedrepte erau cum nu se

Ocol prin Euphoria

poate mai reale.

Forță aceste gânduri să se dea la fund. Prefera să se concentreze asupra evenimentelor din timpul nopții. Nicholas Freemont era de asemenea real. Minunat, gingaș și emoționant de real.

Ce glume ciudate făcea viața! Un bărbat nou în viața ei era ultimul lucru pe care și-l imaginase când își punea bagajele în mașina fratelui ei și pornea spre sud, cu trei zile în urmă. Dacă i-ar fi spus cineva că o aștepta un om ca Nick, pe drumul cu hopuri al vieții ei, ar fi zâcnit din cap disprețuitoare și ar fi replicat: „Prostii!“. Se întrebă deodată dacă ar fi putut să facă și un al doilea ocol, în scopul de-a evita gropile și podurile șubrede ale romantismului, așa cum îl cunoscuse pînă-n prezent...

Un rîcîit sonor la ușă îi întrerupse firul gândurilor.

– Da? strigă ea.

Nu primi nici un răspuns. Urmare alte rîcîieli.

– Cine e?

Din hol se auzi un rîs familiar, salutîndu-i cu vintele. Apoi un glas, la fel de familiar, spuse:

– Nu-i decît tovarășul tău de pat, care vrea să intre iar, Sibyl. Mai bine răsari și strălucește. Altfel, îți face gaură-n ușă cu ghearele.

Se ridică în capul oaselor, strîngîndu-și pătura peste sînii goi.

– Nick?

– Unul și același. Iar Tiberius e chiar lîngă mine.

– Să nu-ndrăznești să lași înăuntru cîinele ăla! țipă ea ascutit.

– Nu pot promite nimic. Ai văzut azi-noapte cîtă autoritate am asupra fiarei ăsteia, odată ce-și pune ceva-n cap.

Sibyl se și dăduse jos din pat și-și trăgea pe ea hainele – pentru siguranță, în cazul vreunei invazii.

– Hei, se simte miros de cafea, Nick?

– Te cred! Marca proprie a lui Savannah. Vrei să-ți aduc o ceașcă?

Deodată, aproape că nu mai putu de nerăbdare să ajungă la parter, alături de ceilalți, să soarbă din cafea și să mînințe... da, simțea miros de șuncă friptă și de pîine coaptă-n cuptor. Îi lăsa gura apă într-un asemenea hal, încît abia putu răspunde:

– Mulțumesc, Nick, dar nu. Cobor imediat.

– Nici o grabă, răspunse el.

Peste cîteva minute, îmbrăcată într-un pulover roșu de schi și în reiați bej, de la *L.L. Bean*, Sibyl li se alătură mătușii Flori și lui Nick, în salonul însorit pentru servirea micului dejun.

Latura opusă a conacului Magnolia Hall, pe care Sibyl n-o putuse vedea în seara trecută, avea un turn circular, înalt de două etaje. La parter, servea drept colțisor retras pentru servirea micului dejun în intimitate. Confortabilul ungher era încercuit de geamuri plumbuite și decorat cu numeroase plante ornamentale. O masă rotundă de stejar ocupa centrul încăperii, sticlind de porțe-

Ianuri pentru micul dejun care purtau sigla *Spode Buttercup*. Sibyl auzise despre oameni care foloseau veselă diferită pentru fiecare masă, dar pînă acum nu crezuse niciodată cu adevărat. În rarele prilejuri cînd gătea, servea mîncarea pe farfurii de carton – atunci cînd se ostenea cît de cît să folosească farfurii.

– Vasele astea au aparținut mamei lui Nick, draga mea, explică mătușa Flori, ca răspuns la oh-urile și ah-urile lui Sibyl. Firește, într-o bună zi, vor trece în posesia miresei lui.

Și-i învăluie pe Sibyl și Nick în căldura binevoitoare a surîsului ei.

Un canar, colorat la fel de viu ca florile de piciorul-cocoșului, pictate pe porțelan, începu să cînte pe stîngia coliviei sale albe de răchită. Sibyl ridică privirea și pasărea scoase un nou tril parcă de surpriză și încîntare. Nu o observase în toată verdeața aceea.

Nick rîse, spunînd:

– Țasta-i Sundance și e al mătușii Flori. Ne-suferită făptură!

– O, eu o găsesc adorabilă! zise Sibyl. Și cîntă atît de frumoși!

– Dintotdeauna a avut un glas minunat, draga mea. Chiar dinainte de-a fi pasăre cîntătoare.

Deși cuvintele Florindei Carstairs fuseseră șoptite numai pentru urechile lui Sibyl, Nick reuși să le audă.

– Mătușă Flori, nu-ncepe iar!

Vorbise calm, dar ferm, cu o notă prevenitoare

în glas.

– Dragule, spuse ea. N-am *început* nimic. Pur și simplu s-a *întîmplat*. Mi-a promis că va găsi o cale de-a se întoarce și a făcut-o. Nu știu de ce te iriți așa de cîte ori aduc vorba de asta.

Încă o dată, Sibyl se simți complet uluită. Oare despre ce vorbeau?

Ca și cum i-ar fi auzit întrebarea nerostită, Nick se întoarse spre ea cu un oftat obosit.

– Cred că ai dori o explicație.

• – O, nu te simți dator să-mi explici nimic.

Murea, însă, să afle.

– Mătușa Flori crede că acest canar al ei e reîncarnarea lui Sundance Kid, zise Nick, expedindu-și declarația ca și cum ar fi comentat un lucru cu nimic mai bizar decît vremea de afară. Asta-i tot.

– Aha!

Lui Sibyl nu-i putea trece prin minte alt răspuns.

– Nu *cred*, Nicholas. *Știu!* replică emfatic mătușa lui; apoi se întoarse spre Sibyl, bătînd-o pe mîină. Într-o zi, cînd vom fi singure, draga mea, am să-ți spun toată povestea, cum ne-am întîlnit Kim și cu mine și cum ne-am îndrăgostit.

– Mătușă Flori, *te rog!* gemu Nick.

În acel moment, sosi Savannah, aducînd un platou mare cu șuncă și ouă care sfîrșiau, cu partea rumenită în sus. Urmă castronul plin cu fulgi de porumb înotînd în unt topit, chiflele cu scorțișoară, dulcețurile și smochinele conservate. Ma-

sa cea veche gema sub delicioasa-i povară.

Mătuşa Flori părea să se fi retras într-o lume numai a ei. Iar Sibyl trase concluzia că nu putea fi decît o lume foarte plăcută, după felul cum zîmbea femeia cu păr argintiu. Nick, pe de altă parte, deveni foarte serios şi adoptă un ton avocătesc.

– Cred că cel mai bine ar fi să mergem imediat la şeriful Hubbard, Sibyl. De ce nu-ncerci să-i telefonezi fratelui tău, imediat după micul dejun? Dacă reuşeşti să dai de el, îl punem să sune la închisoare şi să lămurească neînţelegerea cu maşina.

– În regulă, Nick. Cum spui tu. Vreau să-mi recuperez tablourile cît mai repede posibil. Cele mai bune lucrări ale mele se află în partea din spate a microbuzului. În împrejurări normale, n-aş scăpa din ochi nici un minut pînzele alea.

Nick zîmbi auzind-o că vorbeşte de picturi, iar acel surîs îl transformă pe dată din bărbat în băiat.

– Chiar vrei să-mi pictezi portretul?

– Fii sigur că vreau!

Imediat, începu să se fudulească:

– Pot agăţa tabloul în noul meu birou de avocat. Să-i dea puţină prestanţă.

Sibyl se înecă, icnind, cu chifla, şi un chicotit i se încurcă în gît.

Era foarte ciudat să fie cu Nicholas Freemont. Sibyl nu mai încercase niciodată o asemenea senzaţie. Poate că perechile căsătorite împărtăşeau acest gen de apropiere, de comunicare tăcută şi

subtilă, dar ea nu-l cunoscuse în scurta sa căsnicie.

Toată dimineata – printre apeluri telefonice, aşteptări şi drumuri spre oraş – Nick nu făcu nici un pas înainte în relaţiile cu ea. Nici o sărutare, nici o mângâiere, nici măcar o atingere trecătoare a mâinilor. Totuşi, Sibyl avea impresia că era înfăşurată într-o invizibilă mantie protectoare, pe care Nick i-o aşezase uşurel pe umeri. Fiecare cuvânt pe care-l rostea şi fiecare mişcare a lui păreau calculate s-o apere şi s-o ocrotească. Era mai mult decît curtenitor, mult mai mult decît amabil. Juca la perfecţie rolul cavalerului în armură, faţă de fecioara aflată la ananghie. Iar vechea sa camionetă cafenie, îi slujea pe amîndoi la fel de bine ca orice armăsar alb năvălaş.

În momentul cînd intrară în biroul şerifului, Sibyl se simţea într-o primejdioasă siguranţă. Cînd şeriful Hubbard îi întîmpină cu: „Ei, dacă ăsta nu-i fudulu' d-avocat şi gagicuţă-sa a de-i place să gonească”, ea îi spuse imediat unde-şi putea băga pistolul cu şase focuri.

Nick o prinse de braţ pe la spate şi o strînse prevenitor. Apoi se interpusă între impetuoasa sa clientă şi fanfaronul reprezentant al legii.

– Domnule şerif Hubbard, cred că pînă acum trebuie să fi primit un telefon lămuritor privind proprietatea microbuzului.

Hubbard gădu din cap, aprobând.

– Atunci, aş dori să se elibereze bunurile clienței mele.

– Imediat! adăugă Sibyl.

– Ei, va trebui numa' să-ț' ții caii un minutel, cuconiță, pînă să rezolvă cu hîrtille.

Încă o dată, Nick o strînse pe Sibyl de braț, într-un gest prevenitor, și o îndrumă spre un scaun din capătul opus al încăperii. Sibyl închise repede gura, înainte să-i scape vreo trivialitate. Timp de-o veșnicie, după cum li se părură, îl priviră pe șeriful Hubbard foșnind prin hîrtii, în vreme ce din pixul său ieftin se scurgeau în tăcere șiruri de cuvinte pe formularele din fața lui.

– I-acum! spuse el triumfător. Tot ce mai trebe-i 'John Hancocku' cuconiței ici, în josu' la fiștecare foaiă. Îl privi pătrunzător pe Nick și continuă: Doară știe pentru ca să scrie, nu? Sau poate doar desemnează pozițe porcoșele în loc să se iscălească, ca ai mai mulți oameni civilizați?

De-acum Sibyl era prea furioasă ca să mai răspundă. Nick, însă, părea pe cale să-și piardă singele rece și să-l zboare dintr-un pumn pe șeriful ce rînjea cu tot cu țigara lui Moonshine Crook.

Sibyl înșfăcă hîrtille, semnă și spuse:

– la cheile, Nick. Hai să plecăm de-aici!

Ieșind, găsiră cel puțin o duzină de orășeni adunați în jurul microbuzului confiscat. Bărbați în salopete, femei în rochii comandate prin poștă și o adunătură pestriță de școlari, ieșiți mai devreme de la cursuri pentru sărbătoarea Thanksgiving-

ului, stăteau cu toții strînși la geamurile prăfuite ale mașinii, încercînd să privească înăuntru.

– Ferească Dumnezeu! țipă o femeie de fermier cu părul cărunt. Colo-ș-a- năuntru-i pifturi cu muieri goali-puşcă! Jasper, treci imediat acasă!

Și dădu o palmă peste fundul unui blond știrb, care se înălțase pe vîrfurile picioarelor la geamul din spate, pentru a vedea mai bine.

Grupul le făcu loc lui Sibyl și Nick, după care, unul cite unul, oamenii se îndepărtară. Dar nu prea mult. Acestor gură-cască le trezea tot atîta curiozitate intrusa arestată pentru exces de viteză, ca și *pifturile porcoase*.

– Dracu' să-l ia pe Hubbard! Înjură Nick printre dinți. Se vede clar că n-a pierdut timpul în materie de dat sfoară-n țară.

Sibyl se întoarse spre el. Părea gata să explodeze din clipă-n clipă. Furia lui i-o răcori oarecum pe-a ei. Îi puse o mînă pe braț și spuse calmă:

– Îmi pare rău că te-am pus în toată situația asta penibilă, Nick

– Îți pare rău pe *dracu'*? N-ai nici un motiv să-ți pară rău! Poate-ar trebui să-i dau mătușii Flori muscheta înapoi. La naiba, individul ăsta, Hubbard, mă scoate din sărite!

Sibyl ridică mîna, atingînd obrazul congestionat al lui Nick. Nu se putu abține. Arăta adorabil cînd își ieșea din minți.

– Ascultă, las-o mai moale, bine? Eu ar trebui să fiu aia cu nervi. Rîse ușurel: Nu-mi fura tunetele și fulgerele.

Nick acoperi mîna de pe obraz cu a sa, susținînd privirea lui Sibyl cu niște ochi albaștri, electrizanți. Cînd se uita la ea astfel, Sibyl aproape că simțea cum se topește, de la inimă începînd. Nu era cinstit! Nici un bărbat n-avea voie s-o emoționeze atît de profund, atît de instantaneu, de total. Ea era *întotdeauna* complet stăpînă pe sine. Prefera astfel.

Nick se aplecă mai aproape de ea, iar lui Sibyl i se tăie respirația. Nici un bărbat n-o tulburase vreodată așa ca Nicholas Freemont – nicidec în douăzeci și șapte de ani. Nici măcar soțul ei. Ce s-ar fi întîmplat dacă... Se pregătea s-o sărute. Chiar acolo, în mijlocul străzii principale! În fața lui Dumnezeu și-a tuturor bătrînilor... exact pe pragul închisorii, cu jumătate din cetățenii Euphoriei zgîindu-se la ei.

Nu conta, își zise ea, potolindu-și bătăile dezordonate ale inimii. Nu-i era teamă – nu lui Sibyl Blanchard! Și nu numai atît, nu-i păsa cine vedea. Putea fi chiar și șeriful Odell Hubbard în persoană. Dacă Nicholas Freemont voia s-o sărute pe stradă, ziua în amiaza mare, ei bine, erau amîndoi adulți, cu drept de consimțămînt, și se îndoia că ar exista aici, în ciuda faptului că era un orașel pierdut de lume, vreo lege împotrivă. Închise ochii și se lăsă în voia emoției calde, cu furnicături, care-i năvălea prin vene. Nick era atît de aproape, încît îi putea simți răsufierea pe buze, un sărut-fantomă înaintea sărutului propriu-zis. Bătăile regulate ale inimii făcură loc unui tunet emoțional

haotic.

Apoi, deodată, ceva o înștiință că Nick bătuse din nou în retragere. Degetele lui se încordară pe mîna ei. O clipă mai tîrziu, mîna îi fu îndepărtată blînd de fața lui. I-o duse la buze și-i așternu peste palmă sărutarea după care gura ei continua să tinjească...

– Poate-ar fi mai bine să verifici mașina, Sibyl.

Glasul lui era o șoptă aspră. Dacă nu se înșela, o dorea la fel de mult pe cît îl dorea și ea pe el. Atunci de ce...

– Asigură-te că nu-ți lipsește nimic, continuă Nick.

– Sigur, Nick. Exact asta voiam să propun și eu, răspunse Sibyl, cu o undă de sarcasm în voce.

Își simțea picioarele moi în timp ce se tîra prin portiera din spate, deschisă, a microbuzului. Controlă toate pînzele. Nu lipsea nici una. Cînd reveni, se simțea oarecum mai stăpînă pe ea.

– Totu-i în ordine, spuse. Și acum?

– Urmează-mă înapoi acasă. Vom lăsa microbuzul acolo, în siguranță. Pe urmă, am o surpriză pentru tine.

– Minunat! replică ea. Sînt în mîinile tale.

Îi răspunse cu un rîs ușor:

– În mîinile mele, mm? Ești sigură că acolo vrei să fii? Ar putea deveni periculos.

Din nou o țintui cu o privire care-i opri inima-n loc.

– Dar, la o adică, îmi închipui că ești o femeie căreia-i place să ducă o viață plină de primedjii.

Am dreptate?

- Depinde.
- De ce?
- De felul de pericol și de bărbatul care-l prezintă.

- Și dacă eu sînt acela?

Sibyl sări în mașină și ambală motorul. Fu nevoită să strige ca să acopere hărmălaia de afară:

- Atunci, tot ce-mi mai rămîne de aflat e genul anume de pericol pe care-l prezinți, domnule Fremont. Spune-mi, și-am să-ți spun și eu.

O luă din loc într-un nor de gaze de eșapament, fără a aștepta camioneta lui Nick să treacă în frunte. Cunoștea drumul spre Magnolia Hall. Și n-avea intenția să-i îngăduie lui Nick s-o facă pe gentlemanul, ca și cum ea n-ar fi fost decît una dintre violetele sudice ofilite din Euphoria. Avea să-i arate că era o femeie matură, perfect capabilă să-și poarte singură de grijă, decise ea.

Dar tot drumul, săltînd și zguduindu-se pe terenul accidentat, își dori să-l fi lăsat pe el în față. Cu Nick în urma ei, trebuia să-i îndure privirea, izbind-o prin intermediul oglinzii retrovizoare. Își dorea cu disperare să ajungă la tainele lăuntrice din mintea lui. Nici o mică pătrundere în inima lui Nick n-ar fi făcut-o să sufere.

De ce se oprea întotdeauna înainte de a se întîmpla ceva adevărat între ei?

Îl privi drept în ochi, prin oglindă.

- Voi, ăștia, aveți un nume pentru femeile care se poartă astfel, spuse ea. Inițialele: P.T.!

Totuși, nu credea că Nick se juca de-a v-ați ascunselea cu ea. Avea, în mod clar, sentimente mult mai profunde. Nu, pur și simplu nu era genul lui de a se purta obișnuit. Dar, atunci, ce gen de om era? Asta nu și-o putea închipui. Atracția lor instantanee fusese reciprocă. De-asta era convinsă. Nu i se întâmpla prea des. Iar când se întâmpla... ei bine, pur și simplu știa, atîta tot.

Dacă ea ar fi umblat cu sficiuni, atunci ar fi părut firesc. La urma urmei, era de așteptat ca orice doamnă să aibă rețineri. Cel puțin, asta le spuneau toate mamele fiicelor lor bine crescute. Dar, când o femeie ajungea la vîrsta ei, se gîndi Sibyl, cînd găsea faptul autentic sau un facsimil rezonabil, nu mai pierdea vremea – fiindcă nu-i mai rămăsese prea multă de irosit.

– Ai spus-o pe-a dreaptă, continuă Sibyl, confirmîndu-și singură concluzia, în oglindă. Ascultă, băiete, cred că sîntem sortiți unul pentru altul. De ce n-am da iureș?

Pînă la Magnolia Hall, Sibyl se certă, se contrazise și încercă tot timpul să discute rațional cu sine însăși. Se comportă ca o puștoaică de liceu amoretată de-un profesor. Toată lumea știa că femeile se îndrăgosteau de ginecologii și avocații lor. De ce-ar fi fost ea altfel?

Poate că n-avea nevoie decît de puțin timp și spațiu. Thanksgiving-ul era a doua zi; după aceea, avea să plece în Florida. Odată ce nu-l mai avea sub ochi pe Nicholas Freemont, acesta urma să-i dispară cu ușurință din minte.

Privi în urmă. Continua să se uite la ea. Fiori mici și calzi îi goniră prin trup când li se întâlniră privirile. Ajungînd pe aleea circulară, cu Nick imediat în spatele ei, își dădu seama că revenise la punctul de pornire. Care era problema lui Nick? Și care era a ei?

– Hei, doamnă! strigă Nick prin geamul deschis al camionetei. Urmărești să fii arestată din nou? Frumoasă demonstrație automobilistică ai mai oferit.

Sibyl era pe cale să-i spună că o minte îngrijorată îngreuna întotdeauna piciorul pe pedala acceleratorului, când mătușa Flori zburătăci pe verandă, cu un coș în mîna ei subțire.

– Nicholas dragă, uite-aici prînzul pe care i l-ai cerut lui Savannah să-l pună la pachet. Să ți-l aduc?

Nick ajunsese deja la jumătatea scării, înainte ca ea să-și sfîrșească vorba. Cu un sărut rapid pe obrazul ei ca petala de camelie, îi smulse coșul din mîna și sări înapoi de pe trepte.

– Hopa-n mașină, îi strigă el lui Sibyl.

– Unde mergem? vru ea să știe.

– Surpriză, răspunse Nick, întorcîndu-se apoi din nou spre mătușa lui. Vom fi acasă înainte de a se întuneca.

Peste cîteva momente, străbăteau un drum îngust de țară, spre o destinație încă nedezvăluită. Îi reveniseră, însă, toate imaginile din zori – soarele călduț de iarnă, frunzele căzînd, fumul de lemne înălțîndu-se spre un cer albastru, albastru.

Dădu să-l întrebe pe Nick unde mergeau, dar trase concluzia că nici măcar nu-i păsa. Se mulțumi să stea lângă el, ascultînd melodiile country la radio, bucuroasă că se afla acolo, în acel minut, cu acel bărbat. Nu conta cu-adevărat încotro se îndrepta, cîtă vreme îl putea însoți și ea.

5

– Întotdeauna pîng la decolare! gemu Sibyt.
– Prostii! Zborul e cel mai sigur mod de-a călători, replică Nick, zîbind plin de încredere. Gîndește-te la procentajul mic de accidente, în comparație cu miile de zboruri sigure din fiecare zi.

– A, spuse ea, cu un aer cunoscător, dar alea sînt zboruri la care eu nu particip! Și nu mă poți face să cred că orice obiect suspendat în aer, fără nimic care să-l susțină, se află în siguranță, Nicholas Freemont.

Ajunseseră la primul punct de destinație, locul unde se afla obiectul mîndriei și bucuriei lui Nick – un biplan din primul război mondial, restaurat, avînd cuvintele *Spiritul Euphoriei* înscrise pe fuse-

Iaj. Acum încerca s-o ademenească pe nehotărîta Sibyl să urce în carlinga din spatele celei a pilotului, pentru a o putea lua într-un raid aerian peste mlaștina Okefenokee.

– Haide, Sibyl, o să-ți placă la nebunie, odată ce vom fi în văzduh.

O luă de mîină și încercă s-o conducă mai aproape de avionul albastru cu argintiu. Sibyl se trase înapoi din răsputeri.

– Nu pot, Nick! Sufăr de claustrofobie! zise ea.

– Nici o scuză! É o carlingă deschisă. Și nu te voi lăsa să cazi sau să sari, promise el, trăgînd-o și mai aproape de temuta mașină zburătoare.

– Nick, Nick, stai!

Încă mai eră încălțată cu cizmele, ale căror tocuri se înfîgeau în solul moale și negru al pășunii.

– Ce mai e?

Începea să-și piardă răbdarea.

– Să nu ne pripim, protestă ea.

– Ai avut tot timpul, Sibyl. Cît îți mai trebuie?

– Destul ca să vărs. Întotdeauna vomit înainte de-a zbura. Face parte din ritualul meu. Ca un pilot care-și verifică instrumentele.

Nick rîse. Peste pajiștea tăcută, lîngă un stejar din apropiere, cîteva vaci fuseseră întrerupte din rumegarea lor, iar una albă cu cafeniu înălță capul pentru a protesta cu un muget împotriva deranjului.

– În regulă!

Nick îi dădu drumul atît de brusc, încît Sibyl

aproape căzu pe spate; își aruncă mâinile-n sus.

– Sibyl, mă predau. Vrei să ne-ntoarcem?

Nu, de fapt nu voia. La drept vorbind, în pofida tuturor temerilor, gândul de-a fi singură cu el prin cêruri o surescita, și o intrigă.

Închise ochii strîns și-și încleștă pumnii pe lîngă trup.

– Merg! izbucni ea.

– Bravo, fetițol!

O luă de mîină și o conduse la aripa inferioară.

– Sări acolo. Urmează să faci o plimbare cum n-ai mai făcut în viața ta.

În sfîrșit, îi încheie centura de siguranță.

– Sibyl, n-ai nici un motiv de îngrijorare. Ia-o ușurel. Într-un minut, vom fi în aer.

Cînd îl văzu ocolind aeroplanul ca să învîrtească manual elicea, în scopul de a pune în funcțiune motorul vechi, nefericirea lui Sibyl deveni totală. Singura consolare era aceea că, dacă se prăbușeau în mlaștină, avea să scape de proces. Nu însemna prea mult, dar tot era ceva.

Închise ochii strîns, rămînînd astfel, în timp ce-l auzea pe Nick urcînd pe locul pilotului și simțea străvechiul avion făcînd primii pași poticniți îna-nte. Stomacul îi tresări și-și înfipse unghiile în sca-un, cînd aparatul se desprinsese de sol. Exista însă și o anume ușurare. Cel puțin, nu loviseră vaca!

– Acum te poți uita liniștită, îi auzi glasul lui Nick, prin căștile pe care i le dăduse.

– Ești sigur? îl întrebă ea, în microfon.

Miji un ochi, doar cît un milimetru. Avionul încă

nu se echilibrase, iar orizontul stătea oblic, făcînd ca și stomacul ei s-o ia pieziș. Încet, însă, lumea se îndreptă la loc, sub mîinile dibace ale lui Nick.

Sibyl deschise amîndoi ochii și se sili să-și dea uitării temerile. Nu era atît de greu pe cît crezuse.

În urmă, putea vedea peste umărul drept ple-dul peticit al fermelor și caselor și o mică zonă de clădiri din cărămidă, în care recunoscuseră centrul orașului Euphoria.

– Uită-te-n față! îi spuse Nick. Acea e *Jara pămîntului tremurător*, cum o numeau indienii. Okefenokee.

Sibyl își concentră privirea asupra mlaștinilor luxuriante verzi-cenușii ce se întindeau înaintea lor, cale de mile întregi, în toate direcțiile.

– Mamă! E mai mare decît Central Park!

Nick rîse.

– Și aproape la fel de periculoasă. Dar, în loc de borfași și asasini, avem aici șerpi cu clopoței, aligatori, pantere... Apoi, desigur, mai sînt și nisipurile mișcătoare. Mulți s-au dus acolo și nu s-a mai auzit niciodată de ei.

Sibyl se înfioră la acest gînd. Născută și crescută în New York City, îi era greu să-și închipuie un loc atît de primitiv și colcăind de primejdii naturale.

Nick coborî avionul pînă ajunseră să zboare exact pe deasupra chiparoșilor scheletici ce se înălțau din frunzișul înconjurător. Trecură razant peste cuibul unei egrete. Pasărea înaltă, cu panaș alb, își luă zborul, înălțîndu-se cu grație în apro-

Ocol prin Euphoria

pierea aeroplanului. Razele soarelui de după-amiază îi atingeau aripile, prefăcându-le în pînze miniaturale pentru strălucitorul penel al naturii. Sibyl își ținu respirația la vederea unei scene atît de frumoase și senine.

Deodată, vîrfurile copacilor se răriră sub ei. Nick plană și mai jos, croindu-și drum prin spațiul îngust. Coborînd privirea, Sibyl văzu ceva părăind a fi o fișie de nisip în mijlocul unui rîu de culoarea cafelei.

– Nick, nu poți ateriza acolo!

Vocea îi ajunsese la pragul isteriei.

– Fii doar atentă la mine! răspunse el.

Limba de nisip crescuse spre a deveni o plajă albă, lată, pe măsură ce avionul se apropia. Într-o latură, o cabană rustică se agăța pe o porțiune îngustă de pămînt defrișat, între rîu și mlaștina înconjurătoare.

– Cine locuiește acolo? întrebă ea.

– Eu. E ascunzătoarea mea secretă. Cînd se aglomerează prea mult lucrurile, îmi iau pur și simplu zborul și mă înfund în mlaștini pentru cîteva zile. Nici un telefon, nici un om, nici o întrerupere. Dacă nu era mătușa Flori, probabil m-aș fi mutat aici definitiv – să-mi las barbă, să trăiesc din cultivatul pămîntului, să uit cu totul de restul lumii.

Sibyl făcu o grimasă.

– Sună minunat!

Nick nu-i remarcă sarcasmul.

– Știam eu c-o să-ți placă aici.

Ușurarea lui Sibyl la aterizare fu redusă de

gîndul că punea piciorul pe niște pămînturi mișcătoare, locuite de tîrîtoarele scîrboase pe care-i le enumerase Nick mai devreme. Scrută suprafața netedă a apei. Nici un aligator, doar cîteva broaște țestoase zorindu-se sub ultimele raze ale după-amiezei. Plaja cea albă arăta și ea dîstul de nevinovată. Nici o reptilă veninoasă care să se prelingă pe suprafața ei.

– Dă-mi mîna.

Nick coborîse din carlingă, așteptînd pe aripă s-o ajute să coboare.

Vîntul și penumbra tot mai densă a amurgului îi făceau chipul să arate întunecat ca al unui țigan, iar ochii lui albaștri și adînci o mîngîiau cu o căldură pe care-o putea simți cu adevărat.

– Ei? Cum a fost?

O prinse de talie pentru a o ridica peste marginea carlingii. Cînd atinseră solul, continuă s-o țină în brațe. Degetele puternice i se afundau în puloverul ei gros, umplînd de furticături carnea de dedesubt.

– Nu prea rău, șopti Sibyl, cu șira spinării străbătută de un șir de tremurături.

– Am știut c-o să-ți placă. Acum, vino, vreau să-ți arăt cabana. Și precis ești moartă de foame.

Luă coșul de picnic al lui Savannah cu o mînă și pe Sibyl cu cealaltă.

Uită cu totul de șerpi, aligatori și pantere, cînd Nick o apucă de mînă și o conduse grăbit spre baraca veche, cu acoperiș de tablă, la un capăt aplecat într-o direcție, iar la celălalt în alta. Dă-

răpănată era un termen care nici măcar nu se apropia de condiția ei reală. Totuși, Nick se purta de parcă ar fi fost pe cale să-i arate un palat. Emoția lui se vădea a fi contagioasă.

Interiorul cabanei nu era, categoric, un palat, dar construcția era pe departe mai confortabilă decât își imaginase Sibyl, văzînd-o de afară. O vatră enormă acoperea tot peretele. Canapeaua, scaunele și mesele, deși făcute din lemn de chiparos și brad dulgherit grosolan, confereau locului o comoditate rustică. Felinarele cu gaz, puse pe consolă, și lumînările de pe masă ofereau destulă lumină în lipsa curentului electric.

Curînd, în cămin trosnea un foc aprins de Nick, iar lămpile și lumînările ardeau.

– Iată, îi zîmbi el. Cum ți se pare?

Sibyl rîse.

– Grozav! Numai dacă ar mai exista și alte mijloace de-a ajunge aici, în afara avionului tău.

Nick se apropie și o cuprinse dezinvolt cu brațul de umeri. Buzele lui îi atinseră tîmpla.

– Am putea rămîne, șopti el.

Tunetul se rostogoli deasupra... sau poate nu era decât bubuitul inimii lui Sibyl? Ridică privirea spre grinzi, ca și cum ar fi putut vedea furtuna apropiindu-se. Se auzi din nou un bubuit. Tunet, nici o-ndoială de astă dată. Zgîlțîi ferestrele și făcu să zăngăne tabla de pe acoperiș.

– S-ar putea să trebuiască să rămînem, spuse ea. Se strică vremea.

– Doar o rupere de nori trecătoare, o încre-

dință Nick.

Întinseră pe masă bucatele lui Savannah – pui fript, salată de cartofi, muffins cu afine, piersici murate. Toate arătau, miroseau și aveau un gust delicios.

– Ah! exclamă Nick. Aproape uitasem ceva!

Sibyl ridică ochii, întrebându-se ce mai era cu puțință de adăugat la un picnic atât de somptuos.

Nick se sculă și-și smulse cu o mișcare măiastră șervetul de în, prins în gulerul descheiat al cămășii.

– Mă scuzați, madam, pînă fac o vizită în pivnița de vinuri.

Ducîndu-se la dulapul de lemn dintr-un colț, deschise ușa și inspectă sticlele prăfuite, fără etichete.

– Aha! Avem noroc. Iată două sticle pline cu cea mai bună specialitate de vin a casei. *Scuppernong* din sudul Georgiei, recolta din 1979 sau cam pe-acolo. Îi făcu cu ochiul. Un an bun!

– Un an foarte bun, fu Sibyl de acord. Anul cînd mi s-a definitivat divorțul.

Nick veni spre masă, ștergînd pînzele de păianjen de pe cele două sticle de culoare verde-deschis.

– O fi fost un an prost pentru relațiile dintre oameni. Eu trebuia să mă-nsor într-o zi însorită din luna iunie a acelui an.

Interesul lui Sibyl pentru iadeș pieri brusc.

– Și? întrebă ea curioasă.

– Și nimic, replică Nick, luptîndu-se cu dopul

îndărătnic al primei sticle. N-a ieșit nimic.

Nick culese rapid două pahare de pe un raft din apropiere, le șterse de praf și le umplu cu vinul de culoarea sofranului.

– Asta-i tot ce-ai de gând să-mi spui: *N-a ieșit nimic?*

El sorbi din vin, închise ochii și slobozi un „ah!” de satisfacție.

– Nick! N-ascuți ce vorbesc. Ce s-a-ntîmplat cu desfacerea logodnei tale?

– Hai să bem în cinstea ei, zise el, întinzîndu-și mîna peste masă și ciocnind paharul de al ei. Pentru logodne desfăcute și căsnicii destrămate.

– Ești îngrozitor, Nicholas Freemont! țipă Sibyl. Nu voi participa la un asemenea toast!

Nick bău, apoi ridică spre ea paharul gol.

– Servește-te. Dar dacă noi doi am fi în clipa asta cununați, sigur n-am sta aici singuri în mijlocul mlaștinii Okefenokee, sub plină furtună, luînd o cină intimă în doi și sorbind *Scuppernong* de viță aleasă.

Îi rînji, cu o expresie absolut diabolică în lumina lumînărilor.

– Ce preferi, o căsnicie furtunoasă sau o noapte furtunoasă, singură cu mine?

Sibyl își dădu vinul pe gît.

– Nu-s sigură... *încă!*

Nick întinse mîna peste masă, apucîndu-i degetele într-ale lui și strîngînd cu putere. Apoi slăbi încheștarea și-i mîngîie dosul palmei cu vîrfurile degetelor, stîrnindu-i fiori mărunți prin braț și

coloana vertebrală, în timp ce o magnetiza cu privirea.

– Eu sînt!

Glasul lui era profund, învăluitoare, ispititor.

– Vrei să spui că nu putem pleca de-aici cu avionul în noaptea asta?

Dădu din cap că da.

Pentru prima oară în viața ei, Sibyl vru să zboare cu avionul. Nu se temea de furtună, de mlaștină, nici măcar de Nick Freemont. Se temea de sine însăși. Niciodată – de cînd se știa – n-o făcuse vreun bărbat să se simtă atît de vulnerabilă, de maleabilă, de asemănătoare unei mici mase palpitînd de feminitate. Nimeni, pînă la Nick. Ce era cu omul ăsta?

De ce-o atrăgea atît de tare? Știa că n-avea decît s-o înfierbînte, pentru ca apoi să bată-n retragere. De cîte ori se mai întîmplase același lucru? Ei bine, de astă dată n-avea să se-ntîmple, se hotărî ea. Avea să-i înăbușe în fașă micul joc!

– Nick, i-ai spus mătușii Flori că revenim înapoi să se-ntunece.

El rînji și arătă spre fereastră.

– Prea tîrziu! E deja întuneric.

– O să-i vină rău de îngrijorare.

Nick îi ridică mîna la buze și o sărută în palmă.

– Știe că o să ai grijă de mine.

– Nick, fii serios!

– O, Sibyl iubită, replică el, ciugulindu-i vîrfurile degetelor, dar sînt serios! Pentru prima oară în viața mea, poate.

Sibyl își smulse mult-sărutata mână, coborînd privirea în farfurie.

– Nu mai... fi serios! bîlbîi ea.

Poftim! Pe-asta de ce-o mai spusese? Nu același lucru îl voia și ea? Poate că nu se eliberase atît de mult pe cît crezuse. Se simțea aproape... timidă.

Nick își trase scaunul lîngă al ei și-i cuprinse umerii cu un braț peste măsură de cald.

– Iubita, acum e prea tîrziu ca să mai dăm înapoi. Nu mîni un catîr mort de sete la jgheabul cu apă, pentru ca pe urmă să-i spui că n-are voie să-bea.

Sibyl se trase îndărăt, privindu-l cu ochi mari.

– Mă acuzi că te-am mînat?

Cînd îi răspunse, avea chipul complet sincer și deschis:

– Nu tocmai asta mi-ai făcut?

Sări de pe scaun, furioasă.

– Ce obraznicie nerușinată... ce tupeu... Băi, încrezutule...

Nick fu într-o clipă lîngă ea, luînd-o în brațe cu forța.

– Sibyl, Sibyl, calmează-te. Credeam că voi, femeile moderne, credeți în a spune și a vi se spune adevărul. Sigur, știu că ești atrasă de mine. Dar nici un pic mai mult decît mă atragi și tu. Din prima clipă cînd te-am văzut, în biroul șerifului Hubbard, am știut că aveai ceva ce-mi plăcea cu adevărat.

Sibyl ridică privirea, puțin cam surprinsă de

franchetea lui.

– Chiar așa?

– Nu mă măsurai și tu destul de bine în același timp? zise el rîzînd încetîșor. E cel mai firesc lucru.

Își simți obraji înroșindu-se și dădu din cap.

– Așa se pare.

– Deci, iată-ne, singuri împreună, la lumina luminărilor, cu furtuna urlînd afară. Asta nu-ți dă nici o idee? Eu am, categoric, porția mea în acest moment.

Îi trecu un deget cald peste pometul obrazului. Sibyl îl privi.

– Vreo idee? repetă ea.

Aplecîndu-se mai aproape, Nick îi atinse obrazul cu buzele.

– O idee, șopti. Genul de idee care-i vine oricărui bărbat sănătos, cu sînge fierbinte, cînd e cu o femeie pe care-o găsește fascinantă.

– Fascinantă?

Cuvîntul tremurase pe buzele lui Sibyl, răspîndindu-se șoptit în cameră.

– Dar, Nick...

Chiar se simțea timidă! Era uluitor. Sibyl Blanchard, cea rece și stăpîină pe sine...

Nu i se îngădui să-și sfîrșească gîndul. Buzele lui coborîră peste ale ei, zăbovind acolo într-o infimă apăsare. Nick o cuprinse în brațe și o trase la pieptul său dur. Sibyl îi putea simți inima bătînd lipită de sîinii ei chinuiți. Degetele viguroase îi frămîntau puloverul, ridicîndu-l cu mișcări experte pînă cînd numai bluza subțire mai despărțea pie-

lea de piele. Tot timpul, gura lui îi juca farse excitante gurii ei, făcînd-o să-și piardă orice putere, sub imperiul unor senzații pe care nicicînd nu le mai cunoscuse!

Mîinile lui iscoditoare găsiră nasturii bluzei și începură hărțuitoarea sarcină de a-i descheia unul cîte unul. Cînd mîna lui Nick îi atinse sîinii, Sibyl se cutremură toată, apoi îngheță. Totul se întîmpla prea repede. O dorise și totuși... Nick nu-i lăsa timp de gîndire.

– Nick, te rog!

Fără tragere de inimă, se îndepărtă de el.

Nick o trase înapoi, privind-o.

– Sibyl, iubita. Ești atît de-a naibii de minunată la atingere!

Ea clătină din cap, iar Nick îi dădu drumul. Poftim! îi spusese să se oprească. Acum ce trebuia să facă, să se așeze la loc și să-și termine cina?

După cîte se părea, exact acest lucru îl aștepta el de la ea. Cel puțin, astfel procedă. Destupă a doua sticlă de vin și turnă în pahare. Sibyl încercă să bea, dar nu-și putu sili vinul să treacă de nodul ce i se pusese-n gît.

– Nick, vorbește-mi despre logodna ta desfăcută, spuse, într-un tîrziu.

El o privi și surîse.

– Chiar te sîcîie, nu-i așa?

– Sînt doar curioasă, zise ea, ridicînd din umeri.

– O.K.! Ce mama dracu'! O știi pe blonda din

fotografie?

Sibyl dădu din cap.

– Dulcea frumusețe sudistă, pe nume Mary Lou. Am fost logodiți timp de cinci ani, două luni și șase zile. Nunta fusese fixată pentru întâi iunie, la Atlanta. O biserică mare și albă, șase domnișoare de onoare, două sute de nuntași și o recepție planificată să aibă loc la Clubul de conducere auto *Piersicul*. Pe-atunci, eu încă mai eram în infanteria marină, zburînd de-mi săreau capacele. Era vorba să vin acasă cu o săptămână înainte de nuntă.

Înclină sticla pentru a-și mai turna vin în pahar.

– Mai vrei? Îi oferi el.

– Nu, mulțumesc.

Își umplu paharul. Băuse aproape ambele sticle, iar Sibyl observă că vorbea puțin cam împleticit. Îi părea rău că insistase să-i spună această poveste. Se vedea clar că era un subiect dureros.

– Deci, unde rămăsesem? A, mdă!

O privi rînjind, dar cu o expresie de suferință.

– Știi ce anume îl face pe-un bărbat să se simtă cel mai mare prost din întreaga lume? Ei bine, să-ți spun eu ce! Să se-mbrace cu pantaloni ăia vărgați, cu frac și mănuși gri, să aștepte cu toți musafirii în biserică, iar cavalerul de onoare să-i înmîneze un bilețel pe care scrie ceva de genul: *Adio, fraiere! A fost simpatic, dar contramandez toată chestia!*

– O, nu! exclamă Sibyl, Nick dădu din cap.

– O, da! Cam așa ceva. Mary Lou își închi-

puise la început că va scăpa ușor de mine. Avea să mă ia de bărbat, pentru a obține peste câteva luni divorțul și a se mărita cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Vezi tu, i-am spus bătrînului Bob să aibă grijă de ea, în timp ce eu mă luptam vitejește. Ei bine, a avut grijă de ea cu vîrf și-n-desat!

Își mai turnă vin și-l dădu pe gît.

– Mda, mai bine despărțiți.

– Nick, nu crezi că-i destul?

– Destul? Pe toți dracii, da! Destule femei de conveniență, necinstite, cît să-mi ajungă câteva vieți de-a rîndul. Uneori mă gîndesc că nu pot avea încredere în nici una. Nici chiar în tine, Sibyl Blanchard!

Pentru prima oară, începea să-l înțeleagă pe Nicholas Freemont. Poate că-l atrăgea. Dacă astfel stăteau lucrurile, atunci avea cu atît mai multe motive să bată-n retragere. De ce să se expună unor noi lovituri? Nu te implica și nu vei putea fi atins. Se apropia destul de mult de propria ei filosofie din ultimii cîțiva ani.

Acum Nick se pomise. Nu mai voia să se oprească din vorbit.

– Mary Lou nici n-a fost singura, spuse el, cu glasul prea sonor, cu limba prea îngreunată. Propria mea mamă mi-a făcut același lucru!

– Mama ta?

Sibyl înțelegea.

– M-a părăsit, l-a părăsit pe tata. A divorțat de el și a fugit Dumnezeu știe unde. M-a crescut

mătușa Flori. Ea e adevărata mea mamă.

Sibyl se ridică și veni spre el. Îi cuprinse umerii cu brațele și-l legănă ca și cum ar fi fost un copil nefericit.

Nick reacționează imediat, întorcându-se și îmbrățișându-l-o. O trase pe genunchii lui. De astă dată, sărutul fu sălbatic, revendicativ, dar și plin de tandrețe. Simpla lui forță îi aprinse lui Sibyl singele.

– Iartă-mă, Sibyl, spuse el, cu glasul înecat. N-ar fi trebuit să te împovărez cu toate astea.

Ea zîmbi.

– Nu-i nici o povară, Nick, spuse, încet. Am avut și eu durerile mele.

– Soțul tău? Întrebă el, trăgînd-o mai aproape.

– Da, răspunse Sibyl, fără convingere. Fostul meu soț.

– Ce s-a întîmplat? o iscodi Nick.

– Mariajul s-a terminat acum cîțiva ani. Dar, recent... Ți-am spus că predau desenul după natură, nu?

Nick dădu din cap.

– Ei bine, am curs sîmbăta dimineăța. Acum cîteva săptămîni, aveam programat un model. De obicei, școala găsește modele prin intermediul agenților, dar în acest caz a angajat unul de pe stradă. Tipul – Harry Van Gogh a spus că-l chema – se opri să cîștige cincizeci de dolari repede, pe cîteva ore de pozat, iar secretarei departamentului i s-a făcut milă de el...

– Deci, continuă Sibyl, roșind ușor, avea barbă mare, dar mi se părea îngrozitor de familiar – mai

Ocol prin Euphoria

ales pe la ochi. Mi-am închipuit că nu era decît un vagabond, cu păr lung, blugi albiți și haine din surplusurile armatei. Știi, toți arată la fel. Dar cînd s-a... ăă... dezvăluit...

Cuvintele lui Sibyl rămaseră în suspensie.

– Cine era? întrebă Nick. Sibyl se strîmbă.

– Era soțul meu, Harrison, spuse ea cu o voce înfundată. Nu putusem distinge nimic pe sub barba aia, dar, desigur, ca pictoriță... am recunoscut, hmm, trupul. Abia dacă mi-am putut ține cursul! Cum, necum, am ajuns pînă la sfîrșit, iar cînd ora s-a terminat, i-am spus exact ce părere aveam despre mica lui șotie. De-atunci, însă, urmă ea nefericită, viața mi-a devenit insuportabilă. Întîlniri idioate, una după alta. Harrison m-a urmărit prin tot New York-ull! Insista să *facem o speluncă-n doi*.

Se încruntă. Nici chiar acum, la adăpostul timpului și al distanței, nu era capabilă să discearnă hazul situației.

– Pe vremea cînd Harrison era un puritan, căsnicia noastră tot o greșeală cumplită fusese, mărturisii ea. N-aveam de gînd să mă bag din nou în așa ceva, acum cînd Harrison o luase pe alături.

– Într-adevăr pe-alături.

Sibyl zîmbi.

– Cînd m-am măritat cu el, Harrison era un maniac al muncii. Avea părinți bogați, rigid de convenționali, pe care încercase întotdeauna să-i mulțumească; avea și o slujbă de mare stres la o bursă. Din ce-am putut reconstitui, pînă la urmă a

clacat. Pur și simplu s-a rupt de toate, dispărînd în hoardele de oameni-ai-străzii din New York. Uneori, mă... sperie să-mi dau seama cît de mult semănăm, Harrison și cu mine. Amîndoi, spirite libere, în căutarea unui liman al unei lumi ce pare nepămînteană...

Nick clătină din cap.

– Asta zic și eu poveste.

– Mhm, zise Sibyl. Dar acum s-a sfîrșit.

– Mă bucur, zise el, trăgînd-o mai strîns spre el. Mă bucur că s-a sfîrșit povestea dintre tine și Harrison.

– Iar eu mă bucur că s-a sfîrșit cea dintre tine și Mary Lou, replică Sibyl. Și, Nick, șopti ea, ezi-tînd doar un moment, n-am să te părăsesc nici-odată, făgăduiesc.

Și credea fiecare cuvînt.

6

Cît fu noaptea de lungă, Sibyl stătu culcată în pat lîngă Nick, ascultînd bubuitul tunetelor și urletul vîntului. Nu-și amintea să mai fi cunoscut în viața ei o asemenea noapte. Hotărît lucru, era o furtună aprigă, dar emoțiile ei se învolburau cu și mai mare violență.

Fusese pregătită și dornică, în momentul cînd ea și Nick se duseseră la culcare, convinsă că făcea lucrul potrivit, cu omul potrivit. La început încercase să se convingă singură că făcea un soi de sacrificiu, din milă. Dar termenul sacrificiu era, în cel mai bun caz, prostesc. Iar mila n-avea absolut nimic de-a face cu ceea ce simțea ea pentru Nicholas Freemont.

Întoarse capul spre Nick, urmărindu-i cu privirea linia fermă a bărbiei nerase. Mîna i se furișă, parcă din proprie inițiativă, să-i apese pielea caldă cu vîrfurile degetelor. El se agită sub mîngîiere, iar Sibyl își retrase repede mîna, lăsîndu-și încă o dată ochii să exploreze ceea ce nu îndrăznea să atingă. Buzele lui erau pline și, în somn, tîguiate a îmbufnare. Tînjea să se aplece și să le acopere cu ale ei, dar se abținu din nou. Privea, aștepta și suferea de dor, în vreme ce gîndurile-i reveneau spre seara care trecuse.

Nick băuse prea mult. Cînd trecuseră în micul dormitor, cu cîteva ore mai devreme, se rezemasse greoi de Sibyl și chiar și atunci se poticnise puțințel. Totuși, o dorise... *cu disperare*. Și nu era un bărbat în căutarea unei femei. O dorea pe Sibyl Blanchard, nu pe alta. Exprimase foarte vizibil acest lucru.

Ajunsesese la pat, își scosese cămașa și o culcase pe Sibyl lîngă el – atingînd-o, excitînd-o, trezindu-i senzații pe care într-adevăr nu le mai simțise niciodată. Nick o făcea să se simtă ca o fecioară neatinsă, pe cale să cunoască pentru înțîia oară dragostea. O sărutase îndelung și cu putere, pînă rămăsese fără suflare, tremurînd. O făcuse să simtă un dor minunat, în adîncurile fapturii ei. Însuși acest dor o înștiințase că totul era adevărat și just.

Întinse mîna și-și plimbă degetele peste pieptul lui gol, încurcîndu-și-le în părul negru. Oftă. Dorul continua să palpita înlăuntrul ei. Aseară,

Înainte de a fi trecut cu mult de stadiul sărutărilor, Nicholas Freemont adormise. Și continua să doarmă buștean.

– Ce irosire pentru un asemenea pat de puf! murmură Sibyl, oftînd și mai adînc.

Dar poate era mai bine așa, cugetă ea. La urma urmei, abia începeau să se cunoască. Neîndoielnic, exista între ei o enormă atracție, dar poate că aveau amîndoi nevoie de timp pentru a cădea la învoială cu trecutul fiecăruia și a găsi rezolvarea acestor noi sentimente – înainte de-a fi pecetluit vreun legămint sexual. La momentul potrivit... dacă erau potriviți, unul pentru celălalt... avea să le vină și lor timpul.

Strălucirea roz-aurie a zorilor se strecura în odaie. Vîntul se potolise, iar ploaia încetase. În ciuda furtunii de azi-noapte, sau poate datorită ei, începea o splendidă zi de Thanksgiving.

Sibyl coborî din pat și trecu în micul alcov-chicinetă. Găsi cafea și o puse la fiert într-un ibric vechi, smălțuit, pe soba de gătit. Aprinse o surcică din lada cu lemne, simțindu-se ca o gospodină perfect rustică. În cîteva minute, aroma cafelei în clocot inundă cabana.

– Sibyl? o chemă glasul spart, de dimineață, al lui Nick.

Reveni în ușa dormitorului, dar nu intră. Nick stătea în pat, ridicîndu-și pătura veche pînă sub bărbie, pentru a-și acoperi pieptul gol. Ochii îi erau injectați și chipul întunecat de barba crescută peste noapte. Avea o expresie nedumerită.

Mahmur, dat tot adorabil! reflectă Sibyl, ascunzându-și un zîmbet.

– Da, Nick. M-ai strigat?

– Da, aă, Sibyl, bîgui el; părea derutat, neștiind ce să-i spună. Totul e în regulă?

– Minunat! răspunse ea.

– Vreau să zic, ai dormit bine? întrebă el, încruntîndu-se și mai mult.

– Ca un bebeluș.

Acum îi era greu de-a binelea să-și stăpînească rîsul. Îi trecu prin minte că poate Nick nu mai ținea minte cele petrecute noaptea. În fond, băuse aproape două sticle de vin. Probabil își amintea că se dusese la culcare pe deplin hotărît să facă dragoste cu ea. *Scuppernong*-ul, vin tare, îi rupsese filmul, și făcu întuneric în mintea sa. Nu se putea abține să nu-l tachineze puțin.

Îi adresă un surîs tainic.

– Zău că te pricepi de minune la ceea ce faci, Nicholas Freemont, spuse ea, cu o voce înceată, conspirativă. Și eu care credeam că-ți faci numărul numai în instanță...!

Expresia încruntată i se transformă dintr-o dată în surîs, și-i făcu cu ochiul, deși avea pleoapele ca de plumb.

– Nici tu nu stai chiar atît de rău, Sibyl Blanchard. Dacă n-aș avea durerea asta de cap afurisită, chiar că m-aș simți bine în dimineața asta. Știi, relaxat. Fericit.

Chicoti fără voie.

– Îmi pare bine s-aud asta. Acum, scoală-te,

cafeaua și aspirina se servesc în bucătărie.

Nick închise pe jumătate ochii, zîmbind în continuare..

– Fără o sărutare de bună-dimineța?

– După noaptea care-a trecut? se prefăcu ea îngrozită. Nu mi-a mai rămas nici una!

Întorcîndu-se repede, reveni grăbită la soba de gătit, chicotind încontinuu. Chiar reușise să-l păcălească!

Oricum, rîsul lui Sibyl nu dură mult. Pusese în sobă mai multe lemne decît ar fi trebuit. Ce știa ea – o puștoaică de la oraș – despre sobele cu lemne? Cafeaua dădea pe dinafară, iar în camera din-față probabil erau peste patruzeci și cinci de grade Celsius. Lucrînd cu eficiența unui pompier bine antrenat, stinse cu cafea flăcările ce se înălțau și puse ibricul pe o plită rece, din spate.

Extenuată de luptă, Sibyl se rezemă de chiuvetă și-și tamponă fruntea. Asta însă n-o alină decît prea puțin. Își scoase, deci, puloverul, rămînînd numai cu bluza learcă de sudoare, apoi deschise ferestrele pentru a încerca să răcorească încăperea, înainte de a o arde pînă-n temelii.

La vremea cînd Nick intră tiptil în bucătărie, Sibyl avea sub control focul, fumul și căldura. Se apleca peste chiuvetă, spălîndu-și fața înroșită.

Nick se furișă în spatele ei, îi strecură mîinile pe sub bluză și-i cuprinse sînii goi în căușurile palmelor. Sibyl încremeni șocată. Și o pîrjoli do-

goarea unei noi vîlvătăi.

– Nu ți-au mai rămas sărutări, hai? îi mîrîi el la ureche. Ei bine, cred că atunci va trebui să mă mulțumesc cu o giugiuleală bună.

Convins că avuseseră relații intime în noaptea trecută, întrucît Sibyl îl împinsese s-o creadă, Nick nu simți nici cea mai vagă ezitare în a-și îngădui dimineata anumite libertăți cu ea. O trase lîngă el, sărutîndu-i ceafa umedă, în vreme ce cu degetele mari de la mîini îi trasa cercuri înnebunitoare, electrizante, peste sfîrcurile prompt întărite.

– Nick! exclamă Sibyl. Vrei puțină cafea?

– Într-o clipă, mormăi el. Deși mai întîi aș lua micul dejun.

O întoarse cu fața spre el.

Îi eliberase sîinii din delicioasa tortură, dar acum mîinile-i ajunseseră pe spatele ei, hărțuindu-i coastele și coloana vertebrală, în timp ce-o săruta cu ochii peste tot.

– Oh, Sibyl, șopti el.

Nu-și pusese cămașa. Cînd Sibyl puse mîinile între ei, încercînd să scape din îmbrățișare, palmele transpirte îi alunecară, trecînd peste planele dure ale pieptului lui. Nick se cutremură, gemu și o strînse și mai tare.

– Nu luăm micul dejun în pat, iubită?

Cuvintele i se auziră ca un mîrîit răgușit.

– N-avem timp, Nick, protestă Sibyl, dintr-o dată cuprinsă de panică; poate că șarada ei nu fusese o idee chiar atît de strălucită. E Thanksgiving. Mătușa Flori ne-așteaptă acasă.

- Nu vreau să mă duc acasă, continuă el s-o mozolească, de astă dată găsind un punct deosebit de sensibil, imediat sub urechea ei. Nu te vreau decât pe tine, iubita.

Modul lui Nick Freemont de-a spune *iubita* îi trimitea în susul și-n josul șirei spinării mici gînganii fojgăind cu piciorușe rece ca gheața.

- Trebuie să ne-ntoarcem! spuse ea, cu o voce tremurătoare. Nu putem rămîne aici. Se poate întîmpla ceva.

- S-a și întîmplat ceva, iubita. Ceva dulce și frumos și minunat.

- Nu, Nick! zise Sibyl cu glasul ferm, smulgîndu-se de lîngă el. Azi-noapte nu s-a întîmplat nimic. Ai adormit înainte să...

Îi privi expresia feței preschimbîndu-se din derută în neîncredere și, în sfîrșit, în înțelegere.

- Dar m-ai făcut să cred...

- Știu, răspurse încetișor Sibyl. Îmi pare rău. A fost o ștregărie urîcioasă.

Nick întinse mîna și o atinse pe obraz.

- Eu sînt acela căruia-i pare rău, Sibyl. Mai rău decât ai crede vreodată.

Apoi, aplecîndu-se înainte, o sărută cu un soi nou de tandrețe.

- Poate, spuse el blînd, poate e mai bine așa.

Apoi îi dădu drumul, exact în momentul cînd Sibyl era cît pe-aici să uite cu totul de Thanksgiving și de mătușa Flori și să i se alătore pentru micul dejun. Era mai bine așa? Nu-și spusese și

ea același lucru? Și totuși... Oțînd, Sibyl se duse să ia de pe plită ibricul cu cafea în clocot.

Întorcîndu-se la Magnolia Hall, se așteptase să găsească o poteră căutîndu-i. Dar nimeni nu părea să se preocupe cîtuși de puțin de ei. Mătușa Flori se mulțumi să le adreseze un zîmbet complice.

– Vă distrarăți bine? întrebă ea.

Nick dădu din cap și murmură ceva în legătură cu furtuna.

Sibyl se retrase repede, pretextînd necesitatea de a-și schimba hainele. Odată ajunsă în dormitor, se trînti pe pat, lăsîndu-și brațele să se bălăbăne în urmă-i, pe cînd privea cu ochi goi spre tavan.

– Sibyl, bătrîno, își spuse, de data asta ai făcut-o!

Din licărul ochilor albaștri ai lui Flori se văzuse clar că bătrîna credea că Sibyl și Nick avuseseră relații intime în timpul nopții. Sibyl nu știa cum avea s-o privească în față pe mătușa Flori, cînd se va servi curcanul de Thanksgiving. Dar viața merge înainte, medită ea, iar a doua zi avea să se afle departe de Magnolia Hall și de privirile insinuante ale lui Nicholas Freemont și mătușii Flori. În loc s-o consoleze, gîndul îi stîrni un nou junghi de durere. Era posibil ca, de fapt, să nu dorească să plece?

Ocol prin Euphoria

Clătină din cap și se încruntă la imaginea din oglindă.

– Te doare burta de foame, atîta tot, se minți ea singură. N-ai luat micul dejun.

Se forță să nu se mai gîndească. Îmbracă-te, du-te jos, fii amabilă, poartă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, își zise ferm.

– La draçu'! *Nimic nu s-a-ntîmplat!*

Ajunse la concluzia că modul cel mai bun de a se apăra era să arate cît mai cochetă și aranjată posibil. Căută prin bagaje pînă găsi singura rochie pe care și-o luase cu ea. Era din bumbac indian imprimat, gen Burgundia, pînza avînd și fire argintii. Avea gulerul înalt, talia pensată și poalele bogate. N-o fi fost un material de mers la biserică, dar acoperea, neîndolelnic, tot trupul.

Pentru a-și mai rafina imaginea, își perie părul pe spate și și-l împleti într-o coșită lungă, care-i ajungea pînă la talie. Inele pe degete, cercei în urechi și era gata să coboare și să le mai facă o dată față.

În timp ce cobora scara, un glas bărbătesc necunoscut îi ajunse la urechi.

– Ei, cățelandrilor! Ar cam fi vremea să aducem în discuție și însurătoarea, Flori! Trecură cam prea mulți ani de singurătate pe-aici.

– Sînt întru totul de acord, Will! replică Florinda Carstairs.

Sibyl se opri, la jumătatea scării. Nu voia să tragă cu urechea, dar nici să-l întrerupă. Părea destul de evident că prietenul mătușii Flori alesese acest Thanksgiving pentru a pune în sfîrșit

problema căsătoriei.

– Bănuiesc că nunta o s-o ținem aici, la Magnolia Hall. Da' cînd socoți c-o fi?

Rîsul cristalin al Florindei Carstairs sparse tăcerea.

– Pe cîntea mea, Will, nu ți se pare că te grăbești un piculeț cam tare?

– După atîta vreme? Al dracului să fiu dacă eu aș numi asta grabă.

– Ei, om trăi și-om vedea. Dar aș spune, cu cît mai curînd, cu-atît mai bine. După tot ce s-a-ntîmplat, nu putem să ședem așa și s-așteptăm dacă iese ceva din asta înainte de-a ne face unele planuri.

Sibyl se întrebă vag ce se,întîmplase, dar cuvintele lui Will Jessup îi distraseră atenția.

– Nici n-aș putea fi de-acord cu tine mai mult de-atît, Flori! Înaintezi prea mult în vîrstă ca să mai aștepți. Iar el, cîți ani are? Treizeci și șase, treizeci și șapte?

– A, nu! Abia a-mplinit treizeci și cinci, Will. Pe cîntea mea, ai crede că-i un moșneag cu barbă albă și lungă!

– Nu mai durează mult. Cu cît tropăie mai mulți ani, înhămat singur la căruță, cu-atît se va furișa timpul mai repede spre el. Ascultă ce-ți spun, știu totul despre chestiile astea.

Sibyl aproape că scoase o exclamație de uimire. Nu vorbeau despre căsnicia lor, se refereau la Nick. Nick și cine încă? O străbătu fiorul unui mic șoc. Răspunsul era cum nu se poate mai evident: escapada în mlaștini băgase în capul lor

gîndul unei ceremonii cu puști de vînătoare și făgăduieli pentru veșnicie.

Coborî scara, gata să le înăbușe planurile în fașă. Depășise acel punct din viața ei cînd le-ar fi permis altor oameni să facă planuri de viitor pentru ea. În plus – *nu se întîmplase nimic!*

– Sibyl, iată-te!

Glasul lui Nick o abătu de pe traseul pe care pornise, spre salonul unde stăteau așezați mătușa Flori și Will Jessup, discutînd despre nunta ei cu Nick.

Dar, în pofida furiei de moment, nu se putea supăra pe Nick. O prirea într-un mod atît de mîngietor, încît, din clipa cînd îl văzu, inima îi bătu mai repede. Nu se putea nega faptul că Nick reprezenta ceva aparte pentru ea. Dar și acest aparte avea limitele sale. Limite fixate la mică distanță, înainte de-a ajunge la altar. Avea încă multe intenții de viitor pentru propria-i viață. Dacă intenționa să se mărite din nou, Nicholas Freemont era, categoric, cap de listă printre candidații pentru postul de soț. Însă un soț și o familie pur și simplu nu se integrau deocamdată în viața ei.

– Nick, trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi!

Nick se încruntă.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, nu s-a-ntîmplat nimic. Tocmai despre asta trebuie să discutăm înainte ca lucrurile să ne scape și mai mult de sub control.

– Atunci, vino în biroul meu. Avem timp destul pînă la cină.

Nick o conduse pe Sibyl în aripa casei care se renova pentru el. Își croiră drum printre scări de zidărie și cutii cu vopsea, de-a lungul culoarului, spre o ușă închisă. Acolo, Nick apăsă clanța și, după ce intrară, îi prezentă mîndru noul său cabinet, cu lambriuri din lemn de chiparos pe pereți și mobilier străvechi. Toate păreau aranjate, de la mobilă pînă la diplomele înrămate, cu excepția unui perete gol din spatele biroului.

Arată cu o mîină spre acel spațiu, zîmbindu-i radios lui Sibyl.

– Acolo am să agăț tabloul tău.

Sibyl era prea preocupată ca s-o mai amuze menționarea portretului său într-un asemenea moment.

– Foarte drăguț, Nick. Dar am putea sta de vorbă?

– Sigur că da, Sibyl.

Glasul i se schimbase, revenind la tonul de avocat.

– la loc și spune-mi ce te necăjește.

Sibyl se așeză într-un fotoliu confortabil, privindu-l pe Nick pe deasupra biroului, și, deodată, în mod necaracteristic pentru ea, roșii. Întregul subiect al nopții dinainte era dureros de penibil. Începu să se joace cu un fir scăpat din rochie, cu ochii în jos, ca și cum acesta ar fi fost cel mai interesant lucru din lume.

– Ei, Sibyl? o îndemnă el.

– Nick, în legătură cu noaptea trecută, se grăbi ea să vorbească, înainte de a-și pierde curajul, și dimineața asta...

– Sibyl, nu înțeleg. Mi-ai spus că azi-noapte nu s-a întâmplat nimic, lucru pe care-l accept, oricât îmi vine să-mi dau singur una-n cap pentru că am băut atîta vin. Îmi pare rău. Altceva, ce-aș putea spune?

Nick își privea mîinile întinse pe tăblia biroului.

– Nu vreau să-ți ceri scuze, Nick. Vreau doar să clarifici situația cu mătușa ta. Crede că...

– Știu ce crede. Și e încîntată. Ridică privirea spre ea, și zise absolut serios: Sincer să fiu, și eu sînt încîntat. Cînd mi-ai spus adevărul, a venit ca un șoc. Azi-dimineață m-am simțit ca un om nou... datorită ție, Sibyl!

Din nou tînjea după el, așteptînd s-o ia în brațe și s-o consoleze, să-i spună că totul era în regulă.

– Sibyl, cred că ar fi mai bine dacă nu-i spunem nimic mătușii Flori. Dacă vădese eforturi să neg totul, nu va face decît să presupună că protestez suspect de mult. Atunci va fi convinsă că e adevărat ceea ce acum bănuiește doar.

Sibyl se ridică pe jumătate din fotoliu. Vocea-i era ascutită cînd spuse:

– Dar, Nick, ea și cu Will Jessup sînt în salon chiar în clipa asta, făcînd planuri pentru nunta noastră! I-am auzit!

Nick îi surise în felul acela strîmb, băiețesc, pe care-l avea uneori.

– Și nici măcar nu m-ai cerut încă în căsătorie!

– Nu fă bancuri! se răsti ea. E ceva serios!

Aplecîndu-se peste birou, Nick o luă de mîină.

– Nu exagerezi un pic problema? Mătușa Flori și Will Jessup n-au nici o autoritate reală asupra

nici unuia dintre noi. Le place să urzească și să facă planuri și să se ocupe de treburile tuturor celorlalți. Dar e un hobby inofensiv. Pe-aici nu se-ntîmplă prea multe. Noaptea petrecută de noi doi în mlaștină ar putea deveni bîrfa întregului comitat. Probabil a și devenit. Dar pe tine nu te va atinge cu nimic. Mîine pleci. Pot eu să mă descurc cu bîrfele pentru amîndoi. N-ai de ce-ți face griji pentru nimic. Acum te simți mai bine?

Sibyl se pomeni înghițindu-și lacrimile, în aparență fără nici un motiv.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

– Haide, Sibyl, n-ai nici un motiv de plîns. Sîntem doi adulți, nu o pereche de puștani care au fost prinși giugiulindu-se după ora stingerii. Și e mult timp de cînd nu-mi mai pasă ce cred sau spun ceilalți.

– Nu de asta-i vorba, Nick, spuse ea, continuînd să se smiorcăie.

– Atunci ce e, iubita?

Cuvîntul „iubita” puse capac la toate! Stăvilarul se sparse și deodată Sibyl izbucni într-un plîns cu suspine. Nick veni la ea și o cuprinse cu brațele, încercînd s-o calmeze.

– Sibyl, nu. Te rog! Îmi pare rău pentru azi-noapte. Și pentru dimineața asta. Sînt sigur c-am părut un neghiob încrezut.

Se agăță de el, dorind să nege orice cuvînt urît pe care-l roștea Nick despre sine însuși, dar fu incapabilă să scoată un sunet din gîtlejul înecat de lacrimi. De ce nu putea să răcnească la ea așa cum făcuse soțul ei? De-ar fi tipat numai că era o

muiere proastă şi hipersensibilă, şi-ar fi revenit într-un minut. Ar fi urlat şi ea la el. Dar cuvintele şi mîngîierile lui blînde o transformau într-o gelatină – caldă, tremurătoare şi imprevizibilă.

– Nick! Reuşi, ca în sfîrşit, să-i pronunţe numele. N-ai fost un neghiob încrezut. Geea ce-ai spus azi-dimineaţă era corect. N-am putea să uităm, pur şi simplu, toate astea? Să fim doar prieteni?

Buzele lui coborîră să i le mîngîie un moment pe-ale ei. Cînd îşi trase gura, zîmbea.

– Va fi greu. Dar sînt dispus să fac orice spui tu, Sibyl. Oricum, vom avea de trecut împreună printr-un proces. N-o să răzbim niciodată, cu toate piscurile şi prăpăstiile astea emoţionale. Poate e mai avantajos dacă ne menţinem la o lungime de braţ. Cel puţin pentru moment. Cred că-i la fel de bine şi că azi-noapte am leşinat.

Sibyl încuviinţă din nou, dar inima ei nu simţea la fel. În realitate, dorea să simtă braţele lui Nick împrejurul ei, buzele lui peste ale ei – o dorea mai presus de orice pe lume. Dorinţa din noaptea trecută dăinuia, pulsînd mai puternic ca oricînd. Nu o simţea şi el? Oftă. Probabil că da. Atunci, de ce trebuia ca totul să fie atît de plin de bun-simţ?

Masa de Thanksgiving la Magnolia Hall era o ceremonie elegantă, dar Sibyl abia dacă simţea gustul vreunui fel de mîncare. Curcanul, garnitura, sosul de afine, cartofii dulci şi mazărea engle-

zească aveau toate aceeași aromă insipidă. Era amorțită, începînd cu papilele gustative. Emoțiile continuau să-i bombardeze simțurile. Nu răzbătea decît Nick – limpede, seducător și delicios.

Nick ridică ochii.

– Mătușă Flori, spuse el, pe un ton de scuză, întîlnind privirea lui Sibyl, de ce nu-i povestești lui Sibyl despre Sundance Kid?

Flori refuză propunerea cu o mișcare a mîinii:

– Ei, vai de mine, n-are de ce s-o intereseze istoria aia veche și mușegăită, Nicholas!

Din fericire, renunțară la subiectul nunților. La vremea cînd Savannah servi plăcinta, Sibyl reușise să-i simtă gustul și să savureze desertul.

Îi găsi pe Will Jessup teribil de amuzant. Era un tip de Don Quijote, uscat și neîndemînat, cu păr argintiu scămoșat și cu țacălie rară. Își putea închipui – după poveștile despre aventurile lui, care-l purtaseră prin lume, din Alaska pînă în pustiu Sahara – că Will Jessup se luptase toată viața cu morile de vînt. Iar Florinda Carstairs fusese și rămăsese una dintre marile lui pasiuni.

– Treb'ia să ne fi cununat încă din 1915, îi spuse el lui Sibyl. 'Da' mămică-sa a zis că era prea tînără. Ce mama dracu', nici atunci și nici acum nu pricep cum poate fi prea tînără pentru mărițiș o femeie-n toată firea, de treispce ani, ce părere ai?

Sibyl se gîndi cum fusese ea la treisprezece ani, o fată care abia-și pierdea înfățișarea din frageda-i pruncie, fără a cunoaște încă nici una din-

tre minunile feminității. Măritată la vîrsta aia? Nici nu-și putea închipui așa ceva!

– Pe urmă, eu am plecat la război. Ăla marele, sublinie el, împungînd aerul cu copanul de curcan, către Sibyl. Pe urmă, am hoinărit ceva, iar pe cînd m-am întors acasă, Florinda pusese ochii pe alt băiat. Ticălosul ăla de Teebeau Sanders!

Pufni indignat.

– Ei, Will, nu-ncepe iar! Pe cinstea mea, au trecut de-atunci șaiszeci de ani. Iar bietul Teebeau e-n mormînt de patruzeci.

Nick o strînse pe Sibyl de mîna pe sub masă, făcînd semn cu capul că sosise momentul să evadeze. Cealaltă pereche se pierduse în propria ei lume a amintirilor. Nici n-aveau să simtă lipsa cuplului tînăr.

– Dacă ne scuzați, mătușă Flori... Will?

– A fost o cină minunată, o laudă Sibyl.

– Desigur, dragii mei, răspunse Flori. Fugiți. Știu că aveți planuri de discutat. Întotdeauna sînt atîtea de hotărît înaintea unei nunți.

Dar, cînd Sibyl și Nick ajunseră în grădina colorată în roșu de razele asfințitului, păru că nu aveau de discutat nimic. Străbătură tăcuți cărară de scoici dintre tufele de trandafiri, fără a ști încotro se îndreptau, fără a se întreba unde fuseseră.

În sfîrșit, ajunseră la un chioșc îmbrăcat în iederă.

– Vrei să stăm jos și să ne odihnim? Întrebă Nick.

Sibyl nu era deloc obosită, dar răspunse:

- Da, Nick. Ar fi plăcut.

Căsuța albă din scîndură traforată părea o lume în sine. Ea și Nicholas Freemont erau singurii săi locuitori. Iar spinii ascuțiți ai trădărilor, întrepătrunși cu viața, țineau restul lumii la respect.

- De ce n-ar putea fi lucrurile într-adevăr așa? se întrebă Sibyl, cu voce tare.

- Care lucruri, Sibyl? întrebă Nick.

- Viața! răspunse ea exasperată. Întotdeauna e atît de complicată. De ce nu putem pur și simplu să clădim împrejurul nostru cutiute albe, ca să-i lăsăm afară pe toți ceilalți?

Nick rîse ușurel.

- Exact asta-i scopul cabanei mele din mlaștini. O privi, cu ochi calzi, mîngîietori. Ești sigură că nu vrei să ne-ntoarcem acolo, Sibyl?

- Nu există cale de mers înapoi, oftă ea, numai înainte.

- Am putea să stăm nemișcați.

Sibyl clătină din cap, aproape cu tristețe.

- Nu. Nu putem face nici asta. Eu plec mîine și, cînd am să mă-ntorc, totul va fi altfel.

Mîna lui Nick i se furișă în sus pe braț. Un moment mai tîrziu, îi cuprindea fața în căușul palmei, întorcînd-o spre el. Privindu-l, Sibyl văzu că avea ochii și mai întunecați și mai blînzi decît cu cîteva clipe în urmă.

- Eu n-am în plan să-mi schimb ceea ce simt pentru tine, iubita, șopti el. Cred că nici n-aș putea, chiar s-o vreau.

Sibyl fusese hotărâtă să nu se lase tulburată. Intenționa să plece de la Magnolia Hall și de lângă Nicholas Freemont cu mintea limpede, cu conștiința curată și inima liberă. Dar, în clipa aceea, știa că aceasta era o pură fantezie.

Chipul lui pluti un moment deasupra, înainte de-a-și coborî buzele spre ale ei. La început, îi oferî un sărut ușor, tandru. Dar momentele zburară unul după altul, iar tandrețea se transformă în pasiune. Când îi simți limba străpungînd-o, cerînd permisiunea să exploreze, Sibyl n-avu încotro decît să-i întîmpine cu brațele deschise intîmele atenții și să le răspundă pe măsură, cu ale ei proprii.

Soarele asfințea. Amurgul le transforma umbrarul verde cu alb în lavandă și purpură închisă. O bufniță se deșteptă, țipînd într-un brad înalt. Sibyl, știa că, în acest moment, se afla acolo unde dorea să fie. În brațele puternice ale lui Nick Freemont, simțindu-i inima bătînd în sînii ei, sărutîndu-l, iubindu-l cum niciodată în viața ei nu mai iubise vreun alt bărbat.

7

A doua zi dimineață, pe Sibyl o durea genunchiul drept, durere provocată de reținerea de-a nu apăsa prea tare pedala de accelerație. Era, însă, hotărâtă să nu se mai lase reținută în Euphoria nici măcar un minut, de nimic – și cu atât mai puțin de încă o întâlnire cu șeriful Hubbard. Fugea de-acolo cu disperarea unui iepure care încearcă să scape de hăitași.

– Nici un minut să nu fiu reținută aici, spuse ea cu voce tare, privind prln geamul mașinii cum rămîneau în urmă ultimele clădiri ale orașului.

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la acea situație irațională. Dar, își zise ea, poate că nu există nici o noimă cînd era vorba de problemele inimii.

Nick fusese atît de tandru, atît de delicat, în noaptea care trecuse. Dacă ar fi-făcut cea mai mică încercare de a continua ceea ce începuseră la cabană, în timpul furtunii, l-ar fi urmat fericită, în pofida a tot ce se spusese. Dar n-o făcuse.

– Cu-atît mai bine, spuse ea, oftînd.

Despărțirea, cu scurt timp în urmă, ar fi fost și mai sfișietoare dacă înainte ar fi făcut dragoste. Astfel stînd lucrurile, relația lor rămînea de „simplă prietenie“, iar pavilionul alb din grădină continua să fie un altar de-altădată, așteptînd să sosească vreo viitoare pereche de îndrăgostiți, într-o altă noapte întunecoasă, pentru a profita de sanctuarul ce li-l oferea.

Ultima rugăminte a lui Nick continua să-i răsunе în urechi:

– Ai să te-ntorci la Crăciun, nu-i așa, iubita?

Își croise drum de scăpare fără un răspuns real. Încrucișînd degetele la spate, îi adresase un foarte clar *poate*. În momentul de față, însă, nu avea nici o intenție să revină înaintea procesului din ianuarie. Ultimele două nopți fuseseră un amestec de paradis și infern. De ce să impună și mai multă confuzie inimii și minții ei deja zăpăcite?

Poate că era efectiv îndrăgostită de Nick Freemont. Dacă nu era, ceea ce simțea reprezenta cu siguranță o imitație excelentă a dragostei. Și iarăși, poate că nu făcea decît să se simte singură și dezrădăcinată. Fără-ndoială, odată ajunsă în Florida, avea să lase amintirea stăruitoare a sărutărilor lui Nick la granița statului. Revenită în

lumea ei proprie, a artei și-a artiștilor, libidoul ei înnămolit avea să se redreseze. Poate chiar avea să-l uite cu totul pe tandrul ei avocat.

– Poți s-aștepți! se răsti la propria-i imagine din oglinda retrovizoare.

Totuși, n-o împiedica nimic să spere.

Brazii monumentali, cu ace care se unduiau în vînt ca niște blănuri de vizon, verzi, lăsară curînd locul palmierilor țepoși. Aerul deveni mai cald, avînd un iz de aromă tropicală chiar și în acest moment al anului.

Sibyl coborî geamul și lăsă briza răcoritoare să-i răsfîre părul. Era o senzație plăcută. Ea însăși se simțea bine.

Cînd trecu pe lîngă ea, vîjiînd, inscripția albastră cu alb „Bine ați venit în Florida”, strigă și ea o formulă de salut, ca răspuns. Putea simți neli-niștile și frustrările ultimelor cîteva zile topindu-se.

Poate că Nicholas Freemont nu-i schimbase viața pentru totdeauna. Categorie, se simțea din nou ca vechea și buna Sibyl „artista cea pe picior de ducă și liberă de prejudecăți”.

Sibyl semnă în registrul de la „Hanul Țestoasei de Mare”, de pe plaja Jacksonville, cu un adînc sentiment de ușurare. Aici culoarea albă aparținea nisipurilor Floridei, nu zăpezii din New York. Iar apa era a Atlanticului cel albastru-verzui, nu a riului mlăștinos, de culoarea cafelei, care curgea

pe lângă cabana lui Nick. Acum se afla în lumea ei, pe care singură și-o alesese – era din nou stăpînă pe propria-i viață.

Se îndreptă spre camera cu vedere la ocean, dar, înainte de a ieși din hol, se întoarse.

– Scuzați-mă, îi spuse ea tînărului recepționar, nu înainte de a-i observa ochii albaștri, părul blond, decolorat de soare, trupul bine clădit. S-a cazat și Khaki Rogers?

Recepționarul o privi încîntat, cu scînteierile unui zîmbet peste măsură de radios.

– Avem o domnișoară Kathryn Rogers din Key West – roșcată, ochi verzi, voinică.

Sibyl nu-și putu stăpîni un chicoțit. Deci și recepționarului îi plăcea să le observe pe reprezentantele sexului opus.

– De roșcovana asta e vorba, răspunse. În ce cameră stă?

– Să vedem.

Tînărul privi în registru.

– Cinci sute zece, pe-același culoar cu dumneavoastră. Bănuiesc că ați venit amîndouă pentru marele festival artistic. Ce fel de tablouri faceți, domnișoară Blanchard?

Băiatul cel blond o privea în felul *aceia*. Mai bine să-i taie puțin elanul.

Îi zîmbi cu căldură.

– Te numești Jack, nu? Așa scrie pe ecuson.

Jack dădu din cap, umflîndu-se vizibil în pene.

– Jack-cel-meșter-la-toate, după cum mi se spune.

Sibyl se aplecă mai aproape de el și șopti enigmatic:

– Ei bine, Jack, pictez nuduril!

Acum tînărul aproape gîfîia.

– Dar sînt *doamna* Blanchard! adăugă ea.

Lăsîndu-l pe tînărul Jack cu buzele umflate, Sibyl se răsuci, cu un scîrjit de teniși, și porni spre ascensoare.

Abia aștepta s-o revadă pe Khaki. Se cunoscuseră la Roma, cu cinci ani în urmă, cînd amîndouă se găseau acolo cu burse de studii. De cînd reveriseră după vara petrecută în Italia, Sibyl și Khaki stabiliseră ferm să expună împreună la aceleași prezentări, ori de cîte ori era posibil. În ultimul an, însă, nu se mai văzuseră. Sibyl era sigură că reîntîlnirea lor avea să fie o adevărată explozie – cu sau fără Jack-cel-meșter-la-toate.

Sibyl porni spre camera lui Khaki; era mult prea nerăbdătoare să-și revadă prietena. Decise, însă, să se oprească mai întîi în camera ei, atîta cît să-și lase valizelē. Cînd deschise ușa, telefonul suna deja.

– Vax! Și eu, care voiam să-i fac o surpriză! bombăni Sibyl, convinsă că recepționarul cel blond și radios o anunțase pe Khaki de sosirea ei.

Se aruncă asupra telefonului, răspunzînd cu răsufierea tăiată:

– *Ciao*, dha-găl

De la celălalt capăt al firului, un glas bărbătesc nesigur întrebă:

Ocol prin Euforia

– Sibyl?

Preț de-o clipă, surpriza reteză orice altă comunicare. Când își reveni, Sibyl spuse:

– Nick? Tu ești?

Răspunsul lui fu rece, tăios, vecin cu furia.

– Da, dar se vede clar că te-așteptai să fie altcineva.

– Așa e. Cineva cu care m-am întâlnit în Italia, acum cîțiva ani.

Urmă un moment prelungit de tăcere, după care Nick replică:

– A, nu-mi dădusem seama...

Deodată, Sibyl înțelese. Se încruntă, apoi rîse.

– Nicholas, dragă, acel cineva e o femeie.

– N-ai de ce să-mi explici. Nu mă privește cu cine te-ntîlnești.

– Dar voiam să-ți spun. Nu cred în jocurile de-a puia-gaia, Nick. O cheamă Khaki Rogers. Am vizitat împreună toate ruinele, muzeele și discotecile din Roma. Și ea e tot pictoriță. Te-ai liniștit? Încheie ea, rîzînd.

El chicoti ușurel.

– Chiar vrei să știi?

– Da.

– Foarte!

– Mă bucur, răspunse Sibyl, cu sinceritate. E destul de drăguț să mă gîndesc că ai putea fi doar un piculeț gelos.

– Nu cred în gelozie, Sibyl.

Glasul îi era din nou arțăgos.

– A, nici eu! E atît de demodată! Dar, recu-

noaște, tot erai, nu-i așa?

Acum fu rîndul lui Nick să rîdă.

– Mă cunoști pe dinafară și pe dinăuntru, este?

Nu, dar mi-ar plăcea, se simți Sibyl ispitită să răspundă. Preferă, însă, să schimbe subiectul.

– E minunat că-ți aud glasul, Nick, dar abia am plecat de-acolo. De ce m-ai sunat? S-a nîmplat ceva?

– Nu-s tocmai sigur. Mă pregătisem să spun că voiam să fiu sigur c-ai ajuns cu bine. Dar asta-i o scuză destul de jalnică. Sau aș putea spune că e ceva în legătură cu procesul, un fel de teleconferință avocat-client. Adevărul e că încă n-am aflat nimic. Cred, deci, că trebuie să mă mărturisesc și să recunosc că mă simt singur pe-aici, fără tine. Pîna și lui Tiberius i-a pierit pofta de mîncare.

– O, bietul puîsor!

– Eu?

– Nu, fiara, zise Sibyl, rîzînd. De ce nu te duci să-i aduci vreo altă femelă pe care s-o molesteze?

Din nou urmă o lungă pauză.

– Tiberius nu vrea pe nimeni altcineva. Și nici eu, Sibyl. Toată ziua mi-am dat cu pumnii-n cap pentru noaptea trecută și cea dinainte.

– Dar de ce? N-ai făcut nimic, Nick.

– Tocmai! Am sentimentul că, dacă aș fi făcut, acum aș fi fericit ca un opossum într-un eucalipt.

– Și nu ești?

Ocol prin Euphoria

– Sînt nenorocit.

Deodată, Sibyl își dădu seama că inima-i bătea mai cu putere. Avea palmele asudate și-si simțea genunchii moi, cu toate că stătea așezată pe pat. Cum de i-o putea face chiar și de la o asemenea distanță?

– Sibyl, mai ești acolo?

– Da. Dar e ceva la ușă.

Se auzise, într-adevăr, un ciocănit puternic.

– Te sun mai tîrziu, iubita.

– Am să ies cu Khaki.

– Mult mai tîrziu, stăruie Nick. Te iubesc, Sibyl!

Bătăile deveneau tot mai insistente – atît la ușă, cît și în pieptul ei.

– Ce? A, da, sigur. Și eu, Nick.

Cînd contactul se întrerupse, Sibyl rămase cu privirea la receptorul pe care-l ținea în mînă. O frigea. Auzise bine? Tocmai îi spusese că o iubea?

– E ceva acasă? răsună prin ușă o voce înfundată. Ei drăcie, da' deschide-odată!

– Khaki! țipă Sibyl, grăbindu-se să îndeplinească ordinul prietenei ei.

În clipa următoare, cele două femei ar fi căzut una în brațele celeilalte, cu siguranță, dacă n-ar fi fost cutia cea lungă și albă din brațele lui Khaki.

O împinse spre Sibyl, mormăind:

– Flori pentru tine!

Sibyl înhăță cutia.

– O, Khaki, nu trebuia să te...

– Nu m-am, replică roșcovana cea șleampătă,

dar totuși fermecătoare. Cînd am ajuns eu aici, băiatul de la florărie tocmai bătea la ușă. Cum tu nu-i deschideai, le-am luat eu și i-am dat și bacșișu'. Îmi datorezi un dolar.

Sibyl își privi fără expresie prietena.

– Dar de la cine sînt?

– Poate ți-ar folosi la ceva să deschizi cutia și să citești cartea de vizită, scumpișor.

Făcu întocmai, smulgînd panglica, capacul și hîrtia de mătase, pentru a găsi înăuntru o duzină de trandafiri albi cu cozi lungi. Pe cartonaș scria: *Încă n-am terminat cu tine! Te iubesc, Nick.*

Khaki luă un trandafir și-l mirosi de parcă ea ar fi fost degustătoarea oficială a trandafirilor albi.

– O.K.! Deci, sînt impresionată. Oricare poate trimite trandafiri roșii. Dar *albi!*? Pe toți dracii, fato, știi cît costă frumusețile-astea palide? Întrebă ea, fără însă a-i lăsa lui Sibyl timp să răspundă. Pielea de pe om, atîta tot! Trebuie să fie comandate special, mai mult pentru nunți și înmormîntări. La tine care-i cazul?

– Ce?

Sibyl se holbă mai întîi la trandafiri, apoi la Khaki, și din nou la trandafiri.

– E nunta sau înmormîntarea ta, fătucă? Astea-s de la pompele funebre, sau e-n viața ta vre-un bărbat de care nu mi-ai spus, speriată să nu-mi vîr coada înainte de a-l tîri tu la altar?

Sibyl simți că roșea.

– Khaki, pentru Dumnezeu! Nu, n-am murit!

– Aha!

Ocol prin Euphoria

– Aha! ești tu! Nici nu mă recăsătoresc!

Khaki, continuînd să țină trandafirul de tulpina sa lungă, merse agale pînă la fereastră, pentru a privi spre valurile ce vuiiau departe, jos. După ce-i acordă oceanului o porție generoasă de priviri scrutătoare, reveni spre Sibyl.

– Cît de des se întîmplă ca mireasa să fie ultima care află!

Sibyl își măsură prietena slabă și înaltă, de la mocasinii din picioare, pînă la părul roșu și ciufulit din creștet. Era seducător de slabă. Nici o mirare că bărbații se dădeau peste cap s-o cucerească.

– Dacă mă măritam, nu ți-aș fi scris să-ți spun?

– Nu scrii niciodată. Eu scriu; tu dai telefon.

Rareori.

– În regulă. Nu ți-aș fi dat telefon?

– Nu neapărat. Poate te-ai gîndit că l-aș plăcea prea mult.

Khaki pornise din nou după pradă, bîntuind prin Țălaie ca o panteră.

– Și poate chiar c-aș fi făcut-o! A trecut ceva vreme de cînd nu mi-a mai trimis nici un tip trandafiri. Albi? Niciodată! Cred că e, categoric, genul meu. Cum îl cheamă?

– Nick.

– Tot numele! zise aplecîndu-se spre Sibyl, și privind-o ca pe o martoră la bară, supusă unui interogatoriu încrucișat.

– Nicholas Freemont.

– Hmmm. Sună ca banii vechi, spuse Khaki.

– Nu-i atît de bătrîn! protestă Sibyl.

– Aha! Un bărbat mai în vîrstă! Genul tău. Din-totdeauna. Eu îi prefer mai tineri.

Sibyl nu se putu abține și zise:

– Ca Jack-cel-meșter-la-toate?

Khaki fandă spre Sibyl, împungînd cu firul de trandafir ca și cum ar fi fost o floretă.

– Jos labelle! Ți-a-i al meu, scumpișor!

– Fii invitata mea! replică Sibyl, cu un chicotit.

– Nu-ncerca să schimbi vorba. Povestește-mi despre Nick ăsta. Mă interesează în special banii lui vechi.

Sibyl încerca din răspuțeri să-și stăpînească rîsul, dar Khaki o făcea să-i fie foarte greu.

– Dacă are vreun soi de bani vechi, sînt toți în bancnote de-ale Confederației.

Ochii verzi ai lui Khaki se dilatără.

– Nu poți vorbi serios! Supersofisticata din Mărul cel Mare s-a amoretat într-adevăr de un băiat sudist? Credeam că-i consideri doar o gașcă de țopîrlani pe toți acei masculi casnici și lascivi, cu care mă ospățez eu de ani de zile.

Sibyl își privi trandafirii și zîmbi.

– Am și eu voie să greșesc din cînd în cînd.

– Mai zi-mi. Profesia? Sau nu face decît să șadă pe verandă, sorbind *julep*-uri mentolate și ațîțînd femeile yankee drăguțe?

– E avocatul meu.

– Aha! țipă Khaki, reîncepînd să dea țircoale.

– Asta ce-ar vrea să-nsemne?

– Îl găsești în răspunsul tău, scumpișor. Răspunsul așteptat la întrebarea mea ar fi fost: „E

avocat". De remarcat că ai introdus mai explicitul *meu!* Foarte semnificativ!

– Khaki, cinsti! Îmi rezolvă o amendă pentru exces de viteză în Georgia. Asta, și nimic altceva, îl face să fie avocatul meu.

– Simplii avocați de modă veche nu trimit trandafiri albi!

În acest punct, Sibyl clacă și poveste totul. Știa că, dacă n-ar fi făcut-o, Khaki ar fi consumat fiecare minut petrecut împreună încercînd să smulgă de la ea mai multe informații. Cînd termină toată povestea – primul lor sărut după episodul cu ciinele în pat, noaptea la cabană, răsfățul din chioșc – fața drăguță a lui Khaki era umbrită de nedumerire.

– Nu mă prind, spuse ea.

– Nici eu, după cîte se pare, se grăbi Sibyl să precizeze. Vreau să zic, a avut toate ocaziile. Adevărat, amîndoi am făcut tărăboi despre cît de puțin înțelept ar putea fi. Cu siguranță, însă, nu l-am respins.

– Poate n-o fi-n stare – vreo rană veche din război, sau ceva...

– Asta-i ridicol, Khaki!

– Mă rog, nu știu. Ești sigură că n-ai făcut nimic care să-l inhibe?

Sibyl răspunse fără cuvinte, întinzînd somptuosul buchet de trandafiri albi.

– Ai dreptate, încuviință Khaki. Dacă erai vinovată, atunci Nick nu ți-ar fi trimis flori. Pur și simplu nu-mi dau seama. Hai să mai analizăm dilemă

ta romantică la cină. Nu pot gândi pe stomacul gol. Ne vedem la bar, într-o juma' de oră.

Apoi roșcovana cea înaltă plecă, luîndu-și cu ea un fir de trandafir pe care-l sustrăsese.

Barul „Țestoasei de Mare“ era un salon romantic, cufundat în penumbră, vecin cu sala de mese a hotelului. În colțurile întunecoase se înghesuiau separeuri confortabile, iar pe pereți erau pești exotici, sculptați în lemnul adus de ape. Aromele de mâncăruri marine, fumul și aerul sărat inundau încăperea. Era aproape ca și cum ai fi pășit într-o fermecată lume subacvatică.

În timp ce Sibyl stătea singură la ușă, scrutînd barul semiobscur în căutarea prietenei ei, avu aceea senzație de panică momentană pe care adesea o simte omul singur cînd intră într-o încăpere aglomerată. Deodată, se gîndi la Nick. Cu disperare, își dorea să fie cu ea. Avu viziunea felului cum ar fi călăuzit-o el prin amestecul acela de străini. I-ar fi creat o lume numai a ei, un loc de care să aparțină, în acest univers nepămîntean.

– Sibyl, aici!

Vocea lui Khaki alungă din mintea lui Sibyl orice urmă de incertitudine. Își îndreptă umerii și porni hotărîtă spre măsuta de lingă restaurant, dorind ca toți necunoscuții din local să știe că nu era singură.

Cînd ajunsese la masă, rîse din toată inima.

– Nici nu-mi dau seama cum de nu te-am observat, Khaki. Grozav echipament al!

– Doar câteva sclipiciuri vechi pe care mi le-am aruncat pe mine, replică prietena ei, indicându-și minijupa purpurie, cu stele argintii, și ciorapii presărați cu strasuri.

Sibyl se simți grosolan de modest îmbrăcată. Își închipuise că *lejer* ar fi fost cuvântul de ordine al serii și-și trăsese pe ea niște pantaloni strâmți de lână gri și un pulover pescăresc bleumarin, voluminos.

– Să merg să mă schimb? o întreabă ea pe Khaki.

Prietena ei rîse.

– Nu te jena de mine. Mă gîndisem doar să-i dau tînărului Jack fiorul vieții. Ne-ntîlnim cu el după cină.

– *Te-ntîlnești* cu el după cină, Khaki. Eu sînt frîntă! Bag ceva la ghiózdán și, pe urmă, țup în pat! În plus, trei persoane înseamnă o mulțime.

– *Plus* că urmează să dea telefon avocatul tău, fac prinsoare, adăugă complice Khaki.

Ocupară o masă lîngă fereastra cu vedere la plaja bătută de vînt. Suprafața oceanului era luminată de reflectoare, iar câteva suflete viteze, încoțșmănate în canadiene și în căciuli călduroase, se plimbau pe întinderea nisipoasă. O tînără pereche, mai ales, îi atrașe lui Sibyl atenția cînd trece prin dreptul ei.

Bărbatul era înalt, brunet și vizibil îndrăgostit de fata pe care-o ținea cuibărită sub braț. Sibyl

simți un junghi neașteptat. Cei doi semănau cu ea și Nick. Era aproape ca și cum ar fi privit o imagine a ei însăși. Avea nevoie cu disperare, în acel moment, să simtă din nou sărutările lui Nick. Bărbatul de pe plajă nu rămase dator. Se opri, întoarse femeia spre el, o cuprinse în brațe și o sărută cu prelungită tandrețe.

Magnetizată, Sibyl îi privi mult timp, cu pulsul în galop. Aproape putea simți sărutarea. O furnicau buzele, iar inima-i bătea înnebunită. În cele din urmă, însă, deveni prea chinuitor să privească. Omul nu era Nick și nu pe ea o săruta. Nick era departe, incapabil să-i ostoiască setea.

– Credeam că vom vorbi despre viața ta sentimentală, îi întrerupse vocea stridentă a lui Khaki gândurile tulburi.

– Ce?

– Avocatul tău. Credeam că vrei să-mi vorbești despre el.

– Nul replică Sibyl. Tu ai vrut să-ți bagi nasul. Cred că așa a fost.

– O.K., scumpișor, cum vrei tu. Dar hai să stăm de vorbă. De ce crezi că se abține?

Sibyl ridică din umeri.

– Poate-și închipuie că nu poate ajunge nicăieri, așa că de ce s-o mai înceapă? Dacă ăsta-i motivul, înseamnă că are o judecată sănătoasă.

– Cai verzi pe pereți!

– Ei, haide, Khaki! Știi că n-am fost niciodată eu aia care să se complacă în legături întâmplătoare.

Khaki îi zîmbea unui bărbat chipeş care stătea singur la masa alăturată.

– Ar trebui s-o-ncerci, dha-gă. Face minunat de bine la ten!

– Nu, mulţumesc! Rămîn la vechea lanolină şi-ţi las ţie zburdălniciile.

Khaki scoase un pufnet deloc elegant. Bărbatului chipeş tocmai i se alăturase o blondă trăsnet, nevastă-sa, dacă inelul cu diamant de la mîna stîngă semnifica asta.

– Viaţa-i prea scurtă ca s-o luăm în serios, declară cu înţelepciune Khaki.

– Iar dragostea e prea dureroasă ca să te apuce şi să te lase toată ziua bună-ziaua, răspunse Sibyl.

– Aha! Deci recunoşti!

– Recunosc ce? Întrebă ea, simţindu-se dintr-o dată prinsă în capcana propriilor sale vorbe.

– Că eşti îndrăgostită de Nicholas Freemont!

Sibyl clătină din cap şi privi în jos, jucîndu-se cu salata de spanac.

– De unde să pot şti? L-am cunoscut abia acum cîteva zile.

– Crezi că asta schimbă cu ceva situaţia? Dacă aşa crezi, atunci eşti o prostuţă nenorocită, Sibyl Blanchard. Dragostea nu se măsoară în ore sau zile. Cînd loveşte, loveşte. Totu-i o problemă de chimie, ştii, *feromoni* şi alte alea.

Sibyl o privi cu ochii mari, scînteind auriu de nemulţumire.

– Cîstit, Khaki! E imposibil să poarte omul o

conversație rațională cu tine! N-aș recunoaște un *feromon* nici dacă l-aș întâlni pe stradă. Și nici Nick. Nu sîntem decît pur și simplu o pereche de oameni pe care i-au aruncat laolaltă niște împrejurări sucite și nici unul dintre noi nu știe încotro s-o ia mai departe.

– Ai putea încerca patul! Economisește o droaie de discuții.

Sibyl îi evită privirea, cînd răspunde:

– Nu-i atît de simplu.

– Adică?

– Deci, facem dragoste! Ce dovedim cu asta? Că el e bărbat, iar eu femeie, că avem toate organele în formă și știm ce să facem cu ele!

Ridicase vocea deasupra nivelului simplei conversații. Își dădu deodată seama că mai mulți meseni din apropiere o priveau pe furiș, curioși. I se aprinseră obraji. Ferindu-și fața, atacă în dușmănie salata.

– Uite, ce e, Sibyl, insistă Khaki, tot ce vreau să-ți spun e că merită o ncercare. Dacă nu ține, ce-ai de pierdut? Nu ești o fecioară care se păstrează pentru mult așteptata noapte a nunții! Vei rămîne cu conștiința curată. Și vei ști de-o mie de ori mai mult despre ceea ce simți cu adevărat pentru tipul ăsta și ce simte el pentru tine. Pe urmă, poate vei vrea să te măriți cu el sau poate că nu, dar sigur n-o să mai orbecăi prin beznă. Personal, n-am crezut niciodată în cumpărarea unui produs, fără ca mai întîi să-l probezi.

Sibyl se simțea mai nedumerită ca oricînd.

– Dar dacă proba nu-i de-ajuns? Dacă după aceea vreau să cumpăr produsul și nu se mai găsește pe piață?

Khaki făcu ochii mari.

– Vrei să zici că-l însurat?

– Nu, nui se corectă repede Sibyl. N-a fost însurat niciodată. Dar tocmai asta e. Nu-s sigură dacă vrea să se-nsoare. A avut odată o experiență proastă și cred că o consideră definitivă. Gata pentru totdeauna! Vezi tu, nu vreau să mă implic și, pe urmă, să rămân cu ochii-n soare.

– La naiba, da' căpoasă mai ești!

– La fel e și Nick, teamă mi-e. Dacă m-ar cere de soție, am ajunge-ntr-o încurcătură mai rea decât sîntem acum.

Khaki se încruntă, și pînă și încruntătura-i era sexy.

– Nu pricep, scumpișor.

– E un avocat de provincie – genul care mai degrabă s-ar muta în iad decât în New York City. Și nici pe mine nu mă pot vedea cu șorț și bonetică, dîndu-mi drumul în Euphoria, Georgia.

Clătină din cap cu tristețe, întreaga greutate a problemei lovind-o pentru prima oară pînă-n adîncul inimii.

– Hai să facem comanda pînă nu-mi pierе poftă de mîncare. Mă deprimi ca toți dracii, se plînsе Khaki. Dragostea ar trebui să fie distractivă, nu complicată.

O durere feroce o străpunse brusc pe Sibyl.

– Atunci, poate că, la urma urmei, nici nu-i

dragoste, Khaki. Categorie, n-a prea fost distractivă!

În continuare, torentul discuției se reduce la un pîrîiaș firav, sub frenezia consumării cleștilor reci de crab-de-stîncă și a golirii farfuriilor aburinde cu supă de pește. Lui Sibyl îi făcea bine să se hrănească numai și să nu mai simtă nimic. Dar nu foamea era singura problemă. Durerea dinlăuntrul ei continua.

Jack-cel-meșter-la-toate, radios și plin de prestanță, sosi împreună cu cafeaua de după masă. Era mai mult decît putea suporta Sibyl în acel moment. Acuzînd oboseala, își ceru scuze și-și lăsă prietena, etalată în purpuriu cu stelute, pe seama tînărului ei Adonis.

Cînd Sibyl ajunse în camera ei, abia trecuse de ora zece. Încăperea era rece și goală. Nu, nu camera era de vină, conchise ea. Ea era rece și goală pe dinăuntru!

Se foi, umblă încoace și-ncolo, merse la telefon de-o duzină de ori. În cele din urmă, se sili să-și urmeze ritualul de seară. Hotărî să renunțe la dușul de rigoare. Putea să sune telefonul, fără ca ea să-l audă. În locul dușului, optă pentru o baie îndelungată în cadă.

Cînd sună telefonul, Sibyl o zbughi din apă, înfășcînd un prosop de baie, în timp ce zbura pe ușă. Șiroind toată, căzu pe pat și înhăță receptorul.

– Alo! Nick?

Vocea-i sunase disperată, chiar și în propriile

ei urechi.

– Ești bine, Sibyl?

Glasul lui era mai liniștitor și mângietor decât clăbucii din baie.

– Acum mi-e bine, toarse ea, întinzându-se pe pat și închizând ochii. Era mult mai plăcut să-l vadă cu ochiul minții.

– Nu credeam că te-ai întors. Dar, pur și simplu, mi-a venit imboldul ăsta brusc să te sun.

Un imbold pe care i-l trimise ea de la distanță, prin unde cerebrale, n-avea nici o-ndoială.

– Îmi pare bine că m-ai sunat. Mă simțeam singură.

– Înscrie-te-n club! glumi el.

– Trandafirii sînt nemaipomeniți, Nick. Dar n-ar fi trebuit.

– Mă bucur că-ți plac. Cum adică, n-ar fi trebuit? Așa am vrut eu.

– Întotdeauna faci exact ceea ce vrei?

Urmă o lungă pauză, după care Nick spuse într-o șoptă răgușită:

– Nu, nu întotdeauna. Azi-noapte, de pildă. Voiam să facem dragoste. *Cu disperare!*

Cuvintele lui o îmbăiară cu un șuvoi fierbinte. Își simți sfîrcurile sînilor întărindu-se sub materialul aspru al prosopului cu care era înfășurată. Piccioarele dezgolite o furnicau. Respirația i se accelera.

– Nick?

Vocea ei a tremurat ușor cînd i-a rosti numele.

– Ce te-a oprit?

Altă tăcere lungă. Nick își dresе glasul.

– Nu-ți pot explica prin telefon. Cînd te-ntorci, vom avea o lungă discuție.

O cuprinse dezamăgirea:

– Ațita tot, doar discuții?

– Tu ce crezi, iubita?

Acum glasul îi era aspru, îngroșat de dorință.

– O, Nick, spuse oftînd Sibyl. Aș vrea să fii aici chiar în clipa asta.

– Aici, unde? întrebă el încetîșor. Ești în pat... cu ceea ce porți de obicei noaptea?

Rîse din nou, cu un sunet profund, gutural, prădalnic.

– Și eu aș vrea să fiu acolo!

Deodată, Sibyl avu impresia că el putea vedea prin telefon. Își strînse și mai tare prosopul pe trupul umed. În același timp, un mic fior delicios îi alergă prin nervi.

– Nu știu ce se-ntîmplă cu mine, Nick. Nici odată nu m-am mai simțit atît de singură la o expoziție de pictură. Asta-i lumea mea, toată viața mea.

– Poate că și ție ți s-a întîmplat ceea ce mi s-a întîmplat și mie, iubita. Poate că, în fine, te-ai îndrăgostit.

Sibyl nu putu răspunde. Cuvintele lui Nick îi pulsau literalmente prin tot trupul, iar ochii-i erau inundați de lacrimi.

– Poate, răspunse ea, dar cuvîntul ieși într-o șoaptă atît de scăzută, înecată de emoție, încît se îndoi că Nick auzise. Dacă da, oricum nu reac-

ționă în nici un fel față de mărturisirea ei.

Vorbiră aproape o jumătate de oră, fără însă a-și spune mare lucru. În cele din urmă, Nick zise:

– Mă duc în mlaștini pentru câteva zile, așa că n-am să te mai pot suna.

– La cabană? întrebă ea, încercînd să pară interesată, astfel ca Nick să nu-i simtă dezamăgirea din voce.

– Exact. Am nevoie de câteva zile libere, de puțină vînătoare și pescuit. Și mai trebuie și să meditez puțin.

– La ce? întrebă Sibyl, cu o notă de speranță în glas.

– Diverse, răspunse Nick.

Conversația se apropia de sfîrșit, era limpede. Îi ură noapte bună; Nick făcu la fel. Mai zăboviră câteva momente, fiecare dorind să închidă celălalt-primul. Apoi, dintr-o dată, Sibyl se pomeni că ținea la ureche un receptor mort, simțindu-l la fel de inutil ca bîzîitul tonului.

În noaptea aceea, somnul veni tîrziu. Se suci și se răsuci, bătu cu pumnii-n perne, dădu la o parte cuvertura și se gîndi la Nicholas Freemont.

Dacă asta era dragoste, trebuia să fie însoțită de somnifere.

În sfîrșit, spre crăpatul zorilor, epuizarea – atît fizică, precum și emoțională – își făcu efectul.

Expoziția dură șase zile. Pentru Sibyl, fu o săptămână încununată de succes. De fapt, ea reprezintă senzația festivalului. La recepția din seara vernisajului, fu abordată de un domn distins și cărunț, care se prezintă, simplu, cu numele de Worthihouse.

Observându-i atitudinea de expert, lentilele bifocale groase și coama lăptoasă, Sibyl îi întinse mâna și spuse:

- Pesemne că sînteți doctorul Worthihouse.
- Tină ră doamnă, tună el, am atîtea titluri încît încercarea de-a decide pe care să-l folosesc s-ar dovedi imposibilă. Prin urmare, prefer să fiu cunoscut numai sub numele de familie. E absolut suficient. Titlurile, în orice caz, nû înseamnă nimic,

în lumea artei. Contează numai și numai talentul, iar dumneata îl ai! Doresc să vii la galeria mea oricând poți. Nu e nevoie decît să stabilești o dată.

Toți, cu excepția lui Sibyl, păreau să-l cunoască pe Worthihouse, dacă nu personal, ce-l puțin după reputație.

Khaki îi explică faptul că, deși era proprietarul unei galerii mici, dar prestigioase, în Hilton Head, era mai cunoscut drept cumpărător. Călătorea prin toată lumea, căutînd obiecte de artă convenabile pentru bogații și binecunoscuții săi clienți. În schimb, Worthihouse primea comisioane frumoase și avea ușile deschise în cele mai bune cercuri ale înaltei societăți.

– E o legendă în viață, Sibyl, continuă Khaki. N-ar strica să-i primești oferta de-a-ți expune tablourile în galeria lui, dacă știi ce-ți prinde bine!

Sibyl hotărî să discute cu Worthihouse chiar a doua zi și să-i accepte propunerea. Dar, după aceea primă seară, cu șampanie, fragi și sporovăială mărunță, omul nu mai apărui.

– A făcut și el o vizită din curiozitate, îi spuse cinic Khaki lui Sibyl. Worthihouse nu apare aproape niciodată la prezentările astea mici, regionale. Ține strict de lumea selectă!

Dar, în chip misterios, a doua zi dimineată, pe toate tablourile lui Sibyl apărui cîte un mic punct roșu, indicînd faptul că lucrarea era vîndută. Nu putea fi decît opera lui Worthihouse, căzura toți pictorii de acord. În seara vernisajului, fiecare vînduse cîte ceva. Numai Sibyl vînduse totul.

Din acest moment, ar fi putut pleca. Dar unde

să se ducă? Dorința ei era de a se grăbi să revină lângă Nick. Ei, însă, era încă la cabană.

– Cred c-am să mă mai învîrt pe-aici, îi spuse ea lui Khaki. Pot să-mi instalez șevaletul și să fac portrete la comandă.

Astfel, toată săptămîna, Sibyl și operele ei, făcute la fața locului, reprezentară principala atracție a festivalului. Se duse vestea-n lung și-n lat prin tot comitatul Duval și curînd mamele începură să-și aducă odraslele după orele de școală, aliniindu-și-le să li se facă portretul în pastel. Adu-nă o mică avere, dar nici chiar asta nu-i ridică moralul.

– Încă n-ai primit nici o veste de la avocatul tău, mm? întrebă Khaki, observînd expresia posomorîtă a prietenei sale. Mă rog, nu poți avea chiar totul, scumpișor.

Sibyl nu-și dorea totul. În acel moment, îl dorea doar pe Nick. Se întrebă dacă această călătorie în mlaștini fusese premeditată în scopul de-a o face să-i ducă dorul și să-și dea seama cît de mult însemna el pentru ea cu adevărat. Dar, nu! Nick nu era genul care să ticluiască ceva pentru a-și atinge țelurile.

Cu mintea încă la Nick, Sibyl schița portretul unui bărbat așezat în fața ei. Termină și-i aruncă tabloului o ultimă privire critică. De pe coala de bloc o privea Nicholas Freemont.

După un moment de șoc, consumat în tăcere, întoarse blocul și-i spuse celui care poza:

– Îmi cer scuze. O iau de la început. Fără suplimment de plată, desigur.

Omului i se luminează toată fața.

– Nu, vă rog! Nevastă-mea o să fie topită după el!

Dându-i o hîrtie de douăzeci de dolari, plus încă cinci ca bacșiș, băiatul plecă, radios.

Khaki, isteată cum era, ghici imediat cui îi schi-tase din greșeală chipul prietenă ei și întrebă:

– Nick e într-adevăr atît de *seducător*?

– Ba și mai și! replică în zeflemea Sibyl, cu un vag surîs nostalgic.

În seara aceea, Nick dădu în sfîrșit telefon. Sibyl zăcea pe pat, chinuită de dor, ascultîndu-i glasul familiar. Îi vorbi întruna, povestindu-i despre zilele petrecute în mlaștini. Puțin îi păsa ei de peștii pe care-i prinsese sau de familia de ratori care se instalase sub veranda lui din față. N-o interesa decît el – să-l audă, să-l atingă, să-l iubească. Întrucît tot ce putea face deocamdată era să-l audă, îl asculta.

– Sibyl, e totul în ordine? întrebă el într-un tîrziu. Abia dacă ai scos o vorbă.

– E perfect, Nick. Prezentarea a reușit de minune. Toate tablourile mele s-au vîndut din prima seară.

– Minunat! Deci te poți întoarce. De ce nu-ți faci chiar acum bagajul?

– În clipa asta?

– Sigur! De ce nu? Ai putea fi aici în trei ore și ceva.

Era deja în picioare, gata să-și înhațe valizele, înainte ca Nick să adauge:

– Nu cred că-i o idee prea bună să te-nvîrți

pe-acolo, neavînd nimic de făcut. Vino-napoi și-o să am eu grijă de tine.

– *O să ai grijă de mine?* repetă ea, cu vocea dintr-o dată rece. Nick, pentru cultura ta generală, sînt o femeie în toată firea, perfect capabilă să-mi port singură de grijă. În plus, s-ar putea să nu rămîn aici. Mai am o ofertă.

– Alt pictor? Cîm îl cheamă? întrebă Nick sarcastic.

– Murea să-i spună despre Worthihouse, dar în loc de asta se răsti:

– Nu te privește, dracului!

– Sibyl, calmează-te! Iartă-mă – uneori, găsesc obiceiurile tale boeme... amenințătoare. Dar de ce trebuie întotdeauna să-ți sară muștarul de la orice fleac? Nervii ăștia ai tăi au să ne dea serios de furcă în instanță. Ai face mai bine să-ți-i controlezi.

– Pentru asta te plătesc pe dumneata, domnule Freemont! Asta-i *singura* dumitale grijă cînd e vorba de minel

Își dădu seama că era prima lor ceartă. Tremura toată de enervare și furie. Era supărată atît pe ea însăși, cît și pe Nick. Nu știa cum începuse și nici cum să-i pună capăt. Categorie, nu voia să se certe cu Nick. Dar el spunea tot ce nu trebuia și ea la fel. Obiceiuri boeme? Înainte de-a fi găsit o soluție, Nick închise telefonul, ofensat.

Rămase așezată pe marginea patului, suferind acum de o durere diferită. Cum puteau niște oameni, care țineau unul la altul, să spună și să facă asemenea prostii? Ce se-nîmpla cu adevărata co-

municare, sinceră și deschisă?

Înținse mîna spre telefon de mai multe ori, ca să-l sune ea. Dar degetele încăpățînate refuzau să-i formeze numărul. Cînd, în sfîrșit, reuși să stabilească apelul, nu răspunse nimeni.

În cele din urmă, renunță și se tîrî sub pătură, găsindu-și refugiul în întuneric.

Cu excepția ciorovăielii cu Nick, săptămîna decursese bine. Acum, însă, expoziția se închisese. Majoritatea dintre cei cîcispzezece participanți își împachetaseră tablourile nevîndute și plecaseră deja. Sibyl nu avea nimic de împachetat, cu excepția cutiei de culori pastel, a șevaletului și a blocului. Totuși, zăbovea, întrebîndu-se încotro s-o apuce, ce să facă.

– Ei, scumpișor, cred c-a venit vremea să ne zicem *ciao*.

Khaki, cu cheile de la mașină în mîină, stătea în fața ei, gata să pornească la drum.

– Pleci? Întrebă Sibyl, dintr-o dată cuprinsă de panică.

– Cam e timpul. Toți ceilalți s-au dus. Tu încotro o iei de-aici?

Sibyl privi la desenul liniar, grosolan, de pe coală, silueta unui nud bărbătesc schițată într-un stacojiu aprins. Clătină încet din cap.

– Nu știu, Khaki.

– Băi, dacă n-ai nici un plan, ce-ar fi să vii cu

mine la Keys? Zile calde, nopți răcoroase, nici picior de turist. Am putea petrece ca două nebune. Ți-ar face bine, scumpișor.

Invitația prietenei ei o tenta pe Sibyl. Putea sta pe lângă Khaki pînă luna viitoare, întorcîndu-se în Euphoria doar la momentul procesului. Era pe cale să accepte, cînd ochii i se abătură din nou la figura schițată pe bloc. Inima-i tresări pe neașteptate, trăgînd-o înapoi.

– Mulțumesc, Khaki, dar mai bine nu.

Prietena ei o privi complice.

– Cum oi fi ghicit c-ai să mă refuzi?

Întinse brațele spre Sibyl și o îmbrățișă ca o ursoaică.

– Mamă, Sibyl, a fost nemaipomenit! Ar trebui să ne vedem mai des.

Sibyl încuviință și rosti obișnuitele platitudini de rămas bun. Peste cîteva momente, era singură în galeria tăcută. Numai foșnetul măturii omului de serviciu tulbura liniștea. Sala, atît de aglomerată toată săptămîna, părea acum imensă și sterilă, cu pereții albi dezgoliți de tablouri. Un brusc val de panică a singurătății o înghiți. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Domnișoară, am să-nchid cam peste-o jumă' de oră.

Sibyl privi spre omul de serviciu, dar nu văzu printre lacrimi decît o siluetă încețoșată.

– Plec, răspunse ea. E pe-aici vreun telefon public?

– Imediat pe holu' ăla, răspunse omul, văzîndu-și mai departe de măturat.

Ocol prin Euphoria

Sibyl continuă să plîngă, în timp ce se îndrepta spre telefon, dar nu se mai simțea cîtuși de puțin nesigură. Nu știa de ce așteptase atît de mult, provocîndu-și o asemenea traumă, înainte de-a face prima mișcare.

Centralista formă numărul pe care i-l dăduse Sibyl. Nick răspunse de la al doilea semnal.

– Da, primesc convorbirea! aproape răcni el în receptor. Sibyl? Ești acolo? Ți-e bine?

Dintr-o dată, începu să rîdă și să plîngă în același timp. Sunetul glasului lui Nick era tot ce-i trebuia pentru ca lumea ei să-și revină la normal.

– Nick, invitația aia pentru Crăciun mai stă în picioare? Vreau să vin acasă. Acum.

El rîse ușurel.

– Dacă prin acasă înțelegi Magnolia Hall, iubita, de ce nu ești deja pe drum? Aici n-ai nevoie de invitație.

– Mulțumesc, Nick, știu asta. Dar după cearta aia prostească de acum cîteva seri...

Glasul lui deveni serios.

– Sibyl, îmi pare rău pentru ce s-a-ntîmplat. Sincer!

– Și mie, șopti ea, dîndu-i aproape lacrimile.

– Cît de repede poți ajunge aici?

– Fără să depășesc viteza legală? întrebă ea rîzînd. Aproape patru ore.

– Atunci de ce mai pierdem vremea cu vorbele? Sări în dubița aia purpurie și-ndreaptă-te spre Okefenokee. Apoi, adăugă într-o șoaptă senzuală: Te-aștept, iubita.

Peste nici cinci minute, botul bont al micro-

buzului purpuriu se orienta spre nord, către granița statului Georgia.

Nick stătea în cabinetul său, cu ochii spre telefon. Zimbea, gândindu-se cât de bine avea să se simtă revăzînd-o pe Sibyl. Treptat, însă, expresia de plăcere i se șterse, fiind înlocuită de o încruntare a sprîncenelor. Ap aproape sperase ca ea să nu se mai întoarcă pînă în ianuarie. Acum trebuia să facă față unui puhoi de probleme ce păreau insurmontabile.

Sibyl era tînără, impresionabilă și vulnerabilă. Știa că mariajul ei lăsase cicatrice cel puțin la fel de adînci ca acelea cu care-l învrednicise propria lui iubire terfelită. El era dur; putea înfrunta orice i-ar fi rezervat soarta. Dar nu voia să-i pricinuiască lui Sibyl și alte răni sufletești.

Și mai erau și alte probleme. Oricît de mult mulțumea vicisitudinilor justiției sudiste pentru că o țineau pe Sibyl la o zvirlitură de băț de Euphoria timp de două luni încheiate, în perspectivă deznodămîntul se arăta sumbru. Sibyl era o artistă liber-profesionistă, care locuia la New York. El, un avocat sudist de provincie trăind aici, în Euphoria, Georgia. După procesul din ianuarie... n-avea să se termine totul? De ce să înceapă ceva? Numai ca să i se – să li se – facă praf la picioare?

Oricît de fermecătoare o găsea, era Sibyl o femeie – copil boemă și aiurită, sau o persoană în

toată firea, matură, capabilă de iubirea profundă de care avea Nick nevoie – și care-i fusese refuzată, atât de dureros, înainte?

Din toate aceste motive, nu socotise înțelept să se pripească la nimic. Inclusiv la a face dragoste cu ea. Dar, pe de altă parte, perioada pe care aveau s-o petreacă împreună – atîta cît mai rămăsese din cele două luni – era scurtă. Dacă relația lor se putea dezvolta spre o legătură semnificativă și de durată, nu dorea nici ca prudența s-o ruineze. Iar pînă acum fusese extrem de prudent.*

Se încruntă și mai tare. Degetele sale se încheștau și se descleștau pe receptorul telefonului.

Poate că singura sa faptă impulsivă fusese o greșeală. La vremea ei, păruse o idee bună. Dar acum... cu Sibyl întorcîndu-se atât de repede, n-ar mai fi avut timp să-și urmeze planurile abia începute. Sperase ca totul să fie gata pînă la procesul ei din ianuarie. Chiar și cearta la telefon – oricît de chinuitoare pentru el – fusese premeditată pentru a-i da mai mult timp.

Vocea lui Sibyl, însă, micuță și îndurerată, cu cîteva minute mai devreme, îi alungase din minte orice alt gînd. Poate că l-ar fi urît pentru ceea ce făcuse, dar trebuia s-o vadă, s-o țină din nou în brațe. Nu putea aștepta o lună încheiată!

– Nicholas dragă? interveni din ușă vocea Florindei Carstairs. Pe tine te-a căutat?

– Da mătușă Flori, răspunse el calm. Sibyl a fost. Se-ntoarce diseară.

Flori intră în cameră și-i adresă nepotului ei un

zîmbet complice.

– Atunci totul va fi în regulă.

Nick avea în mîini un creion și-l învîrtea cu degetele mari. Îl strînsese și mai tare. Creionul se rupse în două.

Chiar avea să fie totul în regulă? se întrebă el.

Era aproape miezul nopții cînd vechiul microbuz se înscrise, pufăind extenuat, pe aleea cu scoici spre Magnolia Hall. Și Sibyl era obosită, dar emoția și nerăbdarea o țineau trează, cu nervii întinși la maximum.

Oricum, cînd se apropie de impozantul conac al plantației, i se frînse inima. Crezuse că Nick o va aștepta, dar toată casa era cufundată în întuneric. *Ca o casă bîntuită de stafii*, își spuse ea, cu un fior. Nicăieri nu strălucea nici o lumină.

– Ar fi putut cel puțin să-mi lase o lumină pe verandă, spuse ea ursuză, în timp ce cobora și-și trăgea valiza.

– Pentru asta n-avem nevoie de lumini, iubita:

Șoapta calmă și răgușită a lui Nick îi ajunse la urechi doar cu o clipă înainte ca brațele lui să-i cuprindă trupul.

– Oh, Nick, oftă ea, cu inima bătîndu-i și singele năvălind ca un fluviu spre a întîlni marea care avea să-l absoarbă.

Nu-i dădu ocazia să spună mai mult. Gura lui se prăvăli peste a ei într-un sărut devorator. Preț

de multe și febrile momente, stătură înlăntuiți unul de altul, carnea savurînd carne.

Gura lui Nick era fierbinte, limba-i părea o catifea caldă, în timp ce-i mîngîia și-i sonda delicioasele mistere. Sibyl avea senzația că era înfășurată într-un cocon întunecat, sigur. Cînd Nick avea să fi sîrșit cu ea, era convinsă că urma să iasă din îmbrățișarea lui transformată într-un fermecător fluture, cu aripi ușoare, dansînd în văzduhul răcoros al nopții.

– Mi-a fost dor de tine, iubita, spuse el, cu gura lipită de gura ei. Dacă-ai fi lipsit o lună întreagă, nu știu ce-aș fi făcut.

– Oh, Nick!

Se simțea ca o placă de patefon cu acul înțepenit, dar altceva ce să spună nu-i trecea prin minte. Astfel că, în schimb, își mulă încă odată buzele pe ale lui.

Mîinile lui Nick îi lunecară în josul spinării, frămîntîndu-i din mers carnea de pe coaste și răs-pîndindu-i fulgere de foc prin tot trupul. Într-un tîrziu, coborîră pînă ajunseră să-i cuprindă fundul în căușul cald al palmelor. Gîfii încet, în timp ce Nick o ridica de la pămînt.

– Am nevoie de tine, Sibyl!

Cuvintele sale erau o șoaptă disperată, pătimașă, în urechea ei.

Acum nu-i mai putea răspunde deloc. Tot ce putea face era să se agațe de el, simțindu-i bătaile inimii cu sîinii dureroși și încordarea fierbinte din pantaloni lipită de pîntecul ei.

Cum Sibyl nu protestă, Nick o luă în brațe și

porni spre veranda casei cufundate în liniște și întuneric. Urcă treptele late câte două – tăcut, hotărât, cu gândul numai la misiunea lui.

Tot drumul înapoi dinspre Florida, Sibyl se gîndise la revederea lor. Mintea ei fertilă crease scenarii diversificate, dar nimic de-un asemenea sălbatic romantism ca acesta. Dacă și-ar fi putut derula cele mai intense fantezii, ar fi pălit pe lîngă realitatea momentului.

– Nick, unde mă duci? reuși ea în sfîrșit să-l întrebe.

– Acolo unde-ar fi trebuit să te duc de mult.

O strînse și mai tare, părăind să accentueze faptul că acum nu mai exista cale de întoarcere.

– Am pierdut destul timpul, Sibyl. Cred că-s îndrăgostit de tine și, pe toți dracii, am de gînd să-ți arăt ce-nseamnă asta!

Cuvintele lui o înfiorau și-o amenințau totodată.

– Doar pentru astă-seară?

Vocea-i sunase mai molatec decît a vrut, dar era prea slăbită de dorință pentru a-și fi adunat mai multă putere în vorbe.

Ajunseră în casă și porniră să urce scara. Nick se opri cu piciorul pe-o treaptă, coborînd privirea spre ea. Lumina slabă din hol îi reflecta pasiunea din ochii negri-albaștri, cînd răspunse cu aprindere:

– Astă-seară și întotdeauna!

Sibyl se cutremură în brațele lui, cu un soi de delicioasă groază. Îl dorise pe Nicholas Freemont aproape din primul moment cînd îl văzuse. Chiar

și neras, în cămașa lui de vânătoare, zdrențuită, cu cizmele pline de noroi, avea o anume atracție animalică. Acum, adânciți în cel mai întunecat cotlon al nopții, singură cu el în casa adormită, strînsă de brațele lui puternice, Sibyl cunoștea un dor atât de copleșitor, încît în ochi i se iviră lacrimi.

Nimic altceva nu mai conta. Durerea de ieri dispăruse. Nesiguranța zilei de mîine nu exista. Singura realitate a lui Sibyl Blanchard în acel moment exista în forța brațelor lui Nicholas Freemont, în răsuflarea lui caldă pe obrazul ei și în aprigele bătăi ale celor două inimi rănite. Inimi care aveau nevoie una de cealaltă pentru a-și tă-mădui cicatricile vechi și a redeveni întregi.

Pe palierul de la etajul întii, Nick se întoarse spre aripa casei locuită de el și o duse pe Sibyl în camera turnulețului, deasupra micii sufragerii pentru micul dejun. Deschise ușa cu piciorul, lumina dezvăluind un pat așezat în chiar centrul edăii circulare, înconjurat de palmieri în jardiniere și plante agățătoare – o veritabilă junglă.

Sibyl scoase un mic icnet. Reacția ei îl făcu pe Nick să chicotească.

– Nu-i vina mea, iubifa. Decoratorul mătușii Flori a pus mîna pe dormitorul meu, în timp ce eu lipseam din oraș.

O depuse ușurel pe cuvertura cu dungi de zebură, rezemîndu-i capul pe o pernă moale de mătăse. Se aplecă și o sărută tandru, după care o privi în ochi zîmbind.

– Poate că decorul ăsta exotic nu-i chiar atât de rău, la urma-urmei. Era nevoie doar să fii tu

aici pentru ca totul să capete sens, iubita.

Se așază pe marginea patului, apăsându-i atât de tare piciorul cu coapsa musculoasă, strînsă în blugi, încît Sibyl se simți pîrjolită de dogoarea lui. Mîinile sale îi cuprinseseră obraji și-i masă senzual buzele cu degetele mari, în tot acest timp atîngîndu-i fruntea, părul, bărbia, cu sărutări ușoare ca niște fluturi.

Sibyl părea să plutească undeva între acoperțura catifelată și cer, doar brațele și buzele lui Nick ținînd-o legată de pămînt. În același timp, se simțea imponderabilă și înviorată de sărutările și mîngîierile lui Nick.

El se retrase un moment, privind-o în ochi. Avea pe chipul umbrit o expresie serioasă.

– Iubita, ai idee cît timp a trecut de cînd n-am mai simțit așa ceva pentru o femeie?

Ea ridică mîna și-i atinse buzele cu vîrfurile degetelor.

– Nick, niciodată-n viața mea n-am mai simțit așa ceva pentru un bărbat.

– Oh, Sibyl!

Își îngropă chipul sub bărbia ei, descriind cu limba cerculețe calde pe pielea ei gingașă.

– Vreau să te fac fericită, iubita. Vreau să-ți dăruiesc o asemenea plăcere, un asemenea extaz, încît să nu uiți niciodată noaptea asta.

Glasul îi era înfundat, dar cuvintele se înțelegeau la fel de clar ca și hotărîrea lui.

Se ridică, privind-o încă o dată ferm în ochi, și începu încet să-și descheie cămașa. Sibyl ridică mîinile, acoperindu-le pe ale lui, și spuse:

– Lasă-mă pe mine, Nick. Te rog.

Cu o încetineală înnebunitoare, îi descheie fiecare nasture, lăsându-și degetele să-i atingă părul de pe piept, iar și iar. El stătea rigid, tăcut, continuând s-o devoreze cu ochii aceia adânci, negri-albăstrii. Sibyl îi simțea privirea ca și cum ar fi mîngîiat-o intim. Un fior delicios îi alergă pe suprafața pielii.

În momentul cînd cămașa se deschise, Sibyl își strecură mîinile sub ea, apăsîndu-i palmele pe piept. Nick jucase rolul omului de gheață, cît de mult timp putuse. Cînd degetele ei i se încurcă în părul des de piept, o apucă de mîini și o trase spre el, astfel că acum îi apăsa pieptul cu buzele. Ea îl răsplăti cu mai multe sărutări umede, bine plasate, făcîndu-l să geamă.

– Acum e rîndul meu, spuse el, cu un mîrîit din gîtlej.

Dar, înainte să treacă la sarcina de a descheia nasturii, Nick își petrecu mîinile peste șoldurile ei și-i încercui mijlocul pe sub cămașă cu degetele lui puternice. Sibyl scoase un sunet ușor, și închise ochii. Deja avea mai multă nevoie de el decît avusese vreodată de un alt bărbat. Se simțea aproape indecent, încercată de o asemenea dorință pătimașă.

– Ai o talie subțire ca a lui Scarlett O'Hara, șopti el cu un chicotit. Și sincer îți spun, draga mea, *mult* îmi pasă! Te vreau întru totul la fel de mult pe cît o voia pe ea Rhett Butler, iubita, și puțin pe deasupra.

Acum degetele lui trebăluiau la nasturele de

sus. Nick se juca cu Sibyl la fel cum se jucase ea cu el, lăsându-și palmele să-i frece pielea fierbinte, aparent din întâmplare. Când îi descheie nasturele dintre sîni, Sibyl avu impresia că va leșina de-atîta dorință, precum și de incertitudinea de a nu ști cînd sau unde avea s-o mîngîie mai apoi. Dar sîinii continuau s-o doară de dorul lui, neatinși. Odată terminată treaba, Nick nu-și îngădui mîinilor să zăbovească. Nu părea deloc grăbit. Ea se înfiora de voluptate, crezîndu-l în stare să continue, în ritmul acela lent și senzual, ceasuri... zile-ntregi.

Apoi Sibyl simți aerul răcoros din cameră pe trupul încălzit. Nick își plasă mîinile pe diafragma ei și porni încet cu ele în sus, deschizîndu-i cămașa în fața ochilor lui flămînzii. Sibyl își simți sfîrșurile întărindu-se, sîinii umflîndu-se. El îi trase de pe umeri cămașa, învăluindu-i pieptul într-o privire fierbinte.

– Iubita, șopti, ești mai mult decît frumoasă. Ești magnifică!

Preț de-o fracțiune de secundă, Sibyl simți un val de jenă pătîndu-i pielea. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai stătuse astfel cu un bărbat, încît se simțea stîngenită, șezînd în fața lui doar parțial îmbrăcată și privindu-și propriul trup cum reacționa la apropierea lui. Dar, în clipa următoare, imaginea sînilor încordați îi fu ascunsă. Nick se aplecă înainte, atingînd-o cu mîini mîngîietoare, frămîntîndu-i sîinii pînă i se întăriră de dorință.

Sibyl își lăsă capul să cadă pe spate. Ochii i se închiseră. Știa ce-avea să urmeze. Nu știa dacă avea să poată îndura plăcerea pe care-o aducea

cu sine continuarea mîngîierii lui.

Dar o suportă. Gura moale și caldă a lui Nick îi coborî spre sini, sărutînd la început blînd, apoi hărțuind-o cu dinții și limba și, în sfîrșit, sugînd cu sete. Sibyl gemu, agățîndu-se de el, vrînd ca dulcea tortură să nu se mai sfîrșească niciodată.

Neșlăbind-o un moment din iubitoarea-i strînsoare, Nick o culcă pe pat. Apoi se lungi lîngă ea, continuînd s-o facă să se zbată și să țipe de dorință.

– Curînd, iubita, curînd, murmură el încetîșor. E prea minunat ca să ne grăbim.

Prea minunat deveni și mai minunat. Sibyl simți mîna lui Nick la betelia blugilor. Auzi pocnetul capsei și susurul ușor al fermoarului, în timp ce i-l trăgea în jos. Acum palma lui îi găsi burta plată, mîngîind, apăsînd încet. Explorînd și mai jos, degetele descoperiră marginea chiloților de dantelă roșie. Simți o apăsare în adîncul făpturii ei, cînd i trase, încercîndu-le elasticitatea și propria ei putere de a mai îndura. Buzele coborî curînd pe urma pîrjolită a mîinii, făcînd-o pe Sibyl să țipe aproape în extaz, zvîrcolindu-se în îmbrățișarea care-o ținea pe loc.

– O, Nick, dragule, *te rog!* gîfii ea.

În clipa următoare, simți blugii lunecîndu-i în josul picioarelor, fricțiunea mîinilor lui Nick așternîndu-se în urma lor. Acum era rîndul lui să-și dea grai nevoii, numai că sunetul pe care-l slobozi fu mai mult mormăit decît geamăt. Sibyl deschise ochii. Nick stătea așezat lîngă ea, neclintit, acum mîngîind-o peste tot cu privirea. Nu-i mai rămă-

seseră decît chiloții de dantelă roșie pentru a-i acoperi pudoarea. Mîinile lui Nick pluteau deasupra ei, pregătite s-o dezbrace și de aceștia.

– De unde-ai știut că roșul e culoarea mea favorită?

– Am nimerit-o, răspunse ea, fără vlagă.

Se aplecă să sărute culoarea pe care-o îndrăgea, scaldînd într-o răsufare fierbinte pielea delicată care niciodată nu mai cunoscuse sărutul. Cînd se ridică din nou, rîsul i se ștersese din privire, înlocuit de o emoție mai profundă.

Sibyl nu-și putea lua ochii de la pieptul și umerii lui Nick. Pielea lui întinsă lucea auriu de sudoare, în lumina slabă a veiozei. Mușchii trupului îi erau încordați. Părul negru de pe piept forma un V larg, subțindu-se pe abdomen pentru a dispărea sub cureaua pantalonilor. Era tot numai forță, pasiune și putere abia controlată. Gîndul îi trimise un nou val de dorință și dragoste și ceva mult mai primitiv, năpădind-o toată.

Nick se aplecă și-i mai captură încă o dată buzele, sărutînd-o adînc, cutreierîndu-i gura cu o emoție vecină cu disperarea. Ea îi urmă exemplul și o cuprinse un soi de uimire senzuală că exista un bărbat care s-o poată excita astfel. Limbile li se luptau, se mîngiau, făceau dragoste.

Nick se îndepărtă puțin, zîmbindu-i.

– Încep să cred că sîntem amîndoi virgini, spuse el ironic.

Sibyl îi mîngie cu vîrfurile degetelor pieptul dezgolit.

– De tine nu știu, dar eu aș putea fi foarte bine.

Sînt sigură că niciodată n-am mai simțit astfel. Apoi adăugă, fără ca măcar să știe dinainte că avea s-o spună: Te iubesc, Nicholas Freemont. Nu cred c-am iubit vreodată cu adevărat un bărbat. Așa că, într-un sens, cred că asta face din mine o fecioară.

Cuvintele ei părură să-l aprindă tot. O prinse în brațe, strivindu-i cu putere sînii la pieptul lui și sărutînd-o din nou aprig.

– Sibyl, iubita, sîntem pe cale să oprim timpul loc!

Vorbea serios, iar Sibyl o simți. Fiecare moment părea să se topească în următorul, fiecare devenea mai înălțător decît cel dinainte. Mîinile lui i se plimbau pe trup – sicîind-o, ațîțind-o, aducînd prinos feminității și sexualității ei. Simțurile i se accentuau, pulsațiile-i goneau nebunește, inima i se umplea cu o asemenea iubire pentru el încît avea impresia c-o va ucide.

Încă mai avea pe ea chiloții dantelați, cînd Nick se ridică să-și scoată blugii. Nu purta nimic pe dedesubt. Sibyl rămase cu gura căscată la vederea trupului său gol, excitat. Reacția ei, însă, nu era de teamă sau de pudoare feciorelnică. Părea că așteptase o viață-ntreagă ca acest om să vină la ea. Iar acum, emoționantul moment se afla la îndemînă.

Nick, stînd deasupra ei, coborî mîna. Îi apucă genunchiul, apoi se strecură în susul coapsei, să-i atingă fierbințeala. Sibyl se încordă. În clipa următoare, dantela roșie fu sfîșiată de degetele lui puternice, hotărîte. Nu conta. Focul din ei bîntuia

prea turbat pentru a lăsa loc la altceva, în afara grabei nepăsătoare. Când îi acoperi trupul tremurător cu al său, Sibyl simți lumea îndreptându-se la loc.

Era conștientă de fiecare fibră a ființei lui. Picioarele sale lungi i le îmbrățișau pe ale ei, pieptul îi săruta sinii, gura-i devora buzele, iar bărbăția lui își găsi locul multășteptat cu un avânt iute și sigur.

Sibyl țipă de voluptate când îl simți potrivindu-se în ea. Era plină și întreagă și, în sfârșit, vie.

Nick stabili un ritm lent, statornic. În pofida nerăbdării, era conștient de nevoia ei. Voia să-i dăruiască o plăcere mai presus de a sa proprie. Tot trupul îi vibra peste al ei de un autocontrol impus.

Dar nu era necesar. Nicholas Freemont o purtase pe Sibyl prea departe pe drumul extazului ca să mai zăbovească amîndoi în a-și atinge țelul. Trupul ei, mintea ei, inima ei erau gata să înflorească pentru el, să-l inunde cu tot ceea ce avea să-i ofere și să accepte tot ceea ce-i dăruia el în schimb.

În câteva momente doar, Sibyl simți o slăbiciune caldă furișându-i-se în susul picioarelor. Iar înlăuntrul ei, o sferă de foc pulsa, creștea, se întetea. I se păru deodată că lumina pe care-o simțea izvorînd din blîndețe ale lui fricțiuni în trupul său îi răzbătea prin piele, făcînd întreaga odaie să strălucească în aura iubirii lor.

— Iubita, iubita, te iubesc atît de mult, se auziră cuvintele lui Nick, într-un geamăt sugrumat de emoție.

Îi găsi buzele și-și repezi printre ele limba, potrivindu-se după ritmul pe care deja îl stabiliseră. Dublele sale împingeri păreau să se întâlnească undeva lângă nucleul topit al lui Sibyl, locul de unde emana lumina fierbinte și strălucitoare. Deodată, globul de foc dinlăuntrul ei explodează, expediindu-și dogoarea și flăcările și simțirea prin fiecare nerv. Aceeași fierbințeală îl înghiți și pe Nick. Nu mai erau legați de pământ. Zburau prin cerurile înstelate, ca unul și același, fiecare ocrotit și iubit în îmbrățișarea celuilalt.

Minunatul simțământ păru să dureze la nesfârșit. Dar, încet, prinseră a coborî. Totuși, nu era o prăbușire vertiginoasă, ci doar o potolire treptată a senzațiilor. Când lumina păli în sfârșit, devenind o văpaie blândă și dulce, rămaseră îmbrățișați, continuând să se desfete unul într-altul și-n noua lume pe care o cuceriseră.

Nick îi mângâie cu buzele urechea și chicoti încetișor.

– Acum poți să-ți pui o firmă nouă: *Sibyl Blanchard, care nu mai e fecioară, ci femeie iubită.*

– Am mai fost iubită, îl tachină ea.

– Zău?

Acum nu mai părea atât de amuzat.

Sibyl întinse mâna și-i mângâie acea parte a trupului care tocmai o învățase un înțeles nou al cuvântului iubire.

– Nu, zău că nu. Dar sper că asta nu-î prima și ultima oară.

Mâna ei îl excitase din nou. O trase mai aproape, îi sărută sînii și șopti:

– Va trebui să ne asigurăm de asta!

Sibyl credea că trecuse prin tot ceea ce putea însemna dragostea. În următoarea oră, Nick îi arătă că se înșelase.

Cînd, în sfîrșit, căzură într-un somn adînc, spre ivirea zorilor, rămăseră înlănțuiți, zîbind.

Dormiră cu vise dulci.

9

Sibyl nu-și putu da seama ce anume o trezise, ceasul deșteptător sau feriga care-i gîdila nasul. Orice-ar fi fost, își reveni încet la realitate, iar cînd deschise ochii, văzu o plantă atît de mare, încît părea a fi o mîncătoare-de-femei. Încă într-o stare de semivis, avu impresia că frunzele monstrului verde se întindeau ca niște degete spre ea. Surprinsă, se îndepărtă de făptura hărpăreață, numai pentru a se simți apucată din spate de ceva mai cald și mai puternic.

Țipă și Nick rîse. Sibyl se răsuci, și zări o pereche de buze poposind peste ale ei. Sărutarea de dimineată a lui Nick și amintirea nopții trecute o covîrșiră în acel moment. Nici nu-i prea venea să creadă.

Iar sărutul lui Nick – cel prezent + îi provocă un adevărat șoc. Năvăli ca o brigadă antiteroristă. Cine putea fi atît de pătimaș, la o asemenea oră matinală?

Dar cu cît dura mai mult sărutarea, cu-atît Sibyl devenea mai convinsă că versiunea lui Nick asupra micului dejun la pat nu era deloc o idee rea.

Soțul ei era absolut metodic cînd sosea momentul să facă dragoste cu ea. Nu și cu alte femei, își aminti deodată Sibyl, cu o urmă de amărăciune în suflet. Dar totul, între ei doi, se întîmpla noaptea – fiindcă Harry lucra din zori și pînă-n asfințit. Weekend-urile erau petrecute – asexual – cu părinții săi patricieni conservatori. Iar Harrison Blanchard ar fi dat în primire, dacă ea ar fi încercat să-l ademenească spre a face dragoste dimineața la prima oră, sau în oricare alt moment. Considera că sexul era munca bărbatului și datoria femeii.

Întrucît tot ceea ce știa despre sex pîn-acum învățase de la soțul ei; în toți acești ani Sibyl își închipuise că felul lui de-a proceda era cel corect... *singurul*.

– Noaptea asta precis a schimbat unele concepții greșite, murmură ea leneșă, cînd Nick își retrase în sfîrșit buzele.

– Ce?

Tonul lui era aproape la fel de visător ca al ei.

Îi zîmbi și-și lăsă un deget să i se plimbe pe piept.

– A, nimic. Întotdeauna vorbesc singură dimi-

neața când mă scol. De obicei, sînt numai eu trează la o oră atît de matinală.

– Acum nu mai ești, răspunse el, trăgînd-o aproape pentru o îmbrățișare și-un sărut.

– Hmmm, ce drăguț! zise Sibyl.

– Mai mult ca sigur, dar mă tem că, deocamdată, n-avem timp pentru altceva.

– Așa?

Din ton i se vădea o profundă dezamăgire.

Nick se rezemase într-un cot și-i trăgea încet cearșaful de pe trup, privind-o ca și cum ar fi fost o înghețată de piersici proaspătă și ar fi putut s-o mănînce cu lingurița.

Gemu, clătină din cap și smuci cearșaful înapoi spre a-i acoperi sîinii.

– Nu trebuia să fac asta! Acum voi umbla toată ziua cu picioarele țepene.

– Și n-ar fi cazul, spuse ea.

Nick se îndepărtă și mai mult de vecinătatea ei ispititoare.

– Regret iubita, dar trebuie s-o ștergi. Mătușa Flori a fost în oraș, să petreacă noaptea cu o prietenă bolnavă. Din cîte-o cunosc, trebuie să apară din clipă-n clipă. Nu vreau să te pun într-o situație compromițătoare.

Sibyl, care-i ciugulea umărul, se opri.

– Vrei să zici că am fost... compromisă? se înfoie ea sugestiv.

– Mhm! Sigur, dacă presupunerea mea e corectă, mătușa Flori a aranjat totul intenționat. Bănuiesc că a inventat-o pe această „prietenă bolnavă”. Nimeni nu boala pînă n-ai dat tu telefon

aseară. Și-a închipuit că, dacă ne lasă singuri, vom face exact ceea ce-am făcut.

Sibyl se încruntă și se cuibărește din nou lângă el.

– Atunci, ce mai contează?

Nick o îndepărtă, la o lungime de braț.

– Nu, mulțumesc, conștient! Ceea ce facem – și ce hotărîm să facem în viitor – ne privește pe tine și pe mine, nu pe mătușă-mea Flori. În plus, va fi nostim să-i vedem reacția cînd vine-acasă și ne găsește în camere separate. Fie o s-o apuce pandaliile, fie se va învîrți abătută toată ziua de parcă prietena ei bolnavă ar fi murit azi-noapte.

Apăsă cu ambele palme fundul gol al lui Sibyl, o ciupi ușurel, apoi o împinse spre marginea patului.

– Și-acum, jos de-aici, pînă nu mă răzgîndesc!

– Nick! protestă ea, agățîndu-se de cearșaf cu o mîină, în timp ce cu cealaltă și freca posteriorul ciupit. N-ă fost frumos!

– A, ba a fost! zise el cu satisfacție răutăcioasă.

– Sadicule!

Drept răspuns, Nick trase de cearșaf, dar Sibyl îl apucă și mai strîns, pentru a rămîne aco-perită.

– Sîntem în plină zil se plînsese, tirîndu-se din pat fără tragere de inimă. Lasă-mi cearșafu-n pace și nu te mai holba așa la mine!

Nick se lăsă la loc pe perne, cu brațele sub cap, zîmbind ca un motan răsfațat care stă lângă șiștar la vremea mulsului.

– Ei, Sibyl, haide! Lasă-mă să mă holbez pu-

țintell! Azi-noapte am avut prea multe de făcut pentru a mă mai osteni și să te văd bine. Pe de altă parte, cum ai spus, acum avem lumină mai bună.

Sibyl simți că se înroșea ca racul, de la rădăcina părului ciufulit senzual pînă la unghiile lăcuite ale picioarelor. Ce însemna asta? Era o pictoriță sofisticată din New York! Apoi își dădu seama, cu un geamăt, că hainele ei zăceau pe podea, lîngă jumătatea patului ocupată de Nick.

Continuînd să-și țină rușinoasă cearșaful în față, întrebă:

– Ești bun să-mi arunci și mie lucrurile?

Nick se încruntă, privi spre locul de pe podea pe care i-l arăta ea cu mîna liberă, apoi rîse.

– Facem un tîrg, iubita.

– Nu fac nici un tîrg, răspunse ea bosumflată.

Nu-i luă în seamă comentariul.

– Lași să cadă afurisitul ăla de cearșaf, iar eu îți arunc hainele.

Devenise o chestiune de principiu. Sibyl începu să se furișeze cu grijă împrejurul patului. Era hotărîtă să nu-l lase pe Nick să-și facă pofta. Bănuia că din cauza unei porniri de a-l tachina... îi adresă un surîs victorios, cînd ajunse aproape să-și atingă blugii și cămașa.

Mutare greșită!

Nick smuci zdravăn cearșaful, smulgîndu-i-l din mîini.

– Lua-te-ar dracu', Nick! țipă ea, încercînd să se acopere cu ambele mîini.

– Poftim! Prinde! strigă el.

Sibyl uită cu totul să se mai ascundă și apucă petecul de dantelă roșie ce zbura spre ea. Între timp, Nick se zgâlțâia de rîs, încovoiat pe pat.

– Of, fir-ai să fi! se tîngui ea, privind zdreanța ruptă pe care-o ținea în mîini.

Hohotele lui Nick încetară.

– Fir-ai tu să fi! spuse, cu cel mai senzual glas pe care i-l auzise vreodată, în timp ce-i savura imaginea printre pleoapele grele ale ochilor săi ca miezul de noapte.

Tocmai cobora din pat să ia problema-n mîină, cînd o voce ascuțită răsună de la parter:

– lu-huu! E cineva acasă?

Încremeniră amîndoi.

– Mătușa Flori, șopti Sibyl.

Se repezi spre ușă și o luă la fugă pe culoar, trăgîndu-și blugii pe ea și cu cămașa filfîindu-i în mîină.

– Hei, ce-ai zice să te măriți cu mine? i se păru că aude cuvintele lui Nick, urmînd-o pe coridor, dar nu putea fi sigură. Poate că nu era decît glasul dorinței ei.

Restul săptămîinii i se păru foarte straniu lui Sibyl. Nick nu mai pomeni nimic despre căsătorie, iar ea nu voia să-l întrebe dacă auzise bine. Mătușa Flori făcea aluzii străvezii la nunta mare pe care le-ar fi dorit-ă. Era o căsătorie foarte diferită de cea din fanteziile lui Sibyl.

Mătușa Flori vorbea despre dușuri nupțiale, mirese de iunie și trai fericit pînă la adînci bătrîneți. Din cînd în cînd, făcea referiri vagi la cabana din mlaștină, bătînd apropouri că era „lucrul cuvenit“.

Nunta care-i tot răsărea și dispărea din minte lui Sibyl era o ceremonie făcută la judecătoria comitatului. Și înțesată de dificultăți, înainte și după. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai convinsă că mariajul cu Nicholas Freemont n-avea să reușească niciodată. Așa că încercă să-și alunge din minte întreaga problemă.

Între timp, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, Nick era ocupat cu un caz. Apăra un om acuzat de crimă, pe care el îl credea nevinovat, iar această chestiune complicată îl absorbea cu totul. Fusesse chemat în ultimul moment să se prezinte la proces în locul fostului apărător, incompetent, al clientului său. Deși Sibyl îl vedea dimineața, Nick lipsea de obicei aproape toată ziua. Erau momente cînd se întreba dacă nu cumva visase acea unică noapte petrecută împreună. Chiar o luase-n brațe și o purtase pînă în patul lui, în seara înapoierii? Dacă n-ar fi existat privirile intime pe care le schimbau, sau sărutările scurte dar pătimașe, pe care i le fura Nick cînd se întîlneau prin holuri, ar fi fost convinsă că în noaptea aceea fatidică se furișase în camera ei și avusese un minunat vis erotic...

Nu, se întîmplase de-a binelea! Încă mai purta pe fesă dovada unei vînații cît o ciupitură.

În săptămîna următoare, luară toți trei o cină

sărbătorească, după ce Nick rezolvă favorabil cazul de omucidere. În sfârșit, reîncepu să-i acorde lui Sibyl toată atenția.

– Sibyl, în legătură cu portretul acela pe care ai spus că vrei să-l pictezi...

Deodată Sibyl fu numai ochi și urechi și pulsul i se accelera.

– Da, Nick. Cel pentru biroul tău.

– Poimîine am timp să-ți pozez.

Avea chipul de-o seriozitate ucigătoare. Chiar dorea un portret după natură. Răspunsul lui Sibyl îi egală solemnitatea:

– Îți stau la dispoziție, Nick. La ce oră ai vrea să-ncepem?

– Să vedem.

Păru să-și studieze în minte programul încărcat.

– Mîine trebuie să merg cu mașina pînă la Macon și nu mă-ntorc pînă tîrziu. A doua zi, voi avea o întîlnire dimineăța, la prima oră, dar ar trebui să fiu înapoi acasă, înainte de zece. Ție-ți convine așa?

– Perfect. Unde?

– L-am pus pe grădinar să curețe în vechea casă de vară, lîngă eleșteu. Acolo e lumină bună. Crezi c-ar fi potrivită ca studio?

– Mi se pare minunat!

– Bine! Atunci, ne-am înțeles.

Îi strînse mîna cu fereală, pe sub masă. Pulsul lui Sibyl o luă la goană, în timp ce se silea să asculte altă poveste a mătușii Flori despre vremurile de demult.

Nu reuși decît pe jumătate, dar referirea lui Flori la Sundance Kid îi atrase atenția.

– Chiar l-ai cunoscut, mătușă Flori? întrebă Sibyl.

Un zîmbet secretos se așternu pe fața bătrînei, care dintr-o dată păru mai tînără cu ani de zile.

– Dacă l-am cunoscut, copilă? Păi, da! De fapt, ne-am cunoscut intim. Vezi tu, n'a fost ucis în schimbul ăla de focuri din America de Sud, cum cred majoritatea oamenilor. A revenit în State, și-a lăsat barbă ca să-și ascundă fața aia chipeșă și s-a stabilit pe cîțiva acri de pămînt, la marginea mlaștinii. La început, a trăit într-o cocioabă care era deja acolo. Dar, în anii următori, și-a construit pe pămîntul său un conac frumos. Dădea baluri fanteziste și veneau oamenii cale de mile de jur împrejur la petrecerile lui. O, ce om minunat și adorabil era!

Și-o ținu tot așa, îmbogățindu-și imaginația cu fiecare gură de aer tras în piept. Iar Nick, pentru prima oară, cufundat în propriile lui gînduri, nu puse punct fanteziilor mătușii lui. Sibyl începu să-și dea seama că mătușă Flori trăia într-o lume de vis, numai a ei. Sundance Kid făcea parte din aceasta.

– Dacă vreți să mă scuzați, doamnelor... zise Nick ridicîndu-se pe neașteptate de la masă și pornind spre ușă.

– Dar, dragule, încă nu ți-ai mîncat desertul. Iar Savannah ți-a făcut mîncarea favorită – plăcintă cu carne, în care-a pus doar o picătură de bourbon.

– O să iau puțină înaintea de culcare. Acum trebuie să parcurg dosarul unui caz. Noapte bună.

Nick privi în direcția lui Sibyl și simți un val de regret. Într-adevăr, câștigase cazul urgent cu crimă, dar îi răpise atîta timp încît lăsase în subsidiar toate sarcinile curente. Acum rămăsese în urmă cu-o săptămîină întreagă, iar o parte din cazuri erau programate să intre pe rol în următoarele cîteva zile. Deși, pe moment, nu-și dorea nimic mai mult în lume decît să guste buzele fragede ale lui Sibyl, știa că nu și-o putea permite. Nu acum. O mică porție și era pierdut. Tot sufletul, întreaga lui ființă ar fi fost absorbite complet în incredibila, dureroasa ei gingășie... Pur și simplu nu era posibil. Offînd, Nick se îndreptă spre biroul său.

Sibyl se lăsă moale în scaun. Abia dacă-i aruncase o privire, ieșind. Nu contează, își spuse, urma să-l aibă numai pentru ea cînd îi va face portretul.

Sibyl își închipuise casa din grădină ca fiind cel mult un hambar de scule mai mare. Fu încîntată cînd descoperi că înăuntru era o cameră spațioasă, aerisită, cu ferestre pe toate părțile și o fermecătoare vedere spre iaz. Pe apă, printre frunze de nuferi, pluteau rațe albe, iar stufărișul se unduia în vînt. Casa din grădină era mobilată cu scaune albe din fier forjat, o canapea și o masă

rotundă de stejar, asemănătoare celei din salonașul pentru micul dejun din casa principală. O parte dintr-un perete o ocupa un șemineu mare.

Ajunsesese devreme; abia dacă era ora nouă. Voia însă să se asigure că totul era gata la soșirea lui Nick. Ocupat cum era în ultima vreme, n-avea de unde ști cît timp își putea sacrifica pentru această primă ședință de pozat.

Cineva – grădinarul, bănuia ea – pregătise în cămin surcele și butuci de stejar pentru foc. Frigul zorilor încă mai stătea agățat de pămînt, în ghemotoace de ceață ca vata. În studio părea să fie și mai rece.

– Plănuiesc să-l pictez pe Nick în stacojiu, nu în albastru ca pielea-de-gîscă, spuse ea cu voce tare. Așa că așa face mai bine să aprind focul ăla.

Cît ai bate din palme, buștenii se aprinseră. Răcoarea dimineții se risipi. Sibyl își scoase pulloverul și puse pe ea bluza de lucru, un veșmînt larg, stropit peste tot cu pete de guașă, terebentină și ulei din semințe de in. Instală un taburet pentru Nick, în locul unde lumina cădea cel mai bine, și-și poziționează șevaletul la cîtiva pași distanță. Apoi deschise blocul de schițe la o coală nouă și-și pregăti cutia cu materiale.

– Gata! exclamă, cu un oftat de mulțumire.

– Iar modelul a sosit exact la timp, strigă Nick din ușă.

Sibyl nu știa la ce se așteptase, dar, categoric, nu-și închipuise că Nick se va arăta la o oră atît de matinală în costumul său de avocat, făcut dintr-o stofă cu dungi subțiri, cravată sobră și ceas de

aur la buzunar. Dar nici nu prea știa la ce să se mai aștepte de la Nicholas Freemont în ultima vreme.

Veni drept la ea și-i dăruie un sărut lung, sfredelitor. O nouă surpriză. N-o mai sărutase astfel din noaptea aceea de demult când făcuseră dragoste. După ce-i dădu drumul, Sibyl privi în jur nervoasă, dar singurii martori erau o pereche de rațe.

– Cum a mers în Macon? Întrebă ea, încercând să-și recapete echilibrul.

– Obositor! Plictisitor! Mă bucur că m-am întors. Mi-a fost dor de tine, Sibyl.

Ea se retrase, surprinsă să-l audă rostind aceste cuvinte.

– Chiar așa? N-am știut nici dacă erai măcar conștient că mai existam și eu pe aici.

Nick se apropie și-i mozolii urechea cu buzele, în timp ce mâinile i se ridicau pe nasturii bluzei ei.

– Întotdeauna sînt conștient de tine, iubita. Ar fi trebuit s-o știi, de-acum. Mai ales după noaptea aceea.

O sărută din nou și termină de descheiat bluză. Când mâinile i se strecurară înăuntru, pentru a găsi nu pielea, ci o cămașă groasă, pronunță o înjurătură moderată.

Neluîndu-i în seamă reacția, Sibyl spuse:

– Mă-ntrebam dacă nu cumva am visat noaptea aia, cum l-a visat mătușa Flori pe Sundance Kid. Ai fost atît de preocupat, Nick. Aproape-am crezut că-ți părea rău de cele întîmplate – dacă s-au întîmplat într-adevăr.

Nick rîse, urmîndu-i cu un deget conturul buzelor.

– A, s-au întîmplat într-adevăr, nici vorbă! Iată dovada.

Scoase din buzunar o fișie de dantelă roșie și i-o flutură în față.

– Nicholas Freemont! Ce faci cu asta? Dă-mi-o!

Dădu să înșface dantela ruptă, dar Nick o smulse din dreptul mîinii ei, rîzînd.

– A, nu, iubita! Pradă de război. Am cucerit-o! Și-mi dă o senzație de căldură plăcută, la tribunal cînd bag mîna-n buzunar și o găsesc.

Rîse.

– Totuși ieri, în Macon, aproape m-a băgat la apă. Stăteam în fața barei, interogînd un martor, cînd, din întîmplare, am vîrît mîna în buzunar. A trebuit să mă așez la masă – și repede!

Rîse și Sibyl. Gîndul la distinsul membru al baroului căruia i se sculase în instanță era irezistibil.

– Ești la fel de plin de tine ca mătușa Flori! Îl muștră ea.

– Ba nu sînt.

Se apropie și o sărută din nou, profund, mîngîindu-i limba cu a lui, în vreme ce brațele lui o strîngeau la piept.

Pe Sibyl o părăsiră toate grijile. Părea să fi trecut o veșnicie de cînd nu-i mai simțise brațele împrejurul trupului și buzele lipite de-ale ei. Căldura pe care-o simțea furișîndu-i-se prin trup îi făcea inima să-i bată mai repede. Își lăsă brațele să lunece în sus peste umerii lui și-i mîngîie ceafa cu vîrfurile degetelor, străbătute de întepături.

- Când în sfârșit se smulse de lângă ea, o privi în ochi cu mirare.

- Nu știu ce mi-ai făcut. Mai legi și vrăji pe lângă oă picte zi tablouri?

- Sibyl rîse șurel și se înălță pe vîrfurile picioarelor ca să ajungă la buzele lui. Îi ciuguli delicat, ațîțător, gura.

- Nu știu cine le leagă, dar și eu sînt prinsă-n vrajă alături de tine. Ce ne facem, iubitul?

- Ne-am putea căsători, răspunse el simplu.

Sibyl se retrase ca și cum i-ar fi dat o palmă.

- Deci, chiar m-ai cerut în căsătorie atunci!

- Da, conîță, te-am cerut! Da' nu mi-ai dat nici un răspuns.

- Ar fi fost cam greu, rîse Sibyl, ținînd seamă că fugeam pe hol, pe jumătate îmbrăcată, sperînd că n-o să mă prindă mătușa Flori. Nici măcar nu eram sigură că te-am auzit bine!

- Ei, acum știi. Ai să te gîndești la asta?

Voia să-i spună că, în ultimele cîteva zile, nici nu se prea gîndise la altceva. Când colo, răspunse:

- Da, Nick.

Următorul moment se dizolvă într-un nou sărut, care-i topi pe amîndoi. Sibyl se simțea zguduită - de cererea lui în căsătorie, de sărutări, de însăși apropierea lui Nick. Își croise drum pe sub bariera bluzei ei de lucru și-i frămînta sînii, făcînd-o să respire în mici izbucniri sufocate. Dacă nu-i dădea drumul mai repede, din clipă-n clipă avea să-nceapă nu să picteze, ci să pice de pe picioare.

Cu un oftat de regret, Nick păși în sfârșit înapoi. Dar privirea pe care i-o aruncă în acest timp lui Sibyl era atât de complet topită și plină de „Te doresc!”, încât genunchii ei amenințară să se îndoaie sub trup.

– Dacă urmează să-ți pozez, cred că-i cazul să trecem la treabă, spuse el, făcând un pas și arătînd spre fereastră. Sau putem uita de asta și doar s-o cîrmim spre canapea.

Sibyl izbucni în rîs.

– Cred c-ar fi mai bine să ne vedem de portret.

– Tu ești șefa. Unde mă vrei?

O chinuia tentația să răspundă: Oriunde vrei tu să mi te dai, dar, în loc de asta, răspunse:

– Cred că dacă stai în fața taburetului și te sprijini de el va fi perfect. Acolo cade lumina cel mai bine. Poți trece după paravanul ăla, să-ți scoți hainele.

Nick rămase cu gura căscată. Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Să-mi scot...? Nu vorbești serios!

– Nick, pentru Dumnezeu, n-ai nici un motiv s-o faci pe sfiosul! La urma urmei, te-am mai văzut gol.

Se trăgea înapoi din calea ei, ținîndu-și mîinile în față, ca și cum ar fi fost gata s-o respingă, dacă încerca să-i smulgă de pe trup costumul *trois-pièces*.

– O fi, da' nu-n lumina zilei! Înainte n-ai pomenit nimic de așa ceva. Ai spus doar că voiai să-mi pictezi portretul ca să-l agăț în biroul meu cel nou!

– Nu, Nick, replică răbdătoare Sibyl, încercînd să-și înăbușe rîsul. *Tu* ai spus că voiai să ți-l agăți în birou. Eu n-am spus decît că mi-ar plăcea să te pictez. Acum, te rog, du-te și dezbracă-te. Ne fuge lumina.

Nick zîmbi, apoi rîse.

– Glumești, este? Toată treaba asta-i o înscenare ca să te răzbuni pe mine pentru că te-am neglijat.

– Nu glumesc cînd e vorba de munca mea, spuse ea calmă; apoi, însă, ridică vocea și adăugă: Vreau să știi, Nicholas Freemont, că am diplome de la cele mai înalte școli de arte plastice din New York și Roma. Și-s al *naibii* de bună la portretistica după model! Păi, cînd am fost în Florida, un cumpărător proeminent mi-a achiziționat toată colecția! Și m-a mai invitat și să expun la galeria lui. Acum, du-te acolo și dă jos de pe tine nenorocitele-alea de haine!

– În regulă! În regulă! Presupun că e necesar, deci. Am citit că artiștii plastici au nevoie să studieze anatomia – schelete, mușchi și alte alea. Presupun că trebuie să știi ce-am pe dedesubt...

Sibyl se încruntă.

– Nu, Nick, nu m-ai înțeles.

– Ba fii sigură că da. Știu cît de pricepută ești.

Și nu se înșela. Worthihouse îl asigurase de aceasta, după ce achiziționase în Florida tablourile lui Sibyl, pentru Nick.

– Oricum, Sibyl, continuă el îngîndurat, trebuie să insist, teamă mi-e că ce-i drept, e drept.

– Ce vrei să zici?

O expresie stranie se așternuse pe chipul lui Nick. Porni spre ea, lărgindu-și cravata, cu un surîs furișându-i-se pe buze. Când ajunse lângă ea, o apucă de poala cămășii groase.

– Ce faci? Întrebă Sibyl.

– Îmi scot hainele în fața ta, dar numai dacă faci și tu același lucru pentru mine. Ți voi poza nud, doar dacă și tu mă pictezi nudă!

Sibyl îl plesni peste mîini, pe jumătate ispitită de scandaloasa lui propunere, dar nedorind s-o recunoască.

– Ești imposibil! Ieși afară din studioul meu!

O gîdila, o ciupea, o hărțuia.

– Ei, haide, Sibyl!

– Nu, n-am s-o fac! țipă ea. Ești smintit!

Nick păși înapoi, suflînd greu. Amîndoi respirau greu.

– Atunci cred că va trebui pur și simplu să-mi faci portretul din memorie, iubita, sau s-aștepți pînă după nuntă, cînd mă vei putea prinde la duș.

– Încă n-am spus că mă mărit cu tine, Nicholas Freemont! Doar c-am să mă gîndesc la asta.

– Atunci te las cu gîndurile tale, iubita.

Înainte ca Sibyl să poată replica, Nick se ră-suci pe călcîie și plecă. Se așeză vîlaguită pe taburet, enervată și indispusă. Dar peste doar cîteva momente, pe față i se ivi un zîmbet larg.

– O.K., Nicholas Freemont, spuse ea, dînd din cap hotărîtă, o s-o facem cum vrei tu!

Se apucă de treabă, schițînd cu furie, rînjind cu satisfacție. Ce mai surpriză îi rezerva ea dragului, neînțelegătorului ei avocat, pentru diminea-

ta de Crăciun!

– Să-l pictez nudă, auzi acolo! pufni.
Avea să-i arate ea lui!

10

O săptămână mai târziu, zilele blîndeî veri indiene părăsiră sudul Georgiei, un vînt înghețat suflînd peste mlaștini. Sibyl se trezi buimacă în sîmbăta dinaintea Crăciunului, pentru a găsi pămîntul albit de brumă și o pojghiță de gheață pe eleșteul rațelor.

În timp ce privea peisajul transfigurat, ce scînteia cu un luciu imaculat, se gîndi la versurile citite odată:

*Iarna s-a furișat în orașul nostru azi-noapte,
întinzîndu-și alba mantie lungă peste copaci și
case adormite;*

*Prefăcînd auria lună plină în rece argint și în-
veșmîntînd brazii în curată dantelă albă...*

O vreme, își apăsă fruntea pe geamul rece și-și privi răsuflarea încetșind sticla. Noaptea trecută fusese cu totul deosebită. Nick apăruse la ușa ei în ceasurile de după miezul nopții, pentru o vizită deloc scurtă în odaia copilăriei lui. Dar reveria ei solitară asupra extazului nopții ce trecuse nu dură mult. Glasurile de la parter o puseră în mișcare.

Cînd ajunse jos, descoperi că transformarea dinăuntru nu era cu nimic mai puțin dramatică și completă decît cea a gazonului verde-albit. Se părea că valul de frig ce se pogorîse asupra lor peste noapte adusese cu sine adevăratul spirit de Crăciun. O agitație sărbătorească intensă se înțețea în Magnolia Hall.

– Nicholas dragă, du-te s-o trezești pe Sibyl. Va pierde totul.

– Sînt trează, mătușă Flori, strigă Sibyl, grăbindu-se spre bucătărie pentru a-i găsi pe Nick, Savannah și Brunswick îndeplinind cu toții sarcinile de sărbătoare încredințate de „Generalul Crăciunului”, cum o numea Nick pe mătușă-sa.

Nick aducea din pod cutii, una după alta.

– Podoabe, explică Florinda Carstairs, zîmbindu-i lui Sibyl.

Savannah proba ghirlandele electrice ca să se asigure că firele încă mai funcționau și becurile nu se arseseră. Între timp, Brunswick stătea pe veranda bucătăriei, cu niște ziare întinse pe jos, înmuind cu grijă frunze de magnolia într-o găleată cu apă, pe-a cărei suprafață plutea vopsea argintie.

Sibyl privi un moment, uimită. Cu toată migala unui adevărat artist, Brunswick colora frunzele verzi una câte una. Când le scotea din găleată, fiecare frunză scînteia de vopsea argintie. Rapid, în timp ce frunza încă şiroia de apă, îi stropea suprafaţa udă cu sclipici argintiu. Rezultatul era o adevărată operă de artă.

– Ce frumos! exclamă Sibyl, fiind răsplătită cu un zîmbet larg din partea stoicului Brunswick. Eu ce pot face? Întrebă ea, complet absorbită de spiritul activităţilor sărbătoreşti.

– Pe cinstea mea, copilă, poţi face orice poţi. Sînt destule pe-aici ca să fie ocupată toată lumea, răspunse Florinda. În clipa asta, vino să m-ajuti. să gălesc prăjitorul vechi pentru floricele de porumb. Nu ştiu unde l-a pus Nick.

Îi aruncă o privire dojenitoare nepotului ei.

– Dar, cu siguranţă, n-am să folosesc iarăşi parascovenia aia electrică modernă. Păi, anul trecut, popcorn-ul a ieşit turtit de nu se poate! *Singura* cale de-a face bobul să pocnească e peste foc deschis!

Vocea-i deveni un ecou găunos, cînd capul îi dispăru într-un dulăpior din cămară.

– Am încercat să-i spun. Dar, nu! Nu ieşea nimic şi noi trebuia să-i folosim maşinăria aia de *plastic*, luată din magazin!

– N-am să scap niciodată de cicăleala asta, murmură Nick din spatele unei enorme cutii de carton pe care scria *Chmas*.

Mătuşa lui îl auzi şi strigă din cămară:

– Fii sigur că nu!

Apoi vocea i se transformă într-un strigăt de entuziasm:

– L-am găsit!

Sibyl intră grăbită în bucătărie, pentru a o vedea pe mătușa Flori, cu părul argintiu în neorînduială și plin de pînze de păianjen, ridicînd în sus un prăjitor cu coadă lungă, confecționat din plasă de sîrmă. Era înnegrit de flăcări, după mulți și vizibili ani de folosire deasupra unui foc bun de lemne.

– Popcorn-ul și magiunul de afine vor ieși cum *trebuie* anul ăsta! declară surescitată femeia.

– Astea-s ultimele podoabe din pod, mătușă Flori.

Nick stătea în ușa bucătăriei, avînd pe buze zîmbetul triumfător de-a fi dus la îndeplinire o asemenea sarcină-mamut. Privirea lui, însă, se abătu repede de la mătușă-sa înspre Sibyl. Expresia i se schimbă, îndulcindu-se, devenind mai intimă, și, din partea opusă a încăperii, o sărută profund, cu ochii săi umbriți de pleoapele grele.

– Ai dormit bine? o întrebă, în surdină.

Sibyl simți că roșea. Flori, Savannah și Brunswick o priveau și ei. Se întrebă dacă toată lumea din casă știa despre vizita nocturnă a lui Nick. Probabil că da! Episodul ar fi putut trece nedetectat, dacă nu era Tiberius. Cîinele își urmasse stăpînul, după care stătuse în hol urlînd pînă-l primiseră înăuntru.

Sibyl aruncă o privire uriașului animal, care dormea în dreptul mașinii de gătit, și se cutremură. Niciodată n-avea să mai fie-n stare să-l privească

din nou pe ciinele acela drept în ochi. Ce chestii văzuse...!

– Sînt aici, Flori, și am și pușca la mine!

Prezența lui Will Jessup irupse deodată în scenă, zgomotos.

– O s-avem de Crăciunu-ăsta a mai a naibii recoltă de vîsc din cîte-ai văzut, zise el și îi făcu vizibil cu ochiul lui Nick, dîndu-i un ghiont complice în coaste. Da' om și avea trebuință de dînsa, nu-așa, băiete?

– Will, rușine să-ți fie! Îl admonestă Flori. N-ai nici un drept să-i sîcîi așa pe copiii ăștia!

Will acostă lîngă Flori și-o pupă pe obrazul trandafiriu.

– Na, da' ce te face să crezi că pentru ei aduc vîscu', mielușelule? Mă cam gîndii să-mi trag și eu un folos bunuț dintr-însu'!

Flori roșii și-l împinse de lîngă ea.

– Mișcă de-aici, Will Jessup!

Privind, ascultînd și făcînd parte din toate acestea, Sibyl simțea un asemenea potop de iubire, căldură și familiaritate, încît îi venea să-i îmbrățișeze pe toți cei din jur, Niciodată nu mai fusese printre niște oameni care-și arătau afecțiunea atît de deschis, de sincer. Și, categoric, nu se așteptase niciodată să fie bine primită într-un cerc atît de închis. Trebui să-și muște buza pentru a-și împiedica lacrimile să dea pe dinafară.

Deodată, se imagină peste un an – măritată cu Nick, purtîndu-i copilul în brațe sau în pîntec. Ce viață plină de farmec urma să aibă acel copil! Ce viață dulce avea să ducă ea!

– Gata, toată lumea! zise mătușa Flori, bătînd din palme ca să atragă atenția. E timpul!

Sibyl îi aruncă lui Nick o privire întrebătoare. Timpul să ce? Dar n-avu nevoie să pună întrebarea cu voce tare.

– Vom tăia copacul, spuse el.

– Will, du-te s-aduci securea, ordonă Flori. Și Brunswick, tu mergi s-aduci căruța-n față. Mai repede! Luați-vă hainele, mănușile, căciulile!

Toți părăură s-o ia la fugă în toate direcțiile, simultan. Sibyl se repezi la etaj să-și ia lucrurile. Cînd reveni jos, toți ceilalți erau adunați – cu furcile și mănuși – pe veranda din față. Peste cîteva momente apărură și Brunswick, într-un *buckboard*¹ vechi, tras de doi catîri.

– Prrr, hooo, Ginny... Prince, îi opri bătrînul.

Nick stătea lîngă Sibyl, privind cum i se dilatau ochii de uimire. Se aplecă spre ea.

– Nu e tocmai o sanie deschisă, cu un cal, dar ne slujește destul de bine, șopti el.

Sibyl ridică privirea către el, remarcîndu-i stelele de safir jucăușe din ochii veseli. Iată un om care știa cum să țină Crăciunul, își spuse ea.

– Nicholas, du-mîni, ordonă mătușa. Restul ne îngrămădim în spate.

Nick urcă pe capră și se aplecă să-i dea mîna lui Sibyl. Cînd piciorul ei alunecă pe treapta metalică, o prinse strîns cu un singur braț și o ridică

---

1. căruță cu patru roți, avînd capra fixată pe o scîndură flexibilă care face legătura între cele două osii

pe scîndura îngustă din spatele lui.

– Niciodată n-o să iasă din tine o pionieră a Vestului, doamnă, rîse el.

– Lasă-mi și mie timp, răspunse Sibyl.

Următoarele cuvinte ale lui Nick fură spuse cu o voce prea scăzută pentru a se putea numi chiar și șoaptă:

– Ți-am lăsat cam tot timpul de care am dispus. Acum, că m-am pus la punct cu lista de cazuri pe rol, nu mai am decît o singură problemă care mă sîcîie. Cu răspunsul ăla cum rămîne, iubita?

Din fericire pentru Sibyl, care nu voia să angajeze discuții serioase în acel moment, toți ceilalți se îmbarcaseră deja și țipau la Nick să „atingă catirii”.

Nick strigă hăis și cea, în momentele potrivite și, în sfîrșit, cele două dobitoace îndărătnice părăsiră aleea, pornind pe un drum desfundat și îngust, spre mlaștină.

– N-ar trebui să cîntăm ceva? propuse Will Jessup.

Vocea înaltă de soprană a lui Flori îi lansă imediat în *Jingle Bells*. Dacă închidea pe jumătate ochii, Sibyl aproape-și putea imagina că „zburau prin zăpadă” în înghețul de promoroacă albă al dimineții.

Cu catirii aduși sub control, Nick avea o mîină liberă. Și-o puse imediat în aplicare, strecurînd-o pe sub haina lui Sibyl pentru a o strînge afectuos de coapsă.

– Cred că asta-i cea mai grozavă tăiere de

brad din viața mea, șopti el. Tu ce părere ai, iubita?

Sibyl îi surîse și-i acoperi mîna înmănușată cu a ei.

– În viața mea, e prima.

– Dar în nici un caz ultima, sper.

Lui Sibyl îi crescua inima atît de tare, încît nici nu mai putu răspunde. Cît de des tînjise, în copilărie, după datinile de Crăciun, împărtășite într-o familie tradițională! Poate că pe-atunci, cînd era foarte mică, avusese o sărbătoare de familie reală – înainte ca părinții ei să fi divorțat. Dar, dacă astfel stăteau lucrurile, oricum nu-și mai amintea. Ea și fratele său, Tommy, își agățau întotdeauna ciorapii la picioarele paturilor, de vreme ce în micul lor apartament nu exista șemineu cu horn. Dar asta și bradul artificial, cumpărat de la un magazin ieftin și pus pe tăblia mesei, marcau gradul maxim al tradițiilor din familia lor.

Gîndurile lui Sibyl se abătuseră atît de departe de momentul prezent, încît descărcarea puștii lui Will Jessup o făcu să tresară, provocînd rîsul și o palmuță liniștitoare din partea lui Nick.

– Așe, cățelandrilor, i-unu mare, Flori! chiui Will.

Sibyl simți greutatea căruței modificîndu-se, cînd bătrînul sări din spatele acesteia. O luă la fugă prin pădurea de brazi, pe lîngă drum.

– L-ai găsit, Will? strigă după el Flori, punîndu-și mîinile pîlnie la gura.

Drept răspuns, Jessup ocoli înapoi spre drum, triumfător, cu brațele pline de verdeață.

Ocol prin Euphoria

– Ce Dumnezeu?

Aceste evoluții o nedumereau de-a binelea pe Sibyl.

– Visc, răspunse Nick, arătînd spre un stejar înalt, desfrunzit, cu excepția mănunchiurilor verzi împrăștiate pe crengile cele mai de sus. Will ne doboară visc cu pușca în fiecare an. N-ar mai fi Crăciun, fără ochiul ager al lui Will și degetul lui sigur pe trăgaci.

Will reveni în spatele căruței, ținîndu-și sus prada.

– Oh, Will, anul ăsta te-ai întrecut pe tine! exclamă entuziasmată Flori.

– Ia să vedem dacă merge, spuse bătrînul, rîzînd.

Rupînd o rămurică verde, acoperită cu boabe ca de mazăre, o ținu deasupra capului lui Sibyl. Brațul lui Nick o cuprinse și o trase lîngă el, dăruindu-i un sărut apăsător, fierbinte.

– Merge ca nimica! le declară Will celorlalți.

– Mai mult ca sigur! fu Flori de acord.

Sibyl, șocată de brusca îmbrățișare a lui Nick, reîncepu curînd să rîdă și să cînte alături de ceilalți. Încă o dată, inima păru să-i crească de zece ori față de mărimea ei obișnuită. Coborî mîna și-l strînse pe Nick de braț.

– Ce mult îmi place Crăciunul vostru sudist, oftă ea.

– A, dar eu îți plac la fel de mult? șopti el, cu un licăr în ochi.

– Dacă nu, atunci ar trebui să fiu bolnavă de ceva. Categorie, nu mă simt deloc normal în ul-

tima vreme..

Nick se încruntă la ea și clătină din cap.

– Deci, sau eu, sau gripa, hmm? Când ajungem acasă, am s-o pun pe mătușa Flori să-ți dea o doză din tonicul ei special. Dacă asta n-ajută, atunci vei ști că de iubire-i vorba.

Cărarea pe care mergeau se îngusta pe măsură ce se apropiau de mlaștini. Soarele strălucise mai devreme, dar acum era ascuns de coroanele joase ale copacilor înveșmîntați în mușchi. Instinctiv, Sibyl se strînse mai aproape de Nick, aflîndu-și siguranța în căldura lui.

– Cît de mult avem de mers pînă găsim pozul? întrebă ea.

– Aproape-am ajuns, răspunse Nick. Am pus ochii pe ăsta de cîtiva ani. Acum ar trebui să aibă exact mărimea potrivită.

O avea! Maiestuosul cedru era înalt de aproape trei metri, avînd o formă perfectă pentru a sta lîngă șemineul din salon. În vreme ce Nick și Will loveau pe rînd cu toporul, Sibyl îi ajută pe ceilalți să întindă micul dejun de picnic în partea din spate a căruței – șuncă, biscuiți, mere, brînză și cozonac cu nucă și fructe zaharisite, frăgezite în bourbon.

– Caaadeeee! strigară Nick și Will într-un glas.

Sibyl și ceilalți se traseră mai înapoi, în timp ce frumosul cedru se prăvălea la pămînt, crengile lui dantelate pîrînd să plutească prin aer cu înțetitorul. O ovație se înalță, după care alergară cu toții să inspecteze splendoarea doborâtă.

Nick se apropie de Sibyl, radios, și o cuprinse

cu brațul.

- Ei, ce zici? Întrebă.

- Cred că va fi perfect. Știi, întotdeauna am crezut că pomii de Crăciun cresc în parchinguri.

El se aplecă și-i atinse fruntea cu buzele lui calde.

- Înveți câte ceva în fiecare zi când stai prin preajma mea, nu-i așa?

Apoi ochii li se întâlniră, iar zîmbetul lui păli.

- Și vreau să te-nvăț mult mai multe, iubita.

Un mic fior porni de undeva din adîncurile făpturii lui Sibyl; o străbătu pînă la suprafața pielii, după care se repezi înapoi în inimă. Se simțea cuprinsă de febră - înfierbîntată și înfrigurată în același timp.

Nick îi simți tremurul și o trase la pieptul său.

- Gripa? o întrebă el. Sibyl rîse încetișor.

- Nu. Dragostea, cred!

Zilele dinaintea Crăciunului zburară în vârtejul pregătirilor - gătitul, cumpăratul de daruri, întreținerea oaspeților care picau întotdeauna în această perioadă a anului. Părea că un torent constant curgea în și din Magnolia Hall pînă în Ajunul Crăciunului.

În după-amiaza aceea, după plecarea unui grup deosebit de plicticos, format din soț, soție și doi adolescenți gemeni, neîndemînatici - un băiat stîngaci și o fată insipidă - Sibyl se întoarse spre

Nick în așteptarea unei explicații.

– E clar ca lumina zilei că între ăștia și mătușa Flori nu-i nici un amor pierdut. De ce-au venit?

Nick chicoti încet.

– Anul ăsta ne vine un număr mai mare de musafiri ca de obicei. Și de fapt, Sibyl, tu ești cauza.

– *Eu sînt?*

Nu-și putea imagina de ce. Omenii care veneau erau destul de politicoși în timpul prezentărilor, dar după aceea nu i se adresau deloc, deși observase cîteva priviri piezișe și curioase în direcția ei. În general, în timpul acestor vizite se simțea ca o piesă de mobilier desperecheată.

– Mi-e teamă că notorietatea ta s-a răspîndit, iubita, explică Nick.

Îl privi cu ochii măriți, neînțelegînd din primul moment. Dar, cînd adevărul deveni evident, simți o furie rece luînd locul căldurii sărbătorești care le umpluse inimile pînă cu cîteva clipe mai-nainte.

– Vrei să spui că toți acești oameni se bagă peste tine și mătușa Flori numai ca să se zgîiască la mine – ca și cum aș fi vreo monstruozitate de bîlci?

Expresia de bună dispoziție a lui Nick se șterse.

– Eu n-aș spune-o așa, Sibyl. E cel mai omenesc lucru din partea lor să fie curioși. Ești o străină, artistă, și ai avut îndrăzneala de-a te lua de pîr cu șeriful Hubbard.

– Ei bine, eu refuz să mai fiu o atracție locală!

Îl ajuta pe Nick să înșire pe ață floricele de

Ocol prin Euphoria

porumb și afine, dolofane, pentru a le anina în pom, dar lăsă pe neașteptate jos acul, așa și castroanașul și porni spre scară.

– Pur și simplu n-am să mă mai arăt pînă nu trec sărbătorile. Așa, n-au să mai apară musafiri care să caște gura!

Nick porni după ea, dar Flori îl opri cu o atingere a mîinii ei slabe.

– Las-o-n pace, dragule. Acum e supărată, dar își va reveni. O femeie mai are nevoie și de puțin timp, să fie singură, din cînd în cînd. În plus, are pe cap mai multe decît ceea ce susține ea că o necăjește.

Nick se lăsă într-un fotoliu, obosit.

– Adică pe mine, nu-i așa, mătușă Flori?

Mîinile active ale bătrînei reveniră la pachetul pe care-l ambala.

– S-ar putea.

– Dar de ce-aș fi eu o problemă pentru ea?

Flori își țină capul aplecat pentru a-și ascunde zîmbetul.

– Încă nu s-a născut bărbatul care să nu fie o problemă pentru vreo femeie.

– Cred că ai dreptate, replică el, cu un oftăt.

– Nicholas, chiar vrei să te-nsoți cu Sibyl, nu-i așa?

Nick sări în picioare, pornind să se preumbe prin cameră.

– Știi bine că da!

– Păi bine, dragule, ce te-oprește?

Se răsuci spre mătușă-sa, cu mîinile-n șolduri și cu o expresie abătută pe chip.

– Sibyl mă oprește! Nu e sigură ce vrea.

Flori se încruntă, gîndindu-se cum ardea iubirea în ochii verzi-aurii ai lui Sibyl ori de cîte ori se află Nick prin apropiere.

– O, eu cred că-i sigură, dragule! Dar poate că te folosești de ea doar ca de o scuză. Ai susținut multă vreme că nu te vei căsători niciodată. Ți-am putut înțelege raționamentul un timp, după ceea ce s-a întîmplat cu Mary Lou. Dar se pare că de-acum ai trecut peste asta. Sînt ani de-atunci, Nicholas. Iar Sibyl e atît de diferită, e o persoană atît de sinceră.

Nick se simțea ca un băiețel, stînd în fața mătușii lui și ascultînd-o. Fusesse întotdeauna capabilă să-i citească drept în suflet. Știa că Flori avea dreptate. Dacă Sibyl era nesigură, aceasta se datora faptului că-i putea simți propria lui nesiguranță. Dar existau motive pentru așa ceva. Deosebiriile dintre trecutul lui și-al ei, dintre stilurile lor de viață, ambele lor eșecuri dinainte, chiar și cei aproape zece ani diferență de vîrstă. Acum asta ar fi putut să nu însemne mult, dar, cînd ei avea să fie un sexagenar șontorog, Sibyl încă avea să fie o femeie verde, de cincizeci și unu de ani. Și, de asemenea, habar n-avea cum urma să reacționeze la vederea surprizei de Crăciun pe care i-o pregătise. Aproape că era tentat să ia legătura cu Worthihouse și să contramandeze totul.

O bătaie în ușa din față îl smulse din gînduri.

– Alți vizitatori, remarcă resemnată mătușa Flori.

Ocol prin Euphoria

— Răspund eu, se oferi Nick.

Se forță să zîmbească înainte de-a apăsa pe clanță, dar zîmbetul pieri de îndată ce deschise ușa.

— Domnule șerif, salută el, cu o voce rece, oaspetele.

Individul, rînjind larg împrejurul eternului său trabuc, dădu din cap.

— Nuț' da osteneală, Freemont, să mă poștești lîngă focu' matala la o șuetă. N-am venit de politețe.

Nick se zbîrli la auzul acestui sarcasm și fu pe jumătate ispitit să-l împingă-n salon și s-o lase pe mătușa Flori să facă un meci cu el. Cînd colo, însă, replică:

— Atunci declară-ți problema, Hubbard. Intră frigul, cît stai în ușa.

Șeriful Hubbard îndesă un plic cu aspect oficial în mîinile lui Nick.

— Dă-i asta lu' micuța-ț' pretenă și zi-i că ne-om vedea cu toții la tribunal!

Apoi omul se răsuci și coborî tropăind de pe verandă, lăsînd în urma sa un miros de gunoi ars.

În calitate de avocat al lui Sibyl, Nick nu ezită să deschidă plicul, deși îi era adresat ei. Știa ce conținea. O somație. I se stabilise data procesului. Despături documentul și parcurse înștiințarea.

— Doi ianuarie, spuse el cu voce tare.

— Cine e, Nicholas? strigă mătușă-sa.

Dar Nick nu răspunse. Era deja la jumătatea

scărilor, în drum spre camera lui Sibyl. Trebuia să-i dea vestea imediat.

Sibyl intrase în odaie, simțindu-se jignită că devenise o curiozitate la Magnolia Hall. Reacția ei instinctivă de moment fusese să-și facă bagajele și să plece. Dar știa că n-ar fi putut-o face. Două lucruri o țineau legată aici: cazul penal și, cu mult mai importante, sentimentele ei pentru Nick Fremont. Își dorea ca ambele probleme să se poată rezolva. N-avea să-și afle odihna pînă nu se rezolva.

În privința procesului, nu putea face nimic pînă nu sosea timpul, iar data încă mai trebuia să fie stabilită. Dar îi datora lui Nick un răspuns la cererea în căsătorie. Nu-l putea ține la nesfîrșit în suspensie.

Așezîndu-se la masa de scris, luă un bloc-notes galben și un creion. Trase o linie prin centrul paginii. Deasupra coloanei din stînga scrisese: „Pro“, iar în dreapta mîzgăli: „Con“. Începu să roadă guma, cugetînd.

Hotărî să înceapă cu ce era mai greu: defectele lui Nick. Nu avea multe. „Îi place să trăiască în mlaștină“, scrisese ea, într-un tîrziu. „Își răsfăță cîinele“. Se opri și stătu mult timp pe gînduri, dar nu-i putu trece prin minte nici un alt defect. Clătină din cap, meditănd, apoi trecu la cealaltă jumătate a foi.

În stînga, sus, scrise: „Zîmbet drăguț“, apoi șterse cuvintele și le înlocui cu „Față chipeșă“. Urmă o listă întreagă: „Trup seducător. Cîștigă bine. Are familie plăcută. Îndrăgește sărbătorile“.

Se întrerupse, își scărpină fruntea cu creionul și chicoti. Apoi trecu pe hîrtie: „Sărută bine“, chicoti și mai tare și adăugă: „Fabulos la pat!!!“

Exact atunci o întrerupse o bătaie în ușă.

– Cine e?

– Nick, iubita.

Mai adăugă două ultime notații: „Accent sudist plăcut. Îmi zice *iubita*“.

Împingînd hîrtia la o parte, răspunse:

– Intră, Nick.

Cînd ridică privirea, chipul lui Nick avea o expresie atît de gravă, încît un moment i se opri inima-n loc.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea.

El se apropie și-i mîngîie umărul cu o mînă caldă, puternică:

– Nu te-arăta așa de-ngrijorată, Sibyl! Aduc vești care te vor bucura, sînt sigur. Știu cît de nerăbdătoare ai fost să lași în urma ta neplăcerile astea.

Îl privi încruntîndu-se, fără să înțeleagă.

– S-a stabilit data procesului, spuse el brusc. A doua zi din ianuarie.

Sibyl sări de pe scaun și îl îmbrățișă.

– O, Nick, e o veste minunată!

Singurul lucru la care se putea gîndi în clipa aceea era că nu va mai avea mult timp cazul agățat deasupra capului; se putea întoarce acolo

unde-i era locul, reluându-și viața dinainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi, deodată, gînduri noi și tulburătoare se aglomerară să-i umbrească fericirea. Învingătoare sau învinsă, la plecare avea să-l părăsească pe Nick.

Se îndepărtă de el, privindu-l în ochi și simțind cum zîmbetul îi murea în chinuri.

– Se va sfîrși totul foarte curînd, nu-i așa, întrebă ea.

Tonul lui calm, neimplicat, se potrivea perfect cu al ei.

– Asta depinde de tine, Sibyl. Știi ce vreau. Cel puțin, cred că știi. Poate n-am fost destul de convingător. Dar te iubesc, Sibyl. Vreau să te iau de soție. Îți cunoști propria inimă?

Părea atît de vulnerabil, cum stătea acolo, privind în jos spre ea cu ochii plini de-o rugămintă care-avea să rămînă nerostită din pricina purei încăpățînări masculine.

O izbi gîndul că putea închide ochii, continuînd să-l vadă la fel de bine. Îi memorase chipul – şuvița rebelă ce-i cădea pe frunte, sprîncenele groase, albastrul intens al ochilor și curba senzuală a buzelor pline. Îi cunoștea diferitele texturi ale pielii – zgîrietura aspră a obrazului cînd venea dimineața, moliciunea catifelată a gurii, bătăturile din palme, pulsația fierbinte a sexului.

Acoperi repede distanța dintre ei și-și petrecu brațele pe după gîtul lui. Dintr-o dată, voia să se țină de el, să nu-l mai lase-n veci să plece.

– Oh, Nick, nu știi ce să spun! Știi că vreau ca acest proces să rămînă în urma mea. După ace-

ea... N-am putea să așteptăm pînă atunci?

– Adică, să vedem dacă-ți pot cîștiga cazul? Glasul lui devenise dur. Cîștig, și tu ești premiul victoriei; pierd, și-am pierdut totul?

Sibyl își apăsă capul pe pieptul lui, încercînd să-și oprească lacrimile de frustrare. Cum îi putea răstălmăci astfel cuvintele?

– Firește că nu! Nu m-am referit deloc la asta! Propria ei voce era plină de disperare.

– De-acum, nu se poate să nu știi ce simt pentru tine!

El își strecură o mînă sub bărbia ei și-i ridică fața, astfel ca s-o mai poată privi o dată în ochi. Căutătura lui iscoditoare părea să-i sfredelească sufletul.

– Cred că știu, spuse, blînd. Dar dacă am dreptate, dacă într-adevăr mă iubești, de ce altceva mai trebuie să ții seamă, Sibyl?

Nu-i răspunse. Nu putea.

Deodată, gura lui se coborî peste a ei, disperată și flămîndă. Nu-l putu respinge, deși latura ei logică îi spunea că acesta nu era un mod de-a clarifica o discuție atît de serioasă. În fond, sexul nu reprezenta răspunsul la orice! Dar, desigur, era un bun înlocuitor atunci cînd alte răspunsuri nu se găseau la îndemînă...

Totuși, cînd mîinile febrile ale lui Nick începură să-i scoată cămașa, protestă, deși fără tărie:

– Nick, nu! Sîntem în mijlocul după-amiezei. Ce-o să creadă mătușa Flori?

– Probabil că mijlocul după-amiezei e un moment la fel de potrivit ca oricare altul, îi șopti el

atingîndu-i pielea fină dintre sîni.

Totul era pierdut. Sibyl o ştiu atunci cînd calda şi familiara slăbiciune începu să-i străbată picioarele în sus, dinspre vîrfuri.

După o împerechere grăbită, dar foarte satisfăcătoare, Nick păru în toane mai bune.

Se întoarse spre Sibyl şi-i trecu un deget pe mijlocul pieptului gol, zîmbind tot timpul.

– Poate-am să-ţi pozez pentru portret, la urma urmei.

– Chiar? se bucură Sibyl să audă că încă-l mai interesa.

– Dar n-am să las niciodată pe nimeni să-l vadă, adăugă el repede. Sau... hai să stabilim un lucru. Ai de gînd să mă pictezi cu hainele pe mine sau nu?

Sibyl se mulţumi să zîmbească.

– Un avocat pur şi simplu nu-şi poate agăţa oriunde un asemenea portret. Ce-o să creadă lumea?

– O să creadă că ai un trup trăsnet!

El rîse şi-i aruncă o privire senzuală, printre pleoapele întredeschise.

– Eu încă mai cred că ideea mea ar fi interesantă. Model nud, pictoriţă nudă.

Sibyl i se alătură rîzînd.

– Nu l-am mai termina niciodată!

– A, dar ar fi atît de distractiv să-ncercăm!

Oricît fusese de plăcut, nu îndrăzniră să-şi mai prelungească mult intimul interludiu de după-amiază. Nick se ridică primul să se îmbrace. Sibyl rămase în pat, prefăcîndu-se că nu se uită, dar

Ocol prin Euphoria

observînd fiecare mușchi, curbă, adîncitură și plan al magnificei lui forme. Zîmbi în sinea ei. Lăcrase bine!

Nick se afla la ușă, pe cale să plece, cînd zări deodată lista lui Sibyl pe birou. O ridică.

Sibyl țîșni glonț din pat, încercînd să-i smulgă hîrtia.

– N-ai voie s-o citești! Dă-mi-o! E ceva personal!

El îi adresă un zîmbet lent, răutăcios, și-i trase trupul peste materialul aspru al hainelor lui.

– Sărut bine, hai?

Gura îi căzu peste bărbia ei și o hărțui cu sărutări ușoare, ca fulgul, pînă-i ajunse la buze. Atingîndu-și destinația, îi adevăra aprecierea.

La vremea cînd Nick se retrase, Sibyl nu mai avea aer și suferea din nou de slăbiciunea aceea tîrîtoare.

– *Fabulos!* citi el și un zîmbet larg îi lumină chipul, iar o sprînceană i se arcui, în timp ce-o privea cu o lucire nouă și însetată în ochi.

– Nick, nu! se smulse Sibyl din brațele lui. Ai și dovedit-o, azi după-amiază!

– A, dar am făcut-o cu trei semne de exclamare?

– Cu patru, de fapt! răspunse ea, zbughind-o de lîngă el. Acum, pleacă de-aici pînă nu vine mătușă-ta să vadă ce facem.

leşi, dar capul i se iți înăuntru și spuse:

– Zău că nu cred că-l răsfaț pe Tiberius.

Apoi dispăru. Sibyl căzu moale pe pat, sufocată, și clătină din cap. De ce nu putea gîndi

normal?

Închise ochii, gândurile revenindu-i la ora din urmă, pe care-o petrecuseră unul în brațele celui-lalt. Nick spunea că o iubea. Voia s-o ia de soție. Gîndirea lui părea matură, în mod explicit serioasă. Și nici răspunsurile ei nu fuseseră acelea ale unei adolescente cu ochii la stele. Mai degrabă aparțineau unei femei care știa ce voia și cum să se bucure, cînd o primea.

Se ridică deodată în capul oaselor, cu ochii mari. Dacă asta nu era iubire, atunci ce era?

Glasurile colindătorilor pe gazonul de jos o puseră în mișcare. Cît timp fusese cu ea Nick, amurgul se stinsese în înserare. Acum afară era complet întuneric, cu stelele licărind pe cerul înghețat al nopții. Era Ajunul Crăciunului. O noapte de vrajă. Nu voia să piardă nici un moment.

Iar mîine, Nick avea să vadă ce simțea cu adevărat pentru el!

11

Sibyl se gîndea ca seara să-și pună rochia cea nouă. Era cea pe care și-o cumpărase din Euphoria. Nick explicase că era o veche tradiție ca familia lui să participe la slujba de la miezul nopții din Ajunul Crăciunului, în seculara biserică de țară, acoperită cu iedera, aflată mai în jos pe drumul spre Magnolia Hall. După cum descrisese el lumînările aprinse, momentul împărtășaniei și al intonării cîntecelor religioase, Sibyl își dăduse seama că pentru o asemenea ocazie nu se potrivea nimic din ce-avea ea în valize.

Acum, în timp ce colindătorii continuau să cînte sub fereastra ei, fredona melodia, în timp ce îmbrăca rochia cea nouă. Rochia era din catifea, croită foarte simplu – mîneci lungi și poale în-

guste, molatice, pînă sub genunchi. În timp ce-și aranja la gît șiragul de perle false, cu o prinzătoare din diamante și safire la fel de false, îi zîmbi imaginii din oglindă, imaginîndu-și că erau bijuteriile lăsate moștenire de vreo rudă bogată și mult iubită. În realitate, le cumpărase de la un negustor cu înfățișare neîngrijită, care-și vindea mărfurile într-un chioșc de la întretăierea străzii 82 cu Columbus Avenue, în nordul Cartierului de Vest din Manhattan.

Totuși, efectul nu era mai puțin frapant decît dacă perlele ar fi fost odrăslite de stridii orientale. Auzise că persoanele care-și puteau permite să cumpere nestemate veritabile purtau oricum falsuri, bijuteriile de valoare păstrîndu-le în siguranța seifurilor din banci.

Dădu scurt din cap spre imaginea din oglindă.

– Acolo-s și perlele mele adevărate. Dacă întrebă cineva.

Mimă o expresie trufașă, privindu-și nasul scurt, cu cîțiva pistrui, și spuse cu un accent identic celui al fostei sale soacre:

– Păi, dha-gă, eu niciodat' nu-ndrăznesc să umblu cu bijuteriile mele adevărate. Prea, prea periculos, în vremurile astea! Poți da peste te miri cine, să știi. Hoți de bijuterii, teroriști care detur-nează avioane, ba chiar și șerifi de provincie! Pe ale mele mi le las în seif!

Cînd termină, Sibyl făcu o mutră spre chipul ei din oglindă, înainte de-a-i întoarce spatele. Apoi oftă adînc. Categorie, făcea mari eforturi pentru a-și distrage gîndurile în seara asta, își dădu ea

seama dintr-o dată. După-amiază, Nick o tulburase teribil. Iar acum, cînd, în sfîrșit, se hotărîse ce să facă, trebuia să găsească momentul potrivit pentru a-i comunica hotărîrea ei.

O lua cu leșin numai cînd se gîdea.

După ce-și mai trecu încă o dată peria prin păr și după ce controlează dacă avea cele esențiale în poșetă și-și tamponă gîtul cu un ștop în plus de *Nuit de Noel* – produsul cel mai autentic – nu-i mai putu veni în minte nici o altă scuză de a mai sta ascunsă în camera ei.

– E timpul să-nceapă muzical! își spuse. Muzica de Crăciun!

Adună mica provizie de cadouri pe care le cumpărase din oraș pentru familie, inclusiv darul special pentru Nick, privind cu plăcere ambalajele viu-colorate și panglicile lucioase. Dacă o să renunțe vreodată la cariera artistică, își spuse ea, avea să se angajeze ca ambalatoare profesionistă. Putea începe de la cel mai înalt nivel – florile!

Deodată, o umbră îi înnegură fața. Ce curios, cum îi tot reveneau în minte astă-seară gîndurile despre New York!... Presupuse, însă, că era de așteptat, ținînd seama de monumentală hotărîre pe care tocmai o luase.

Pe coridor, îl găsi pe Tiberius pîndind lîngă ușa ei.

– Iar mă spionezi, hmm? Eiară nesuferită ce ești!

Cîinele scheună la auzul tonului ei dojenitor, dar dădu din coadă cînd Sibyl rîse și-i scărpină

părul mătăsos dintre urechi.

Se duse direct în salon, să-și depună darurile de Crăciun sub gigantul cedru. Acesta fusese împodobit cu stanioluri, becuțe, globuri străvechi, beteală și țurțuri. De fiecare dată când îl vedea, inima-i bătea puțin mai repede. Putea înțelege de ce copiii considerau Crăciunul un moment vrăjit. Într-o casă ca Magnolia Hall, cu un asemenea pom magnific, aproape că se aștepta să răsară din horn un bătrîn gras și vesel, în costum roșu, presărat cu funingine.

Gîndindu-se astfel, ochii i se abătură spre șemineu. În timp ce se îmbrăca ea, acolo fuseseră agățați ciorapi. Unul dintre aceștia era etichetat cu numele ei.

La vederea lui, ochii i se împăienjeniră și scoase un țipăt de încîntare. Alergă într-acolo și mîngîie cu degetele pîsla moale și roșie.

Din spatele ei, răsună un rîs liniștit. Surprinsă, se întoarse pentru a-l descoperi pe Nick privind-o.

– Am un ciorap, spuse ea fără rost.

– Desigur! Cu toții avem. Doar nu crezi că Moșul o să te uite, nu?

Sibyl rîdea, dar tot o amenințau lacrimile.

– Atîta doar că nu m-am așteptat la așa ceva. Zău, Nick, ești prea bun cu mine.

Zîmbetul lui se șterse, rămînînd doar cu o expresie caldă și prietenoasă, în timp ce spuse încet:

– Vreau să te fac fericită, Sibyl. Ca să nu te pierd.

Deodată, păru a fi momentul și locul ideal...

momentul pe care sperase să-l găsească, pentru a-i spune.

– Nick, avem de vorbit. De vorbit *cu-adevărat!*

Acum surîsul îi dispăruse complet. Părea îngrozit de ceea ce-avea s-audă. Răspunse, însă, cu curaj:

– Perfect, Sibyl. Acum avem timp berechet.

Ba n-aveau deloc! Abia deschise Sibyl gura să vorbească și Florinda Carstairs năvăli în cameră – o vedenie-n liliachiu și dantele vechi – anunțînd:

– E gata cina, dragii mei.

Momentul se pierduse. Sibyl își simți curajul acumulat, dizolvîndu-se. Nu spera decît să și-l mai poată aduna atunci cînd urma să aibă nevoie de el.

Cina de Ajun păstra și ea la Magnolia Hall, o veche tradiție. Nu numai că în fiecare an se servea același meniu, dar Sibyl mai descoperi și că mînca dintr-o veselă folosită numai la această dată a anului, de-un secol și jumătate. Farfuriile *Pearlware*, fabricate în Anglia, luceau mai strălucitor decît dac-ar fi fost noi și o fascinau pe Sibyl cu desenele lor albastre, care păreau să se scurgă în fundalul alb. Argintăria era, la rîndul ei, foarte veche, masivă și ornamentată.

– Tocăniță de stridii, tomate verzi fripte, porumbel cu pilaf și plăcintă de cartofi dulci, spuse mătusa Flori, radiînd. Meniul a rămas același de

cînd străbunicul meu, Tobias Carstairs, și-a adus prima mireasă la Magnolia Hall, iar asta s-a întîmplat cu cîțivă ani înainte de *neplăcerea tîrzie*.

Privirea nedumerită a lui Sibyl îi ceru lui Nick o explicație.

– Războiul civil, șopti el.

– Dragul meu Nicholas, ăla n-a avut nimic *civilizat!* se răsti Flori. Dar veselie sărbătorească îi reveni imediat, cînd Savannah turnă șampania.

Will Jessup, lustruit, bărbierit și dichisit, ridică paharul spre toți trei.

– În cinstea simpaticei companii! toastă el. Bău, apoi adăugă: Ah! Ce vin bun, Flori. Adevărat spumos de nuntă!

Sibyl văzu cu coada ochiului că Nick continua să-i urmărească fiecare mișcare. Încercă să nu dea de înțeles că observase, dar simți roșeața urcîndu-i în susul gîtului, pe sub șiragul de perle.

Tuturor părea să le stea mintea la nunți. Sibyl se concentrează asupra mîncării excelente, lăsînd conversația să curgă împrejurul ei. Cu siguranță, nu dorea să intre în discuție; ajungea să spună cuvîntul nepotrivit și s-ar fi prins în propria-i capcană.

Se simți foarte ușurată cînd masa luă sfîrșit. Trecură cu toții în salon și se așezară comod. Brunswick intră peste cîteva clipe, aducînd un bol mare de punci, din argint, plin cu *eggnog* avînd presărat deasupra miez de nucă proaspăt măcinat. Mirosul de mirodenii se combina cu aroma și mai pătrunzătoare a bourbon-ului tare, vechi.

Nick luase loc pe sofa lîngă Sibyl, prinzîndu-i

dezinvolt mîna într-a lui și mîngîind-o cu degetul mare în palmă. Ea îi aruncă o privire, zîmbind, expresie pe care el i-o înapoie cu sinceră căldură și dragoste.

Nu încăpea nici o îndoială că o emoționa profund. Sibyl putea simți dogoarea trecînd din pielea lui într-a ei, fulgerînd din ochii săi albaștri în cei verzi-aurii ai ei. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atît de dorită, de prețuită, atît de îndrăgostită. Părea că i se oferise un sanctuar într-un loc magic, blînd, mîngîietor, unde nu existau decît ea și cu Nick. Oftă, cu o mulțumire profundă.

Nick îi strînse mîna, ca și cum aproape i-ar fi putut citi gîndurile, înțelegînd și încuviințînd.

Mai devreme, în cursul zilei, îi explicase că desfăceau întotdeauna un cadou deosebit în seara de Ajun, înainte de-a pleca la biserică. Se părea că această ceremonie era pe cale să înceapă.

– Ei, Flori, ce părere ai? tună glasul lui Will. E timpul?

– N-ai răbdare, Will Jessup, ești mai ceva ca un puștan! îl mustră ea cu blîndețe; pe cînd în ochii albaștri și veseli îi licărea o scînteie. La urma urmei, ce te face să crezi că ai oarece daruri sub pomul ăla?

Will îi zîmbi, făcîndu-le cu ochiul lui Nick și Sibyl, și-și turnă puțin *egg nog*.

– De cîte Crăciunuri vin la Magnolia Hall să-ți fac curte, Florinda Garstairs?

Florinda privi în gol, parcă încercînd să calculeze exact.

– A, cred că de vreo cincizeci de ani, vecini cu patruzeci, mai mult sau mai puțin.

Will se plesni peste picior, spunînd:

– Aha! Și greșiți! Cu asta se fac patru-ș-opt de Ajunuri de Crăciun de cînd vin în peșit la Magnolia Hall!

Sibyl făcu ochii mari. *Patruzeci și șapte de ani!* Omul era fie nebun, fie peste poate de insistent, fie amîndouă. Cît despre mătușa Flori, femeia asta trebuie că e făcută din oțel, conchise ea. Nici odată n-ar fi rezistat unui asemenea măcel din partea lui Nick, era sigură.

– Și nu-ți aduc cîte-un dar în fiecare an? întrebă Will.

Flori dădu din cap, aprobator.

– Așa faci, Will Jessup. Mereu același. Și-ți dau și eu unul.

Will miji ochii, aplecîndu-se s-o privească pe Flori drept în față.

– Dar eu îmi păstrez mereu darul primit. Tu, pe-al tău, întotdeauna mi-l dai înapoi.

Sibyl începea să fie nervoasă. Pînă acum, Ajunul Crăciunului fusese atît de plăcut. În prezent, însă, părea să se pregătească un nou război civil.

Nick îi simți stînghereala și se apropie de ea, șoptind:

– Asta-i altă tradiție, iubită. Nu te lăsa necăjită. Țin prea mult unul la altul ca să nu guste, din cînd în cînd, cîte-un meci bun de ciondăneală.

– N-ar fi mai bine să plecăm ca să-l poată purta între patru ochi, Nick?

– Nu! șopti el. Prezența publicului face jumă-

tate din tot farmecul. Doar stai și-ascultă. Will e pe cale să-i ceară mîna.

Sibyl n-avea încotro decît să privească, gîndindu-se că individul avea un mod peste poate de ciudat de a-și face introducerea. Dar, destul de sigur, Will își scoase o batistă mare și albă, o scutură și o așternu pe jos în fața fotoliului lui Flori. Se auzi un trosnet sonor de oase bătrîne, cînd se lăsă într-un genunchi.

– Am îmbătrînit prea tare pentru așa ceva, Flori. Mai bine zi și tu „da” anul ăsta. Știi că mai deunăzi mi-am cumpărat locu’ de veci la cimitir, nu? Mai fac rost de unu’ chiar alături, dacă rostești cuvîntu’.

– Will Jessup, dacă-mi spui că mi-ai cumpărat de Crăciun un loc de veci, n-ai decît să te scoli de pe genunchiul ăla artritic al tău. Nu vreau s-aud nimic din ce-ai de spus despre înmormîntări! Continuă, doar, cu partea despre înșurătoarele!

Sibyl îl simți pe Nick zguduindu-se din tot trupul, lîngă ea. Își acoperise gura cu o mîna, încercînd să-și înăbușe rîsul. Nici-ei nu-i era prea ușor.

– Stai numa’ un minuțel, femeie, pufni Will. Acuma mi-s aicea și, la dracu’, ai s-auzi ce-ăm de zis!

– Ei, nu trebuie să te-aprinzi așa, moșulică! zise Flori instalîndu-se mai bine și pregătindu-se să-l asculte. Dă-i bătaie, Will, zi-i ’naintel!

– Într-o clipă! Într-o clipă! Mai întii tre’ să-mi recapăt suflu’.

Trase cîteva guri de aer și începu:

– Florinda Azalea Carstairs, de-a mai fost vreo femeie pe fața acestui pământ, pe care-aș fi putut-o iubi atîta cît de-al dracu' de mult te iubesc pe tine, pîn-acum o găseam io. Domnul Dumnezeu știe cît am încercat!

Nick își camuflă, cu o tuse, un hohot de rîs ce-i scăpase. Sibyl îl înghionti, mușcîndu-și buza pentru a rămîne serioasă. Dar Will și Flori nici nu observară.

– Pîn-acuma ar fi trebuit să fiu bunicuț de o duzină de ori. Da' tu ești așa de-a naibii de căpoasă... Ei, da' lasă asta. Ce vreau eu să zic e c-am dus împreună o viață lungă și fericită, tu și cu mine. Am fost de toate; *numa'* bărbat și nevastă nu. Și io, unu', cred că-i timpu' s-o facem cu acte.

– Will Jessup! icni Flori, îmbujorîndu-se. Cum îndrăznești!?

– Cutez, fin'că-s sătul să tot alerg singur în ham.

Glasul i se îmbîlînzise. Întinse mîna și i-o luă pe-a lui Flori într-a lui.

– De astă dată nu te cer, iubito, te *cerșesc*. Niciunde nu-i o altă femeie pe care să dau o para chioară. Tu ești a mai dulce, mai drăgălașă și mai dragă inimii mele. Mă ieși de bărbat, Flori? Rogu-te!

Sibyl habar n-avea că începuse să plîngă, pînă nu-i scăpă un suspin ușor. Nick îi duse mîna la buze și i-o sărută. Ochii li se întîlniră.

– Tot ce i-a spus Will mătușii Flori se aplică dublu din partea mea pentru tine, iubita, șopti el.

Mă iei de bărbat, Sibyl? Te rog!

Sibyl își aruncă brațele împrejurul gâtului lui Nick, suspinând:

– Da, da! Mă mărit cu tine, Nick! Mă mărit!

Nick sări-n sus, continuând s-o țină pe Sibyl la piept.

– Doamne, se mărită cu mine! Mătușă Flori, Will! Sibyl a spus că se mărită cu mine!

Dar ceilalți doi nu păreau să-i audă. Se priveau în ochi, zîmbind înlăcrimați, în timp ce Will punea inelul în degetul lui Flori. Era același mic inel cu diamant și rubine pe care i-l refuzase timp de patruzeci și șase de Crăciunuri la rînd.

Restul Ajunului trecu pentru Sibyl într-un vârtej. Deși rezultatul era același – știuse că-i va spune „da” lui Nick încă din primele ceasuri ale serii – faptul că o acceptase așa de repede o sîcîia. Dorise să poarte cu el o discuție foarte serioasă, foarte amănunțită, înainte de-a-i promite efectiv că va deveni soția lui. Dar, sub aura Ajunului de Crăciun, acceptarea necondiționată păruse lucrul cel mai potrivit. Și simplul fapt că, în sfîrșit, se angajase îi crea o stare de spirit absolut euforică.

În timp ce Will îi ducea cu vechiul său *Packard* de lux spre biserică, Sibyl și Nick stăteau unul lîngă altul pe canapeaua lată din spate, fără a vorbi, fără a se săruta, doar privindu-se și ținîndu-se de mîină. Părea că nici unul dintre ei nu

putea înțelege prea bine ce se întâmplase. Mai târziu, poate, aveau să revină cu picioarele pe pământ, dar deocamdată pluteau încă.

Cînd opriă lîngă vechea parcelă cu locuri de veci a familiei Freemont, găsiră multe mașini parcate de-a lungul aleii. Sibyl privi dincolo de șirurile pietrelor de veci, roase de vremuri, spre bisericuța îmbrăcată în iederă, ramuri de brad și vîsc. Putea vedea pîlpîirea lumînărilor prin vitralii. În timp ce se apropiau de ușă, băieții de altar, în sutane lungi și albe, le aprinseră tuturor lumînări de spermanțet.

Înăuntru, sanctuarul semiobscur mirosea a cedru, a brad și vechime. Sibyl privi în jur, amintindu-și ce-i spusese Nick despre istoricul bisericii. Fusesse construită de unul dintre strămoșii săi, pe proprietatea Freemont, cu peste un secol în urmă, pentru folosința privată a familiei și a servitorilor, cum îi numea Nick. Sibyl își dădu seama că, pe vremea cînd fusesse clădită biserica, acei servitori trebuiau să fi fost sclavi aflați în posesia familiei Freemont.

Printre cei vreo treizeci de oameni din biserică răsuna un murmur de șoapte în surdină, dar deodată se lăsă tăcerea. Apoi, prin ușa dublă de stejar, pe unde intraseră, plutiră primele acorduri din *Joy to the World*. O duzină de coriști în robe roșii și albe intrară în marș, de-a lungul naosului, cîntîndu-și bucuria din toată inima. Sibyl și Nick, continuînd să se țină de mînă, se ridicară împreună cu restul congregației și se alăturară cîntecului. Sibyl simțea muzica făcînd să-i crească inima,

În timp ce ochii i se împăienjneau de lacrimi. Era adevărat, sau visa totul?

Imediat găsi răspunsul la această întrebare. Prezența masculină atotcovârșitoare a lui Nick Fremont lângă ea era o puternică dovadă că se întâmpla în realitate. Mîna lui pe-a ei, în timp ce intonau împreună imnul, apăsarea genunchiului său, cum stăteau unul lângă altul în strană, senzația conștientă a căldurii lui în sanctuarul răcoros, toate acestea o înștiințau, în termeni fără echivoc că era pe deplin trează. Se întrebă pe neașteptate cum ar mai putea vreodată visurile concura cu această viață reală... cu această iubire adevărată.

Slujba se sfîrși într-o notă de veselie. Credincioșii ieșiră în șir, cîntînd, ferindu-și de vîntul rece luminările ce picurau.

– Ei bine, iubita, cum ți s-a părut? Întrebă cînd, în sfîrșit, se văzură afară.

– A fost foarte frumos, Nick. Pentru prima oară în viața mea, pot să simt cu adevărat Crăciunul.

Tremura. Nick o cuprinse cu brațul și o conduse spre *Packard*-ul lui Will.

– Și presupun că se simte plăcut?

– Minunat!

Între timp, se îndepărtaseră de ceilalți oameni din curtea bisericii. O luă în brațe și o strînse cu putere, deschizîndu-și paltonul astfel încît s-o poată învălui în căldura acestuia. La fel cum făcuse cu prietena sa omul de pe plaja din Florida, își aminti deodată Sibyl. Se cuibări la pieptul lui, torcînd ca o pisicuță fericită.

– Mmmm! Și tu te simți plăcut, Sibyl!
– Nicholas dragă! se auzi vocea mătușii Flori. Acum ar fi bine să mergem acasă.

– Venim! răspunseră amîndoi într-un glas și, luîndu-se de mîină, fugiră spre mașină, rîzînd ca doi copii.

Sibyl abia aștepta să se așeze din nou cu Nick pe bancheta lată din spate, și să parcurgă astfel drumul spre casă, dar, cînd ajunseră la mașină, Will îi dădu lui Nick cheile mașinii.

– Ce-ai zice să faci tu onorurile, Nick băiete?

O trase pe Flori lîngă el și-i aplică o pupătură afectuoasă pe obraz, după care le făcu cu ochiul.

– A trecut o veșnicie de cînd n-am mai avut-o pe domnița asta drăgălașă pe canapeaua din dos a bătrînului meu *Packard*. Era un loc strașnic de giugiuleală-n nopțile reci și lungi. Socot că încă mai slujește!

Flori chicoti cu un dezgust prefăcut:

– Will Jessup! Ce-o să creadă lumea?

– Puțin îmi pasă, Flori! Plus de-asta, po' să crează ce poftesc, acu' că ne-am agățat!

Tot drumul spre casă, Nick și Sibyl conversară liniștiți despre diverse fleacuri. Erau foarte conștienți de sunetele încete ale sărutărilor ce se auzeau din spate. În cele din urmă, Nick întinse brațul și o trase pe Sibyl lîngă el.

– Par să se distreze strașnic, încît poate-ar fi bine să tragem puțin pe dreapta, îi șopti el lui Sibyl.

Gîndul o făcu să-nghețe.

– Nick, nu! Ce-au să creadă despre noi?

– Cum zice Will, „puțin îmi pasă!“ Dar cred că ai dreptate. S-a făcut groaznic de frig.

Își strecură mîna înghețată în paltonul ei, reze-mîndu-și-o pe sînul cald.

– Iar acasă vom fi mai izolați. În camera ta sau într-a mea?

Sibyl se îndepărtă ușurel și-i ocupă mîna mîngîietoare cu a ei.

– Nu știu. Atîta timp cît ajungem să ne culcăm la oră normală.

El chicoti încetișor.

– Ți-e frică să nu-l pierzi pe Moș Crăciun? Ai putea foarte bine să-ți zici că a venit mai devreme și m-a îndesat pe mine în ciorapul tău.

Privind în jos, Sibyl îi văzu mușchiul coapsei drepte încordîndu-se, cînd frîna ca să evite un hop al drumului. Această priveliște îi stîrni un mic fior de dorință. Fără a-și da măcar seama ce făcea, întinse mîna și-și trecu palma peste lîna moale a pantalonului lui Nick.

– Hei, fă bine și lasă-te d-astea! o preveni el, cu glasul dintr-o dată răgușit.

Sibyl își retrase mîna ca și cum ar fi fript-o.

– Îmi pare rău, murmură.

Nick se aplecă spre ea, rămînînd cu ochii la drum, și o sărută în creștetul capului.

– Mie nu. A fost o senzație extraordinară! Dacă stau să mă gîndesc mai bine, nu te lăsa d-astea.

Se înscriseră pe alee. Sentimentul de învioreare al lui Sibyl se înteti. Nick avea dreptate – abia mai putea s-aștepte pînă mîine și pînă la vizita Moșului. Cu toate pețirile și acceptările care avură

loc, nu apucaseră să deschidă nici un cadou. Murea de curiozitate să vadă mutra lui Nick cînd avea să desfacă surpriza pregătită de ea.

– Ho-ho-ho! Crăciun fericit!

Sibyl se ridică în capul oaselor, în pat, cînd glasul profund, ca un tunet rostogolit, îi frînse șirul visurilor. Bătu cu palma pe pat, alături, dar Nick plecase cu noaptea-n cap, își aminti ea. Deodată, simți aerul rece pe pielea dezgolită. Întinse mîna după un pulover și îl trase pe ea.

– A venit Moșu'! strigă din nou glasul cel vesel. Ieși, sau îl aduc înăuntru să vadă dacă ești fetiță cuminte?

– Spune-i grăsanului ăluia să facă bine și să nu intre-n camera mea pînă nu mă-mbrac! strigă la rîndul ei Sibyl, rîzînd. Și să-și țină afară și renii!

Cînd, îmbrăcată și pieptănată în grabă, ieși în hol, Sibyl făcu ochii mari. Apoi se cocoșă de rîs. În fața ei stătea Nick, îmbrăcat într-un costum de flanelă roșie, roasă pînă la urzeală, burdușit cu perne, purtînd o barbă albă ce arăta precum cui-bul de-anul trecut al unei păsări. Renul său, Tiberius, făcea sluj alături, gătit cu niște coarne din ramuri de stejar, împodobite cu clopoței, și avînd un nas de cauciuc roșu.

– Moș Crăciun și Rudolph, presupun? îngăimă ea, în sfîrșit, printre hohote de rîs.

– Exact! replică Nick, făcînd o plecăciune adîn-

că. Am venit să vedem dacă să-ți umplem cio-
rapul cu batoane de zahăr și prune zaharisite,
sau cu cărbuni și nuiele, fetițo.

Porni greoi spre ea, în ochii-i albaștri cu o lu-
cire familiară despre care Sibyl știe că n-avea nici
o legătură cu Crăciunul. Brațul său puternic o tra-
se cu forță peste burta-i căptușită cu perne. Un
val de mustăți albe coborî asupra ei, tăindu-i ve-
derea și respirația. Dar, prin toate acestea, buzele
lui le găsiră pe-ale ei pentru un sărut mai puțin
decît satisfăcător.

– Nick! icni ea. Mă înăbuși! Barba!

– Mustățile dracu'! pufni el, smulgîndu-și barba
astfel ca s-o poată săruta cu adevărat.

Și chiar o făcu... încet, profund, lăsîndu-și gura
să-i învăluiască și să-i mîngie buzele pînă cînd
Sibyl se lăsă peste el vlăguită.

– Crăciun fericit, spuse el încet.

– Și?

Avea ochii încă pe jumătate închiși, iar cuvîntul
ieșise într-o șoaptă sufocată.

– Și ce, iubita?

– Ce capăt?

O latură a gurii lui se arcui într-un zîmbet
aproape desfrînat, iar răspunsul sosi lent, ezitînd
la fiecare cuvînt.

– Tot ... ce... dorești, dulce domniță!

– Da' veniți odată jos sau începem fără voi?
strigă în susul scării Will Jessup.

– Venim! răspunse Sibyl, strecurîndu-se pe
îngă brațul căptușit al lui Nick înainte de-a o pu-
tea înșfăca din nou și rîzînd tot timpul ca o fetiță.

După ce, se instală în salon alături de Flori și Will, Nick coborî scara făcându-și numărul cu „hō-ho-ho”. Toți îi aplaudară reprezentăția, iar eforturile lui Tiberius fură răsplătite cu un biscuit pentru câini. Apoi trecură la treburi serioase, prădînd ciorapi și devastînd pachete.

Sibyl se bucura că ascunsese cadoul lui Nick în capătul îndepărtat al locului de sub pom. Voia să fie o adevărată surpriză. Avea să fie, firește, dar era mai amuzant dacă apărea după ce se deschisese ră toate celelalte.

Mătușa Flori fu încîntată de eșarfa de mătase pe care i-o cumpărase Sibyl, precum și Will, de colonia *Sex Appeal* pentru bărbați.

– Mulțumesc frumos, Sibyl. Dracu' să mă ia dacă asta n-o să-mi vie destul de curînd la îndemînă! comentă Will, cu o privire pofticioasă în direcția lui Flori.

Sibyl primi o cămașă de noapte cu frou-frou-uri de la Flori și o cutie de cireșe, învelite-n ciocolată, de la Will. Cînd „Moș Nick” veni spre ea, aducînd o cutiuță și rîzînd, zîmbetul lui Sibyl începu să tremure, iar inima-i zvîcni brusc în piept.

– Pentru tine, iubita, zise Nick oferindu-i cutiuța învelită cu argintiu și sărutînd-o pe buze.

– Oh, Nick! Asta chiar este o surpriză!

Degetele-i tremurau în timp ce rupea hîrtia scli-pitoare, întrebîndu-se ce fel de inel de logodnă îi alesese.

Cînd deschise capacul, îi trebuî toată puterea ei de concentrare pentru a nu-și trăda dezamă-girea. Înăuntru se găsea un inel, într-adevăr, dar

era un inel de chei. Absolut nimic fantezist, doar un inel de alamă cu o cheie foarte banală prinsă de el. Îl privi, încercînd să se poarte normal. Avu un mic rîs nervos.

– Ei, îți mulțumesc, Nick!

Rostise cuvintele forțat și sunaseră oricum, numai sincere nu.

– Asta ce descuie?

În primul moment, se gîndi la o mașină, dar nu era o cheie auto. Poate descuia hruba unde erau scheletele familiei Freemont, își spuse ea, dintr-o dată stînjenită.

– Încă nu-ți pot spune ce descuie, iubita, răspunse Nick. Iartă-mă. Am vrut să fie totul gata pentru surpriza cea mare din dimineața asta, dar pur și simplu n-a ieșit. Dar îți promit că se va întîmpla.

Sibyl nu știa ce să spună. Nu-și putea închipui ce avea Nick ascuns în mîneacă. Îi mai era și foarte greu să nu-și arate decepția. Fusese atît de sigură că era un inel de logodnă!

Apoi, însă, Nick îi distrase complet atenția.

– Ce-i asta? Întrebă el, ridicînd darul pe care i-l pregătise ea.

Era ultimul pachet de sub pom, întocmai cum sperase Sibyl.

– Credeai că n-o să am și eu o surpriză pentru tine?

Se luminase la față, aproape incapabilă să se stăpînească, în timp ce-l aștepta să desfacă hîrtia roșie cu verde.

– Hai, deschide-l, Nick!

El rîdea cu gura pînă la urechi, ca un copil cu speranțele zburînd pîn-la cer.

– Pariez că știi ce e!

– Pariez că nu! spuse Sibyl.

Cu o mișcare amplă a mîinii, Nick rupse învelitoarea. Îl ținu astfel încît ceilalți să-nu-l vadă. Rîsul îi păli, apoi se încruntă. Într-o clipă îi fugi tot sîngele din obraz, după care roșii jenat.

Niciodată nu crezuse că intenționa cu adevărat s-o facă. Dar iată-l, în fața ochilor lui... în fața ochilor *tuturor!* Era reușit; îl reprezenta pe el – nu se puteau nega faptele. Dar să-i dezvăluie cele mai intime secrete matusii și lui Will Jessup... cum fusese în stare?

Pe de altă parte, portretul era lucrat cu măiestrie și cu iubire, încît nu se putea supăra. De fapt, impulsul său imediat fu acela de a o lua pe Sibyl în brațe și a o duce-n pat pentru un „mulțumesc” așa cum se cuvine.

– Să vedem și noi, Nicholas! ceru Flori.

Nu-i răspunse. Stătea cu ochii la Sibyl, arzînd de-o lumină care amenința s-o devoreze toată. Ea se feri, sfioasă, de căutătura lui pîrjolitoare.

– Ce s-a-ntîmplat, Nick?

Vocea lui Sibyl era subțire, iar respirația precipitată. Se așteptase să-i placă portretul. Dar nu știa cum să-i interpreteze reacția.

Nick își regăsi parțial controlul, dar tot nu știa ce să zică. Cum i-ar fi putut spune tot ceea ce simțea în acel moment?

– Sibyl, sînt sigur că ai vrut să-mi faci o plăcere...

Exact atunci, Will veni și luă tabloul din mâinile lui Nick.

– Ei, ia uite-aici, Flori! E Nicholas, în persoană Sibyl, tu ai făcut asta? Grozav de reușit!

La cuvintele lui Will, Nick deveni acut de conștient de prezența mătușii, iar jena i se întee. Urechile sale se înroșiră ca focul, deasupra mustăților false. Sibyl își simți inima cufundându-se tot mai adânc, pînă avu senzația că i se scursese topită în teniși. Ii trecu prin minte, într-o străfulgerare, dar prea tîrziu, că ar fi trebuit să-i dea cadoul între patru ochi.

– Dă-mi și mie să văd, Will, zise Flori.

– Prefer să nu! răspunse Nick, dar era prea tîrziu.

Flori avea schița în mâini, holbîndu-se la ea, cu gura căscată. Portretul era excelent. Sibyl o știa. Dar îl pictase pe Nick în felul ei anume, în trăsăturile sale energice, de stacojiu înflăcărat, înfățișîndu-l în toată măreția lui dezgolită. Privind-o însă pe Florinda Carstairs, cum se zgîia la imaginea nepotului ei, Sibyl se crispă încă o dată pe dinăuntru, dîndu-și seama cît de jenat trebuia să se simtă Nick. Simți lacrimi de rușine înțepîndu-i ochii.

Niciodată-n viața ei nu aflase altceva decît mîndrie din portretele după model. Deodată însă, privind totul din punctul de vedere al lui Nick, se simți pentru prima oară în viața ei ca și cum ar fi pictat o „poză porcoasă“. Cum îi putuse face așa ceva omului pe care-l iubea? Era gata să fugă la etaj, convinsă că Florinda Carstairs avea să fie

scandalizată.

Dar mătuşa Flori îi zîmbi şi o bătu pe mină.

– Draga mea, e minunat! Ştiam că eşti talentată, dar habar n-am avut că lucrezi atît de splendid.

Îl privi pe Will, care dădu din cap a încuviinţare.

– Vreau să-ţi cer o favoare.

– Orice! spuse recunoscătoare Sibyl.

– Mi-ai putea face şi mie unul cu Will?

Sibyl ezită.

– La fel ca ăsta?

– Aşa l-aş vrea. Will, nu te-ar deranja să-i pozezi lui Sibyl, nu-i aşa?

Will roşii uşor, apoi îşi plesni genunchiul şi hohoti.

– Pe toţi dracii, Flori, n-are nevoie de mine ca să-i pozez. I-om jumuli un cocoş bătrîn şi aţos şi-l punem pe el să pozeze-n locu' meu!

Nick stătea tăcut, privindu-i. Era aproape ca şi cum ar fi văzut-o pe Sibyl Blanchard pentru întîia oară. O iubise aproape din primele momente cînd îi apăruse înaintea ochilor. Acum, însă, văzîndu-se pe sine, aşa cum îl vedea ea, abia dacă putea începe să măsoare noua bogăţie de sentimente pe care le avea. Asta nu era o femeie-copil boemă şi zăpăcită, care promisese să-l ia de bărbat, ci o doamnă foarte conştientă şi iubitoare. Îi venea s-o-nhaţe şi să-i spună exact tot ceea ce gîndea şi simţea, dar acum nu era momentul. Din cauză că nu putea fi singur cu Sibyl în această clipă, unica soluţie era aceea de-a fi singur pur şi

simplu... de-a simți totul și a gândi pe-ndelete.

Vinovăția și jena lui Sibyl se risipiră odată cu cuvintele lui Will. Acum rîdeau cu toții. Se întoarse să-l includă și pe Nick în veselia generală.

Dar Nick nu mai era.

Se simți deodată foarte singură. Coborî privirea spre cheia pe care i-o dăduse el, întrebîndu-se dacă avea să mai afle vreodată ce ușă ar fi deschis. Cumva, se-ndoaia de asta.

Nick așteptă pînă noaptea tîrziu, pentru a se strecura tăcut pe culoar. O dorea pe Sibyl mai mult decît își dăduse seama că ar putea dori vreodată o femeie. Dar era mai mult decît o simplă nevoie fizică. Cu atît mai mult! Existau unele lucruri pe care trebuia să i le spună – lucruri despre el însuși și despre visurile și speranțele lui asupra viitorului lor împreună.

Apoi, mai era și cheia. Se hotărîse să-i explice totul. Știa că Sibyl se așteptase de Crăciun la un inel. Îi citise cu ușurință dezamăgirea din ochi, indiferent cît de disperată încercase ea să-și ascundă sentimentele.

Și, mai presus de orice, dorise să-i mulțumească pentru portret. Niciodată n-ar fi putut cineva să-i facă un cadou mai intim, mai deosebit. Toată ziua încercase să-i spună ce simțea față de acel tablou, dar de fiecare dată cuvintele i se opreau la nodul din gît. La noapte, cînd urmau

să fie singuri unul în brațele celuilalt, avea să-și găsească vorbele. N-avea să-i spună doar, avea să-i *arate* cât de mult însemna pentru el portretul.

Se opri în dreptul ușii ei și ascultă, aproape incapabil să-și mai stăpânească nerăbdarea. Totul era cufundat în tăcere. Sibyl dormea. Avusese o zi obositoare. Nick se simți vinovat s-o trezească. Dădu să bată la ușă, ezită, se întoarse dezamăgit. Ar fi fost o dovadă de egoism din partea lui s-o trezească la o asemenea oră.

Ajunsesse la jumătatea drumului spre camera lui când își dădu seama că, egoist sau nu, trebuia să fie cu ea. Acum! În clipa asta!

Hotărî să nu ciocănească. Nu voia s-o trezească brutal dintr-un somn adînc. În schimb, zgîrîie încet ușa.

Trăcu un timp pînă să obțină o reacție. Cînd Sibyl în sfîrșit se trezi și răspunse, cuvintele ei îl năuciră, răbindu-l adînc. Reveni poticnit în camera sa, încă auzind vocea severă și somnoroasă sunîndu-i în urechi și sfîșiindu-i inima:

– Pleacă, fir-ai al dracu'! Nu te vreau pe tine în patul meu!

12

În timpul săptămînii următoare, Sibyl avu senzația că într-adevăr visase toate cele întîmpate în Ajunul Crăciunului. Nick fusese amabil cu ea, într-un mod țeapăn și oficial, pe tot parcursul primei zile de Crăciun. Avusese de mai multe ori senzația că încerca să-i spună ceva important, dar niciodată nu reușea s-o facă. Se așteptase s-o caute noaptea, pentru a putea lămuri lucrurile între ei. Dar dormise adînc pînă-n zori, cu excepția momentului cînd zgîriase cîinele, o dată, la ușa. Nick nu apăruse.

A doua zi dimineată, cînd coborî la micul dejun, Nick lipsea. Imediat, în inimă i se instală o durere rece, de însingurare.

Cînd îi menționase lui Flori absența lui, cît pu-

tea de indiferentă, bătrîna răspunse cu tot atîta nepăsare:

– A, a trebuit să plece din oraș, cu treburi, draga mea. Nu ți-a spus?

Sibyl își simți gîtlejul contractîndu-se cînd recunoscuse nefericită:

– Nu, nu mi-a spus nimic.

Flori elimină problema cu o flexiune a încheieturii mîinii ei delicate.

– Nepotu-meu ăsta! E atît de distrat cînd lucrează la cîte-un caz! Nu va lipsi decît cîteva zile, draga mea. Nu te frămînta!

Sibyl încercase să nu se frămînte, dar n-avea încotro. Totul fusese atît de perfect. *Prea perfect!* Își spusese ea posomorîta. Întotdeauna devenea suspicioasă cînd lucrurile începeau să meargă prea bine. Actuala ei stare de extremă nefericire părea a fi dovada acesteri teorii cinice. Acum i se părea că logodna ei avea să fie cea mai scurtă din cîte logodne avuseseră loc vreodată.

Petrecuse următoarele cîteva zile și nopți rumegînd în minte tot ceea ce se întîplase între ei. Abia în dimineața înapoierii lui Nick își reaminti toate elementele. Nick nu-i spusese niciodată ce părere avea despre portret. La început, păruse furios. Dar poate că nu se supăraseră deloc. Poate se folosea doar de asta ca de-o scuză, pentru a scăpa din strîmtoarea în care se pomenise. Nu voia să se-nsoare! Făcuse o aluzie la asta în noaptea pe care o petrecuseră la cabana lui din mlaștini. Pur și simplu din el ieșea la iveală vechiul

gentleman sudist. Într-un moment de slăbiciune, făcuseră dragoste. Prin urmare, onoarea îl obliga s-o ceară în căsătorie, conform codului străvechi. Dar acestea erau timpuri moderne. Ea nu emisese nici o pretenție.

Se juca cu coperta cărții pe care-o privea, fără să citească, încă întrebându-se de ce fusese atât de insistent dacă n-avea de gând să ducă la bun sfârșit ceea ce spusese.

Ofță. Era nedreaptă cu Nick. Nu premeditase și nu ticluise nimic ca să-și facă pofta. Cîtuși de puțin! Dacă se pripise cineva, ea era aceea. Iar acum, Nick suferea. O dorise. O urmărise. Apoi, însă, o prinsese. Și o zbughise din loc ca un armăsar speriat!

Desigur! Se lumină la față. Cînd avea să se întoarcă la Magnolia Hall, totul va fi în regulă. Avea nevoie doar de timp ca să se deprindă cu ideea. Acum se simțea incomparabil mai bine, din nou întreagă și însuflețită. Era convinsă că avea dreptate.

În același moment, auzi un avion zburînd la mică înălțime pe deasupra casei. Se duse la fereastra dormitorului și privi în sus, punîndu-și mîna streașină la ochi, spre a se apăra de lumina orbitoare. Iată-l, *Spiritul Euphoriei*, în toată splendoarea sa albastră și argintie. Făcu cu mîna dar, firește, Nick n-o văzu. Totuși, faptul de-a-l avea din nou aproape conta mai mult decît orice pe lume. Avu deodată sentimentul că viața-i fusese repusă în ordine.

– Nick a venit acasă, zise ea, oftînd. Totu-i în regulă cu lumea!

Dar, peste o jumătate de oră, cînd Nick intră în Magnolia Hall, încă purtînd cizmele de aviator, casca și ochelarii ridicați pe frunte și arătînd întru totul bătut de vînturi și senzual, pereții inimii lui Sibyl se năruiră din nou.

Îl văzuse de pe scară. N-avu absolut nici o ezitare cînd alergă spre el, așteptîndu-se să fie luată în brațe pentru una dintre minunatele lui sărutări care-i umpleau sufletul. Dar brațele sale rămaseră pe lîngă trup, iar expresia nu i se schimbă cu nimic.

– Nick...

Mi-a fost atît de dor de tine!, ar fi vrut să-i spună, dar cuvintele pieriră de-o subită moarte.

– Bună, Sibyl. Nu eram sigur c-am să te mai găsesc. Mă bucur că mai ești aici.

Liniiile aspre din jurul gurii îi contraziceau afirmația.

Sibyl se sili să răspundă calm:

– Sigur că mai sînt aici. De ce-aș fi plecat? În plus, mai avem doar cîteva zile pînă la proces.

– Mă gîndeam că poate te răzgîndești și în legătură cu asta. Avem multe pregătiri de făcut, într-un timp foarte scurt. Sper să ne descurcăm amîndoi.

– Cum adică?

Acum era rîndul ei să se încrunte.

Nick zîmbi, în sfîrșit. Dar nu era vechea lui expresie, caldă și iubitoare, zîmbetul nu i se regăsea

și în ochi. Aceștia rămăseseră aproape negri, lipsiți de luminițele albastre care-i îndulceau privirea.

– Nu vreau să-ncurcăm borcanele când ajungem în instanță. Știu cât de nerăbdătoare ești să lași toate astea-n urma ta și să te-ntorci la New York.

Iat-o! Voia să scape! De fapt, îi spunea să se ducă!

Sibyl se simți de parcă cineva – nu cineva, ci Nick – tocmai ar fi îngropat-o de vie într-un mormînt negru și rece. Nu-și găsea cuvintele. Pînă și respirația-i devenise chinuitoare. Își păstră însă umerii drepti și refuză să-și arate pe față durerea.

Așa să fie! își spuse. Nu-i pentru prima oară că ai fost aruncată la gunoi, Sibyl Blanchard, și probabil nu va fi nici ultima!

O fi crezut Sibyl că-și ascundea de Nick suferința, dar se înșela amarnic. O cunoștea destul de bine de-acum, pentru a-i citi fiecare nuanță din expresie, pentru a-i simți cea mai infimă schimbare a stării de spirit.

Exact în acest moment, nu era o femeie fericită. Dar, la o adică, nici nu se așteptase din partea ei. Amîndoi se simțeau îngrozitor de pe urma celor întîmplate. Și bănuia că era la fel de nelămurită ca el în privința punctului unde greșiseră.

Fu nevoie de fiecare dram de autocontrol al lui Nick Freemont pentru a nu se repezi la Sibyl și să strivească-n brațe, sărutînd-o pînă ajungeau

-amîndoi să tremure, sleiți de dorință.

Părea atît de mică și vulnerabilă, ca un copil rănit. Era rănită, își aminti el cu amărăciune, iar el era monstrul care-i pricinuisese durerea. Se blestemase de mii de ori pentru a fi lăsat lucrurile să ajungă atît de departe. Chiar dacă își îngăduise să nădăjduiască, știuse de la început că n-avea să meargă. Sibyl Blanchard era un spirit liber, dintr-o lume cu totul diferită. Fusesse un nătîng să creadă c-o putea plămădi după tiparul dorit de el. Dar încercase să se convingă că-i putea face față. Era o femeie prea deșteaptă, ca să nu-și fi dat seama înaintea lui, că se amăgeau.

Sigur, erau îndrăgostiți! Dar dragostea este ca vata de zafăr pe băț. Scoate-o la aer și se topește sub prima briză mai puternică. După aceea, tot îți mai rămîne ceva dulce, dar e cleioasă și neplăcută la atingere.

Continuînd s-o privească, își lăsă mintea să revină la întîmplările din ultimele săptămîni. Încă din acea primă noapte, la biroul șerifului, știuse c-o dorea. Era în ea ceva atît de tînr și de proaspăt, dar în același timp îi simțea și firea pasională. În momentul cînd șeriful Hubbard i-o împinsese-n brațe, își simțise sistemele de alarmă începînd să urle, ca și cum un glas lăuntric ar fi răcnit la el: „Păzea, băietel! Nu-i una pe care s-o iei cu ușurință!”

Își dăduse seama, în acel moment, că nu-l așteptau decît necazuri, dacă-și lăsa frîu liber impulsurilor. Și, pentru un timp, își păstrase controlul.

În acea primă noapte, cînd-îl scosese pe Tiberius din patul ei, avusese nevoie de toată voința sa pentru a nu lua locul cîinelui. Își înfruntase demonii și cîștigase prima rundă. Dar, din acel moment înapoi, fermitatea i se fărîmîțase rapid.

După noaptea petrecută la cabană, răsuflase ușurat, în taină, că cele două sticle de vin pe care le consumase, aproape de unul singur, avuseseră acel rezultat previzibil. Îi ținuseră poftele la respect. După aceea, își reînnoise legămîntul s-o oprească pe Sibyl la o lungime de braț. Iar după aceea, cînd ea sugerase să rămînă „simplici prieteni“, o binecuvîntase pentru asta, cu toate că vorbele ei îi sfîșiaseră inima. Cu o nouă hotărîre, o lăsase să plece în Florida, încercîndu-l un junghi de regret, dar și un oftat de ușurare. Iar voința sa rezistase – chiar și în timp ce-i scălda lumina lunii, în pavilionul din grădină.

Pînă și tîrgul pe care-l încheiase cu Worthhouse fusese nebunesc, îl făcuse dintr-un simplu impuls. Iar acum nu-i mai venea nici o idee cum să-i spună ce plănuiase să facă.

Acela fusese adevăratul început. Iar zilele de singurătate ce urmaseră îi veniseră de hac. Vechea zicală: „Ochii care nu se văd se uită“ nu se aplica în privința lui Sibyl. În lipsa ei, sentimentele lui Nick față de ea nu făcuseră decît să sporească.

Mătușă-sa aplicase asupra lui o presiune aproape suficientă pentru a-l salva de sine însuși. Dacă altfel nu era, Nicholas Freemont era, în orice

caz, un om foarte încăpăținat. Însuși faptul că mătușa Flori îl împingea de la spate îl făcuse să se mai retragă o vreme. Dar nu se rețrăsese destul de departe.

Se convinsese chiar că avea să fie în pat, dormind, în noaptea aceea a întoarcerii lui Sibyl la Magnolia Hall, din Florida. Se dusesese la culcare, hotărât să n-o vadă decît în lumina puternică, sănătoasă, a dimineții. Dar se sucise și se-nvîrtise, așteptînd și tresărînd la cel mai mic zgomot, chinuit de dorul ei.

Cînd auzise vechiul microbuz tușind pe alee, știuse că totul era pierdut. O dorea pe Sibyl Blanchard! Nimic mai simplu. O voia și nu-și mai putea forța autocontrolul. Chiar dacă nu le mai rămîneau decît cîteva zile să stea împreună, cel puțin avea să păstreze aceste amintiri pentru a-i ține de cald pe tot restul vieții.

Dar, odată ce făcuseră dragoste, știu că doar cîteva amintiri dulci nu erau de-ajuns. Nu-i putea îngădui să plece. Trebuia s-o facă să-l iubească la fel de mult cît o iubea el pe ea. Astfel decis, folosise toate trucurile de pe listă pentru a o face să-i promită că-l va lua de bărbat, mergînd chiar pînă la a o peți în momentul cînd Flori și Will își aruncau propria plasă romantică asupra tuturor celor aflați pe orbita lor.

Și iată că aici se afla problema. Dacă Sibyl era îndrăgostită, ceea ce o adusese în această stare era o imagine falsă a lui Nick Freemont. Nu-l cunoștea pe omul adevărat – avocatul serios, stabil,

Ocol prin Euphoria

rezervat. Știind că o amăgise, n-o putea lua de soție! În foarte scurt timp, amîndoi ar fi ajuns nefericiți. Dar, desigur, ea luase deja această hotărîre în numele amîndurora. După cum spusese, nu-l voia în patul ei. *Sau în viața ei!* adăugă el cu amărăciune.

Dar cum să poată trăi fără ea?

Și mai era ceva cu această femeie-copil, cu nume mitic. Poate ochii ei verzi, cu luminițe aurii, cînd era fericită și emoționată. Sau poate acel mic surîs semeț, care tachina și mîngîia totodată. Înclinarea capului, spuza slabă de pistrui de pe față, senzația părului ei lung și mătăsos, înfășurat împrejurul lui în timp ce făceau dragoste, rîsul, lacrimile, oftaturile ei – totul la Sibyl Blanchard îi accelera respirația și-i făcea pulsul să bubuie. Dar nu simțea numai o atracție sexuală. Nu, asta ar fi fost mult mai ușor de rezolvat. N-o dorea numai pentru la noapte și pentru mîine; o dorea pentru totdeauna. –

Spusese că avea să se mărite cu el. Dar fusese un răspuns dat în grabă. Ar fi trebuit să ghicească faptul că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să-l respingă. Pur și simplu nu se așteptase ca refuzul ei să survină atît de repede. În realitate, știa că avea s-o ia pe drumul cel mai scurt, înapoi spre New York, odată ce se încheia procesul. I-ar fi fost mult mai ușor dacă bătea și el în retragere.

Îi spunea ceva despre proces. N-o asculta. În schimb, se îneca în blîndețe adîncuri ale ochilor ei verzi-aurii și în vîrtejul negru al propriilor lui gînduri

sombre.

– Da, trebuie să ne pregătim, spuse el. Să fii la mine în birou dimineață, la ora nouă.

Inima lui Nick se frînse cînd cîți pe fața ei dulce efectul tonului său tăios. Îl durea sufletul. Ar fi putut foarte bine să-i dea o palmă, în loc de a-i vorbi atît de grosolan. Acum stătea în fața lui, nedorind mai mult decît un răspuns blînd, o frază tandră, ca s-o anunțe că-i înțelesese hotărîrea. Și, o, cît îl mai chinuia dorința de-a se supune! Dar nu îndrăznea:

Inutil să mai prelungim agoniă, își spuse el. Dacă nu puteau fi amănți, nu mai era deloc sigur că ar fi putut să fie prieteni în deplină siguranță!

Următoarele cîteva zile părăură cele mai lungi din viața lui Sibyl. Trăia sub același acoperiș cu Nick, dar era ca și cum ar fi locuit pe două planete diferite. Nu se vedeau decît la masă și în timpul istovitoarelor consultații din biroul lui. Manierele sale rigide și dure se înălțau între ei ca un zid. Abia dacă-l mai putea asemena pe acest om cu iubitorul, inimosul, tandrul Nick, cel care-o dusesese în patul lui și, crezuse ea, în inima lui.

În dimineața de Anul nou – în ajunul procesului – Sibyl aștepta în cabinet să sosească Nick. Nu avea să întîrzie. Ea se sculase devreme. Nu dormise deloc bine noaptea. Nu c-ar fi îngrijorat-o procesul. Acesta aproape că nu mai conta. Noap-

tea agitată se datorase faptului că era ajunul Anului nou. Crezuse că va fi cu Nick, că vor păși împreună în noul an. Dar n-a fost decît încă o noapte de singurătate.

Miezul nopții o prinsese singură în pat. Cînd ajunseseră la ea pocnetele artificiiilor și dangătul de Anul nou al clopotelor de la biserică, nu mai fusese în stare să-și stăpînească lacrimile. Cu doar o săptămînă în urmă, își făcuse atîtea speranțe! Acum însă...

Sibyl umbla neliniștită prin cabinetul lui Nick. Mintea-i era într-o vîltoare, dar nu voia să gîndească, nu voia să simtă nimic. Era o tortură lentă faptul de-a se afla atît de aproape de el, în fiecare zi, ascultînd glasul acela răgușit pe care-l iubea atît de mult și privind mîinile lui mișcîndu-se cu repeziciune, în timp ce nota fapte sau mîzgălea pe carnet. Durerea provenea din amintirea sunețului aceluiasi glas, care-i șoptise la ureche, în timp ce făcuseră dragoste, și din a ști cum simțise mîinile acelea fierbinți mîngîind-o, făcîndu-i carnea s-o furnice și s-o ardă.

Alungă din minte aceste imagini și porni într-o doară spre biroul lui. Fără a se gîndi măcar ce făcea, Sibyl deschise un dosar. Ochiul i se dilată. Mîzgălele lui Nick!

Sentimentele pe care și le așternuse acolo o făcură să-i vină să rîdă și să plîngă în același timp. Ore și zile-n șir îi privise stiloul ocupat să trudească pe hîrțile acelea. Presupusese că făcea însemnări pentru proces. Se înșelase. Coala era

acoperită cu însemnări pe care le-ar fi putut scrijelii un licean nebun de amor. Inimi, săgeți, numele lui Sibyl scris iar și iar. Și ceea ce-o atinse mai profund: o inimă mare, dantelată, cu formula *N.F. o iubește pe S.B.* înscrisă cu grijă înăuntru.

Auzi ușa deschizându-se. Închise repede dosarul și luă loc pe scaun, împreunându-și mâinile în poală – simțindu-se vinovată, dar căutînd să pară inocentă. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Nu știa ce-avea de gînd Nick, dar simțea o nouă rază de speranță. Poate că nu era totul pierdut.

– Mă bucur c-ai venit mai devreme.

Era oare o undă de blîndețe în glasul lui, în dimineata asta?

– Știam că mai avem încă multe de rezolvat, Nick, răspunse ea calmă. Au mai rămas atîtea întrebări fără răspuns.

Nick îi aruncă o privire ciudată, ca și cum n-ar fi înțeles prea bine la ce se referea. Nedumerirea lui nu era deloc neavenită. Întrebările, fără răspunsuri, pe care le menționase Sibyl nu aveau nimic de-a face cu procesul apropiat.

– Ei bine, am încredere că sîntem gata pentru orice, miine, cînd vor încerca să ne-nfunde, Sibyl, zise el zîbind. M-am hotărît să nu te scot la bara martorilor. Nu e nevoie să te supun unui asemenea calvar. Dar va trebui să nu uiți să-ți păstrezi controlul.

– La fel cum faci tu.

Sibyl nu se putuse abține. Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de-a se fi gîndit măcar la ce spunea.

Vocea abia dacă-i fusese o șoaptă. Nici nu era sigură dacă Nick o auzise cît de cît.

Răspunsul lui sosi aproape la fel de încet:

– Sibyl, în cazul meu nu-i vorba de control. E ceva mult mai profund.

Îl privi, cu ochii înotîndu-i în lacrimi. Liniile dure se șterseseră de pe chipul lui Nick, ochii săi albaștri păreau mai triști, mai tulburați decît îi văzuse vreodată. Voia să meargă la el, să-l cuprindă cu brațele și să-i șoptească, printre dulci sărutări, că totul avea să fie în ordine. Nu cuteza, însă.

Nick întinse brațele peste birou, și-i atinse mîna. În clipa aceea, Sibyl aproape îndrăzni, dar el se retrase prea repede. Momentul se pierdă.

Își dresă glasul.

– Hai să revedem totul repede, pentru ultima oară, spuse el, folosindu-și din nou tonul scortos, de avocat. Trebuie să mă duc în oraș ca să iau niște fotografii de care avem nevoie în instanță.

Toate trăsăturile vechiului Nick dispăruseră cît ai clipi din ochi. Sibyl simți o durere profundă în piept. Nu voia decît să se termine odată. Nu mai putea suporta să se afle aproape de el, cînd era atît de departe de ea.

A doua zi dimineață, sala de judecată era înțesată de lume. Se părea că toți oamenii din oraș veniseră s-o vadă pe „femeia yankee” care pif-

tează poze porcoase“.

– Ai zice că-i o-nmormintare sau așa ceva, îi șopti Flori lui Sibyl, cu cîtă gloată s-a adunat aici.

Sibyl ridică din umeri.

– A, sper să nu fie cazul!

– N-ai de ce să-ți faci griji, îi spuse Nick. Am talismanul care-mi poartă noroc chiar aici în buzunar!

Un moment, lui Sibyl nu-i trecu prin minte la ce se referea. Deodată, obrajii i se împurpurară. Cu siguranță, nu se putea referi la...

Imediat, Nick își vîrî mîna în buzunar și-i arătă fulgerător o mică zdreanță roșie-aprinsă. Un fior cald o străbătu, cînd imaginea primei nopți petrecute cu el îi năvăli în amintire, inundîndu-i conștiința. Un moment, i se păru că recunoscuse în ochii lui o scînteie din vechea dorință. Dar secunda trecu prea repede ca să fie sigură.

– În picioare! strigă aprodul pe-un ton plictisit.

Judecătorul Oglesby, îmbrăcat în lunga sa robă neagră, intră și se așeză pe bancă.

– Slavă Domnului că nu se numește Hubbard! îi șopti Sibyl lui Nick.

– Tot aia e, răspunse el calm. E socrul șerifului.

Sibyl se rezemă de spătarul tare al scaunului, sleită, întrebîndu-se dacă vitezomanii din comitatul ăla ajungeau pe scaunul electric sau doar la muncă silnică.

Cea mai mare parte a dimineții fu ocupată de selecționarea juraților. Parada de chipuri anxioase

păru să nu se mai sfîrșească nicicînd. Nick o lămurii că încercase să plivească rudele lui Hubbard, dar printre potențialii jurați acestea alcătuiau majoritatea.

Will Jessup se aplecă înainte și grăi în șoaptă:

– Nu-i poți păli pe toți, Nick. Aști Hubbarzi îs deși ca puricii p-un burdihan de cîine. Tot afurisitu' de comitat viermuiește de ei.

Nick dădu din cap, cu resemnare.

Cînd cei doisprezece jurați fură aleși, Sibyl privi de la un chip la altul – patru femei, opt bărbați. Majoritatea erau de vîrstă mijlocie; toți, desigur, erau americani provinciali. I se înmuie inima. Acesta nu era un juriu compus din semeni de-ai ei. Nu-i cunoștea, nici nu-i înțelegea pe oamenii aceștia. Și, categoric, părea improbabil că ei să-i privească înțelegători cazul.

Nick, pîrînd să-i simtă deznădejdea, p atinse pe mînă și-i adresă un mic suris.

– Va fi bine, Sibyl. Ai încredere în mine!

La început, lucrurile nu părură să evolueze în favoarea lor. Reieșea că Sibyl n-avea altceva decît încrederea în avocatul ei. Lungimea șirului de martori împotriva sa era buimăcitoare. Se așteptase la șeriful Hubbard și la ajutorul lui, Harley, dar nu și la străinii care declarau că o văzuseră depășind viteza legală și conducînd cu nepăsare prin oraș.

Chiar înainte pauzei de prînz, Odell Hubbard, rînjind de parcă l-ar fi înghițit pe Sundance al mătușii Flori, se apropie de bancă și-i șopti ceva

judecătorului Oglesby. Sibyl văzu ochii judecătorului mărimdu-se, după care dădu din cap a vizibilă încuviințare.

– Acum vom evacua din sală toate femeile și copiii, anunță judecătorul Oglesby. Aprod, îngrijește-te de asta!

– Ce se-ntîmplă? întrebă Sibyl agitată, în așteptarea unei încurajări din partea lui Nick.

Dar din direcția aceea nu primi nici una. Nicholas Freemont clătina din cap, încruntat.

– Nu știu, recunosc el.

Cînd dintre femei rămaseră doar Sibyl și membrele juriului, aprodul îl ajută pe șeriful Hubbard să aducă înăuntru o ladă mare.

– O, nu! șopti Sibyl.

Nick nu făcu decît s-o privească, apoi se uită din nou la lada aceea.

– Aci de față, domnule judecător, se află materialele pe care cuconița le avea în duba aia a dînșii, cînd s-a repezit ca ghiuleaua prin oraș! anunță Hubbard cu un rînjit fudul.

– Obiectez! strigă Nick.

– Se respinge! răspunse judecătorul.

Toți ochii stăteau îndreptați spre Hubbard, în timp ce extrăgea din ladă, încet, dramatic și triumfător, cîteva portrete după model de-ale lui Sibyl.

Cu inima frîntă, le auzi pe femeile din juriu icnind zgomotos. Niciodată-n viața lor, adăpostită în acel orășel de provincie, nu văzuseră ceva asemănător cu tabloul lui Sibyl, intitulat „Îndrăgostiți

în ploaie". În cercurile artistice, rafinata pereche de nuduri înlănțuite fusese îndelung aclamată. În acest tribunal din Georgia, era șocantă, chiar și în ochii pictoriței.

Sibyl îl apucă pe Nick de mîneacă exact cînd el era pe cale să se ridice din nou pentru a obiecta.

– Cum a pus mîna pe lucrările mele? Pe-astea le-am vîndut, în Florida, unui cumpărător numit Worthhouse.

Nick o privi cu o expresie stranie, încordată.

– Îți explic mai tîrziu, răspuse el, amărit.

Abia cînd toate femeile din juriu ajunseră aproape de leșin, își încheie șeriful Hubbard prezentarea de probe vizuale. Judecătorul anunță pauza de masă.

Sibyl se simțea prea slăbită pentru a-l mai urma pe Nick afară din tribunal. Totul era pierdut; o putea simți pînă-n măduva oaselor. Nu numai procesul, ci și orice speranță de-a se mărita cu Nick și a trăi o viață liniștită în Euphoria.

– Nu-i chiar atît de rău, o asigură Nick, în timp ce mînceau niște sandvișuri cu ton într-un bufet din apropiere. Agitația se va potoli pînă ajungem înapoi în instanță.

– Mă-ndoiesc! replică ea mohorîtă. Nick, cum a obținut tablourile mele?

Nick întinse mîna peste masă spre a i-o atinge pe a ei. Ochii îi întîlniră ochii, implorînd-o să înțeleagă, să-l ierte.

– Mai ții minte darul pe care ți l-am dat de Crăciun, Sibyl?

– Cheia! exclamă ea

– Ei bine, acum va trebui să-ți spun ce anume descuie. Am închiriat un mic magazin la periferia orașului. Voiam să-ți fac surpriza unei galerii cu propriile tale tablouri. Euphoria are nevoie și de puțină cultură. M-am gândit că opera ta ar fi răspunsul la această necesitate.

Coborî privirea spre sandvișul pe jumătate mîncat și alungă musca ce bîzîia în jurul lui.

– Mai sperasem și că acea galerie va fi un stimulent în plus ca să rămii.

Ea îl privea fără nici o expresie.

– Dar tot nu înțeleg. Worthihouse le-a cumpărat pentru un client.

Din nou Nick dădu din cap.

– Eu sînt clientul acela.

Sibyl rămase cu gura căscată, nu-și putea clinti nici un mușchi. Era complet amorțită de șoc. Începînd să-și revină oarecum, nu știu dacă să rîdă sau să urle la el. Se simțea absolut ca o neghioabă. În tot acest timp, fusese atît de mulțumită de ea însăși, crezînd că un mare cumpărător îi înhătase operele fiindcă îl impresionașe talentul ei. Și tot timpul, tranzacția fusese o înscenare – plănuită și executată de Nicholas Fremont.

– La dracu'!

Cuvintele-i ieșiră fără ca Sibyl să-și fi dat seama că le rostise cu voce tare.

– Știu, spuse calm Nick. A fost o manevră timpită. Am încercat să iau legătura cu Worthihouse

ca să contramandez oferta, dar era prea târziu. Cînd mi-a primit mesajul, a oprit livrarea tablourilor către mine. A spus că, dacă nu le vreau eu, el le vrea, dar că aş fi un prost să mă lipsesc de asemenea capodopere.

Sibyl nu-l ascultase decît pe jumătate. Acum îşi îndreptă spinarea, avînd toată atenţia trează şi ochii scăpărători.

– Chiar a spus Worthihouse asta?

– Da, a spus-o. Dar acum ce mai contează? Unul dintre funcţionarii lui, de la galeria din Hilton Head, expediasse deja tablourile. Crede-mă, Sibyl, habar n-am avut că sosiseră. Cum a pus mîna pe ele şeriful Hubbard, nu ştiu. Probabil că văru-său de la oficiul de mesagerie l-a tapat de-un bacşiş şi a sustras lada din depozit.

Sibyl era prea surescitată ca să-i mai pese. Worthihouse îi aprecia opera; altceva nu mai conta. Hubbard şi Euphoria şi sprîncenele lor, ridicate în colectiv, se puteau duce dracului!

Abia cînd i se mai risipi cît de cît emoţia, îl privi din nou pe Nick. Expresia tristă de pe chipul lui o făcu să i se frîngă inima. Pînă acum, nici măcar nu se gîndise la sentimentele lui.

– Nick, spuse ea, atingîndu-i cu blîndeţe mîna, îţi mulţumesc. De ani de zile am visat să am propria mea galerie.

Nu-i spuse că galeria la care visase o voia în Manhattan, nu în Euphoria, Georgia.

– Nici nu mă pot gîndi la un lucru mai frumos pe care l-ai fi putut face pentru mine.

Expresia aceea de vulnerabilitate i se șterse de pe chip. Era din nou avocatul cel îndărătnic.

– Cel mai frumos lucru pe care-l pot face acum pentru tine e să rezolv porcăria asta, ca să poți pleca naibii de-aici!

Înainte ca Sibyl s-apuce să mai scoată o vorbă, Nick era în picioare, făcându-i semn că era timpul să se-ntoarcă în tribunal.

Sala de judecată era din nou plină de oameni. Și vuia de cele întâmplate înainte de pauză. Dar acum venise rîndul apărării.

– Nu-ți face griji, Sibyl, o încurajă Nick. Am și eu cîteva surprize în mîneacă. Cazul la care lucram cînd am plecat din oraș, săptămîna trecută, era al tău. Am și cîștigat. Nu-ncape nici o îndoială!

Sibyl îl credea. N-avea cum să se-ndoiască de tonul lui încrezător sau de lucirea fermă, albastră ca oțelul, din ochi. Inima îi crescuse de mîndrie. Nick era cel mai bun avocat al tuturor timpurilor! Și cel mai bun amant, se gîndi ea, cu un junghi neașteptat.

Cînd toți se așezară și judecătorul reveni pe bancă, Nick i se adresă în mod direct:

– Am cîteva martori suplimentari pe care aș dori să-i chem în instanță, onorată Curte.

– Păi, adă-i aici atuncea, domnule Freemont.

Judecătorul Oglesby părea supraalimentat și avea mare nevoie de-un pui de somn. Marele cerc se terminase, iar acum, își închipuia el, urma partea cea plicticoasă. Dar se îndreptă oarecum de spinare și uită de siestă, cînd văzu parada mar-

torilor intrînd în sala lui de tribunal. Erau oameni din afara orașului – înstăriți, îmbrăcați la ultima modă, yankei, după cum arătau. Douăzeci și trei de persoane, numără el.

– Ia-ia! exclamă judecătorul. Ce-nseamnă asta, domnule Freemont?

– Doar cîțiva foști vizitatori ai frumosului dumneavoastră comitat, onorată instanță, replică Nick. Aș dori s-o chem la bară pe doamna Cornelius Vanderkellen, vă rog.

O cucoană cochetă, cu părul albastru, spre șaptezeci de ani, ocupă scaunul martorilor și depuse jurămîntul. Nu fu greu să i se creadă declarația că era din Palm Beach. Degetele ei cam artritice, dar cu o manichiură perfectă, scînteiau de diamante, iar costumul bej de foarte bun-gust, pe care-l purta, deținea neîndoielnic patentul unui designer.

– Acum, doamnă Vanderkellen, sînteți atît de amabilă să spuneți instanței în ce împrejurări s-a întîmplat să vă aflați în Euphoria, Georgia, și cînd s-a petrecut acest lucru?

Pe un ton cultivat, martora relată cum se deplasa cu mașina spre sud, de la proprietatea ei din Long Island, pentru a-și petrece sezonul de iarnă la Palm Beach, în octombrie trecut. O coțitură a drumului o adusese în Euphoria, unde fusese amendată cu trei sute de dolari de către șeriful Odell Hubbard. Pentru exces de viteză.

– Și, efectiv, circulați cu viteză excesivă, doamnă Vanderkellen?

O sprinceană argintie, perfect conturată, se ar-cui spre Nick, în timp ce martora răspundea:

– Dar, pentru Dumnezeu, nu, tinere!

– Atunci, dacă-mi îngăduiți să vă-ntreb, de ce ați plătit amenda?

Pentru prima oară, doamna Vanderkellen păru stînjenită. Însă, după ce trase adînc aer în piept, răspunse cu autoritate:

– Fiindcă omul de-acolo...

– Consemnați că martora l-a indicat pe șeriful Odell Hubbard, interveni judecătorul.

– Șeriful Hubbard, continuă doamna Vanderkelen, m-a amenințat!

– Ne-ați putea reproduce natura exactă a amenințării? Întrebă Nick.

– Cred că-mi amîntesc chiar cuvintele lui, tinere!

Femeia își dresă vocea. Cînd vorbi din nou, reproduse nu numai cuvintele, ci și accentul sudist, aspru și tăgănat, al lui Hubbard:

– Mi-a spus: „Or plățiți bani cash, or v-oi trînti-n pușcărie-așa de iute d-o să vi să-nvîrtă capu!”

Toți, cu excepția lui Hubbard, rîseră de precisa imitație a martorei. Judecătorul bătu cu ciocănelul să se facă liniște.

– Vă mulțumesc, doamnă Vanderkellen, spuse amabil Nick. Nu mai avem alte întrebări.

Unul cîte unul, Nick își chemă la bară toți cei douăzeci și trei de martori. Și, unul cîte unul, ei povestiră întîmplări similare. Cu toții erau din state

Ocol prin Euphoria

nordiste. Toți se îndreptau spre Florida pentru iarnă, toți fuseseră arestați nejustificat pentru exces de viteză și toți fuseseră amenințați cu închisoarea, dacă refuzau să-și plătească amenzile.

În final, Nick scoase la iveală cea mai compromițătoare probă – benzile video, înregistrate cu diferite ocazii, care-l înfățișau pe șeriful Odell Hubbard mutînd indicatorul pentru limită de viteză, dintr-un loc în altul. Nick mai prezentă și semnul de ocolire, folosit de Hubbard pentru a abate conducătorii auto spre Euphoria.

Pe tot parcursul acestei lungi după-amieze, Sibyl urmărise chipurile juraților. În timpul dimineții, rămăseseră inexpressivi ca niște stane de piatră. Dar, pe măsură ce se depuneau tot mai multe mărturii, granitul începu să se crape. În mod destul de ciudat, bărbații cedară primii. Cîteva surprinseră privirea lui Sibyl și-i adresară cîte un surîs sau o înclinare prietenoasă a capului. La vremea cînd Nick își încheia spectacolul, Sibyl putea simți că întregul juriu, chiar și cele patru femei, trecuseră de partea ei.

Nu fu nici o surpriză cînd președintele juriului citi verdictul:

– Nevinovat!

Judecătorul se ridică, aruncîndu-i o privire amenințătoare ginerelui său.

– Te-aștept în biroul meu, șerif Hubbard. Imediat!

Peste cîteva momente, Sibyl fu înconjurată de mulțime. Oameni complet necunoscuți îi strîngeau

mîna, o îmbrățișau, o felicitau. Privi în jur după Nick, înnebunită, dar pe el îl asalta un al doilea cerc de doritori de bine. Reuși să-i arunce de departe un zîmbet triumfător. Inima ei sări atît de tare în piept, încît inspiră adînc să nu se sufoc.

În sfîrșit, mulțimea se risipi. Sibyl și Nick rămaseră să iasă împreună din tribunal. Deodată, ea se simți cuprinsă de sîială.

– Ai fost extraordinar, Nick! Îți mulțumesc!

Nu se atingeau, dar îi putea simți căldura trupului. Se desfăta în ea. Acum erau liberi! Liberi numai pentru ei înșiși, să se bucure unul de altul, să-și trăiască viețile proprii. Împreună, spera ea.

Avea senzația că i se ridicase de pe umeri povara întregii lumi. Dar nu procesul o apăsase atît de greu, ci relația ei cu Nicholas Freemont. Acum, însă, înțelegea mult mai multe despre el. *Și mult mai multe despre mine!* își spuse, fericită.

Singurul lucru pe care-l dorea era să rămînă acolo și să se mărite cu Nick. Tot ce-avea el de făcut era să spună cuvîntul acela, iar ea nici n-ar fi crîcnit. Avea să trăiască în mlaștină, dacă așa voia el. Nu conta unde se afla, atîta vreme cît era cu el.

Tocmai se pregătea să i-o spună, cînd Nick zise:

– Ei bine, Sibyl, chiar a fost o experiență deosebită, să te am aici. Dar știu că vrei să-ți urmezi drumul. Microbuzul tău e în față. Am pus-o pe Savannah să-ți facă bagajele. Poți parcurge cîteva mile pe drum pînă nu se-ntunecă, doar dacă nu preferi să înnoptezi aici.

Deodată, cuvintele lui Nick părură să plutească spre ea de foarte, foarte departe. Totul se distorsiona, ca și cum ar fi căzut într-o groapă adâncă, sau s-ar fi răsucit și învîrtit în inima unei tornade.

– A, nu! N-aș mai putea abuza nici un moment de ospitalitatea voastră!

Era vocea unei străine, pe care și-o auzea ieșind din propria ei gură.

– Tu, mătușa Flori și Will ați fost atît de minunați cu mine. Și Savannah și Brunswick. Dar acum e mai bine să plec.

Undeva, în adîncurile făpturii ei, o voce îi urla: *Rămîi! Rămîi! Nu mai vorbi nerozii! Ești îndrăgostită de Nick Freemont! Nu-l poți părăsi!*

– Să conduci cu grijă. Promiți?

Zîmbetul lui era prea cald, prea distant-prietenos.

– A, sigur! Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Rîdea, dar pe dinăuntru o podideau lacrimile.

– Ei bine, spuse Nick.

– Ei bine... repetă ca un ecou Sibyl.

13

Fusese atât de sigură! În ultimele două zile, Nick o păzise și o protejase de parcă ar fi fost comoara lui cea mai de preț – la fel cum, să zicem, își apără un bărbat soția. Dar acum, în ciuda faptului că stătea atât de aproape de ea, încât îi putea simți căldura, păreau să se îndepărteze fizic unul de altul. În imaginație, Sibyl îl vedea efectiv micșorându-se, claritatea trăsăturilor lui îndrăgite scăzând pe măsură ce între ei își forța drum o prăpastie de timp și spațiu.

Nick îi zîmbi și-i atinse scurt mîna – un gest de adio.

– Mi-ar plăcea să te sărut de rămas-bun, Sibyl. Știi, de dragul tuturor celor prin care-am trecut. Și ca să-ți poarte noroc.

Pe negîndite, Sibyl își ridică fața spre a lui. În acel moment, dorea sărutul mai mult decît orice pe lume. Ardea de dorul lui!

– Dar nu cred c-ar fi o idee bună, continuă Nick, tocmai aici, pe treptele tribunalului, cu tot orașul uitîndu-se la noi.

I se păru că peste soarele după-amiezei trecuse un nor, lăsîndu-l să strălucească viu în continuare. Frigul provenea dinlăuntru ei.

– Nick, în legătură cu galeria...

O umbră se așternu pe chipul lui; ochii i se întunecară.

– Tu decizi, Sibyl. Dacă dorești, pun să-ți împacheteze la loc toate tablourile și ți le expediez înapoi la New York.

În rîsul ei nu se simțea nici urmă de haz.

– Mă tem că nu-mi pot permite să-mi cumpăr propria operă, Nick.

Deși încă nu-i completase un cec, majoritatea banilor plătiți de Worthihouse pentru tablouri aveau să acopere cheltuielile de avocat.

– A, nu! Galeria și tablourile au fost darul meu de Crăciun pentru tine. Nu te-aș lăsa să mi le plătești.

– Atunci, cred că Euphoria are prima sa galerie de artă. Categorie, nu le-aș putea lua înapoi, în împrejurările date.

Nick zîmbi. Era o expresie plăcută, deși o umbră de tristețe îi încețoșa obișnuitul licăr al ochilor.

– Orașul le va aprecia, sînt sigur. Și poate ai să treci pe-aici, din cînd în cînd, să stai cîteva zile

la Magnolia Hall. Ai putea da cîteva lecții.

– Sigur, Nick! Pare o idee grozavă!

Vocea lui Sibyl era calmă și controlată, dar știa că trebuia să plece odată, altfel ar fi început să urle. Și, cum spusese Nick, în legătură cu sărutatul, n-ar fi fost o idee tocmai bună, acolo pe treptele tribunalului, cu tot orașul holbîndu-se la ei.

Nick păru să simtă și el că sosise clipa despărțirii.

– Ei bine, Sibyl, spuse el din nou.

Sibyl îi întinse o mînă țeapănă. Cînd i-o luă, părea foarte conștient de sine însuși. O strînse scurt, după care i-o ținu cu amîndouă mîinile, trimițîndu-i prin trup valuri-valuri de căldură și dor.

– Sibyl, îmi pare rău, spuse el încet. Ar fi fost frumos. Ar fi fost mai mult decît doar frumos. Dar nu ne mai putem preface. Tu și cu mine ne cunoaștem problemele, deosebirile. N-ar fi cinstit din partea mea să-ți cerșesc să rămii.

Nu trebuie să-mi cerșești, doar să mi-o spui, tipă Sibyl în adîncul inimii. Dar nu putu să spună cuvintele cu voce tare.

Nu mai putea să-i vadă conturul ferm al bărbiei sau linia strînsă a buzelor. Tot chipul lui părea să se fi topit, în timp ce-l privea printre lacrimi.

Cu ultimul dram de autocontrol, spuse:

– Te rog, Nick, nu! S-a spus tot ce era de spus. Acum ar fi mai bine să plec.

Cu un efort ce părea covîrșitor, Sibyl își smulse mîna dintr-a lui, după care o luă la fugă în josul

scărilor, spre mașină. Îl văzu pe Nick, cu coada ochiului, venind către ea. Dorind cu disperare să plece, răsuci cheia în contact, o dată, de două ori, de trei, pînă cînd motorul rablagit se trezi la viață, tușind, și se puse în mișcare, smucit.

– Fii atentă la limita de viteză! piutiră pînă la ea ultimele cuvinte ale lui Nick, în timp ce ieșea din parcare.

Abia dădu colțul, ieșind din cîmpul lui vizual, cînd trebui să tragă pe dreapta. Era un pericol public pe șosea, așa orbită de lacrimi. Timp de zece minute bune, suspină cu inima frîntă, pînă nu mai avu lacrimi. Tot ce-i mai rămăsese era senzația aceea de gol în stomac.

– De ce? De ce? se întreba încontinuu.

Îl iubea pe Nicholas Freemont și o iubea și el pe ea. I-o spusese! Nu exista nimic care să-i despartă, cu excepția încăpățînării ei, cumulată cu căpoșenia lui. Cazul lor era unul de întîlnire a două ziduri de cărămizi, cap în cap.

Se îndreptă de spate și privi în oglinda retrovizoare la efectele dezastruoase ale plînsului pe fața ei. Dar chiar și-așa, putea să vadă o lumină slabă lucind în proprii-i ochi. Iar pe buze încerca să-și croiască drum o părere de zîmbet. Fusesse atît de distrusă, încît nu-l ascultase cu atenție pe Nick. Rostise cuvintele pe care jîrduia ea să le audă, dar toate fuseseră ascunse printre rînduri.

Pînă și propunerea de-a reveni să locuiască la Magnolia Hall și a vizita galeria fusesse o aluzie clară că nu dorea o despărțire completă. Dacă ții

la cineva, nu tri-niți persoana aia să-și facă bagajele dintr-o suflare, pentru a o invita înapoi din următoarea.

Într-o stră ulgerare, știu ce avea de făcut. Ambală motorul și ieși în strada principală. Era încă plină de mașini și camioane care plecau de la tribunal. Trebuia să-și ocupe timpul cu ceva pînă scăpa de grosul traficului.

– Și pe urmă, o s-o las să-și facă de cap! strigă ea veselă.

Avea un plan, diabolic, nebunesc de-a dreptul! Îi plăcea la nebunie!

Urma să circule prin oraș pînă-l vedea pe Harley în mașina șerifului. La ora asta, erau toate șansele să-i păzească pe vitezomani, puterea obișnuinței, după învățămintele șerifului Hubbard: Ei bine, avea să-i ofere prilejul de-a urla din sirenă și a-și fulgera luminile albastre!

– Și, desigur, voi avea nevoie de un avocat, după ce-am să fiu arestată, se grozăvi Sibyl, un zîmbet larg luminîndu-i fața și făcîndu-i ochii să scînteieze în luminițe verzi și aurii.

Circulă timp de aproape o jumătate de oră înainte de-a zări mașina lui Harley ascunsă cu grijă îndărătul unui panou cojit, ce proclama virtuțile centrului civic al Euphoriei și făcea reclamă festivalului prezentării conopidelor de vara trecută. Cînd văzu girofarurile ițindu-se ca niște ochi bulbucați, apăsă pînă la fund pedala acceleratorului.

Nu se întîmplă nimic. Probabil Harley nu ob-

servase.

Ocoli cu viteză cvartalul și mai trase o goană prin fața mașinii de poliție. De astă dată, Harley stătea în drum, cu pălăria înclinată într-un unghi semeț și ochelarii cu oglindă ascunzându-i ochii. Când Sibyl trecu ca vîntul prin dreptul lui, își ridică mîna cu un rînjiet grozav și strigă:

– Să mai poftiți!

Lui Sibyl i se înmuie inima. Evident, după cele întîmplate, ajutorul de șerif Harley nu intenționa să se mai încurce cu Sibyl Blanchard, nici s-o mai rețină un singur moment în comitat.

– În orașul ăsta nici măcar arestat nu poți fi bombăni ea furioasă, dînd cu pumnul în volan.

Renunță și porni spre nord, încercînd să nu gîndească, să nu simtă. Mult timp, drumul negru de macadam se întinse înaintea ei, nepărînd să ducă nicăieri. Aproape se întunecase, cînd opri la un motel să ia un sandviș. Încă se mai simțea amorțită și golită. Dar, poate, asta se datora parțial și faptului că nu mîncase nimic toată ziua. Doar cîteva înghițituri de pîine cu ton cărora nici nu le simțise gustul. Părea să se fi întîmplat cu ani în urmă.

Cafeaua era prea tare, iar brînză prăjită părea talpă de pantofi. Se gîndi să poposească la motel, dar renunță și decise să se îndepărteze de Euphoria cît mai mult posibil, înainte de-a înnopta. Făcu plinul și-și schimbă hainele, după care porni spre nord.

Făcuse cinci mile, cînd văzu girofarurile albas-

tre în spatele ei. Își controlă vitezometrul. De data asta, nici măcar nu se apropia de limita vitezei! Cu o înjurătură ireproductibilă, trase pe dreapta și opri motorul.

– Acum de ce? oftă. Unde era blestematul ăla de girofar când am avut nevoie de el?

Înainte ca ofițerul să ajungă la portiera mașinii ei, hotărî să plătească amenda, indiferent cît de mare era. Ceva dinlăuntrul ei, însă, o făcea să protesteze față de această nedreptate.

Cînd silueta înaltă se apropie de microbuz, Sibyl spuse:

– Domnule ofițer, nu depășisem viteza!

– De data asta, poate că nu, dar am auzit că ai ars de-a binelea cauciucurile mai încolo pe drum... ai fugit din Euphoria ca un liliac din Hades, *cuconițo!*

Un moment, nu pricepu nimic. Cînd, în sfîrșit, reuși, Sibyl simți că se topea, mai întîi de neîncredere, apoi de bucurie.

– Nick?

Rîsul încet, răgușit, o încălzi complet pe dinăuntru.

– Cum ai ghicit, iubita?

– Dar ce faci cu o mașină de poliție?

Rîse din nou și întinse mîna s-o mîngîie pe obraz.

– Am împrumutat-o de la Harley. Avea o datorie la mine.

– Cum m-ai găsit?

Sibyl nu mai putea gîndi coerent. Nu mai era-n

stare decît să simtă mîna lui Nick pe fața ei, ochii lui albaștri adînci, devorînd-o și făcînd-o să tremure toată pe dinăuntru.

– Ușor, iubita. Nu-i decît un singur drum spre nord din oraș. Pe ăla trebuia să fii. Și nu circulă prea multe dube purpurii prin părțile astea.

Aproape se temea să pună următoarea întrebare, dar n-avea încotro și zise:

– De ce, Nick? De ce-ai venit după mine?

Zîmbetul i se șterse de pe chip, iar ochii-i deveniră neguroși și gravi.

– A trebuit. Te iubesc, Sibyl. Nimic mai simplu! Și mă gîndesc să te iau de soție, indiferent că-ți place sau nu!

– Oh, Nick!

Sibyl se lupta din nou cu lacrimile, convinsă că inima avea să-i explodeze din clipă-n clipă de fericire.

– Cine ți-a băgat în cap ideea că nu mi-ar plăcea să fiu măritată cu tine?

Nu-i răspunse. În schimb, se aplecă spre ea, cu mișcări încete și cu o undă de surîs pe buzele despărțite. Cînd fu atît de aproape, încît Sibyl îi simți pe piele răsuflarea caldă, spuse:

– Sibyl Blanchard, am de gînd să te sărut cum n-ai mai fost sărutată niciodată, așa ca mai bine ți-ți vine. Iar cînd termin cu asta, te duc la un judecător de pace și ne căsătorim!

Sibyl îl privea cu ochii mari și gura căscată.

– Chiar acum?

– Sigur că chiar acum. De ce crezi că se chea-

mă orașul ăsta Euphoria? Ne putem face analizele sîngelui, obținem certificatul de căsătorie și punem să se țină ceremônia imediat.

– Vorbești serios?

– Par nesperios? Întrebă el zîmbind. Nu mai las afacerea asta să-mi scape din mîină. Tu și cu mine sîntem sortiți unul altuia. De restul nu-mi pasă. Vedem noi mai tîrziu.

– Adică, după ce ne căsătorim?

Nick rîse:

– Ei, nu *imediat* după. Mai întii, te duc la motelul ăsta mic de peste drum și vom sonda niște abisuri purpurii ale pasiunii, iubita. Vreau să zic, dacă mă primești în patul tău.

O privi semnificativ. Nedumerită, Sibyl nu răspunse.

– Apoi, continuă el, pîrînd satisfăcut, dacă vrei să vorbim, vom vorbi. Avem la dispoziție tot restul vieții ca să ne facem ordine în gînduri. Deocamdată, însă, am cîteva lucruri mai bune de făcut. Imediat ce-l anunț pe Harley prin radio că poate veni să-și ia mașina.

Peste cîteva momente, Nick reveni de la mașina parcată a poliției și se strecură la volanul microbuzului lui Sibyl. Pe ea o așeză pe locul din dreapta și o cuprinse cu brațul său robust. Cu cealaltă mîină, îi dădu la o parte părul de pe obrajii umezi, apoi îi urmă cu un deget conturul buzelor. Vîrfu degetului i se aventură în gură. Sibyl îl atinse cu limba, apoi îl mușcă. Nick trase aer printre dinți, scoțînd un geamăt gros, în timp ce-o strîn-

gea la piept.

În clipa următoare, buzele lui le captură pe ale ei. Nu se simțea nimic jucăuș în sărutarea sa dură, prădalnică. Părea că și-ar fi păstrat sentimentele timp de zile-n șir, anticipînd acest moment. Sibyl se cutremură lipită de trupul lui pietros, în timp ce limba i se îndesa în gura ei. Își potrivea mișcările după ale lui Nick, întîmpinînd cu un geamăt ușor introducerea ce imita atît de intim actul pe care i-l promisese Nick ca urmînd nu peste mult timp. În același timp, mîna lui Nick se strecură înăuntru la cămășii ei, spre a-i găsi sînul gol. O cuprinse blînd – mîngîind, frămîntînd, hărțuind, pînă crezu că va leșina de dorința pe care i-o ațîta el.

La vremea cînd Nick termină cu ea, Sibyl tremura toată. Își putea simți fiecare nerv din trup, viu și dorîndu-l peste măsură. Rezemîndu-și capul pe umărul lui, îi șopti numele.

Nick nu răspunse nimic. Se ridică și răsuci cheia. Vechiul microbuz reveni smucit pe drumul întunecat.

– Unde mergem? întrebă visătoare Sibyl.

– Să găsim J.P.-ul, apoi la motelul acela. *Repede!*

Deodată, Sibyl se simți complet amețită. Se îndreptă de spinare și rîse.

– Un motel? Și cu libărcile cum rămîne, Nick?

– Nici o problemă! zise el, vîrînd mîna în buzunar, pentru a scoate o butelie roșie cu negru. Am cumpărat spray de gîndaci.

Sibyl se prăbușise peste el, într-un acces de chicoteli care, curînd, se transformară într-un tors molcom. Mîna activă a lui Nick revenise la treabă.

Pe firma discretă din fața curții scria: *Floyd F. Raintree, Judecător de Pace*. În camera de la fațadă a micii case de lemn ardea o lampă care scălda în lumina ei gălbuie o porțiune din gazonul cafeniu. Doi cerbi de ipsos erau amplasați lângă trepte, iar un flamingo roz din plastic stătea în grădina de flori ofilite din apropiere. Sibyl zîmbi. Ce loc neașteptat pentru căsătoria ei! Dar era doar un gînd trecător. Nu conta cîtuși de puțin unde se mărita, cîtă vreme se mărita cu Nicholas Freemont.

Stăteau pe treptele de la intrare, ținîndu-se de mînă, în timp ce așteptau să răspundă cineva la ușă.

– Vin imediat! răspunse din casă un glas înfundat.

Bărbatul slab și cu început de chelie, care deschise ușa, îi privi un moment, fără o vorbă. Își împinse ochelarii în sus pe nas de două ori, apoi și a treia oară, așteptîndu-l pe Nick să vorbească.

– Vrem să ne căsătorim, izbucni în sfîrșit Nick.

– Să vă căsătoriți, hai?

Omulețul îi măsură din nou cu privirea.

Abia atunci își dădu Sibyl seama cît de neobișnuiți erau ca mire și mireasă – ea în blugi și

tricou, Nicki încă îmbrăcat în costumul său *trois-pièces*.

– Da, să ne căsătorim, repetă el. Chiar acum. Nu mai putem aștepta!

Acum privirea judecătorului Raintree se opri asupra lui Sibyl, coborînd pînă spre mijlocul ei. Sibyl roși fără voie, înțelegînd cum interpretase omul cuvintele lui Nick.

– Mă rog, e cam tîrzior, da' crez că putem aranja o mică ceremonie.

– Îi pofti în antreu și strigă:

– Mamă, avem aici o tînă ră pereche care vrea să se cunună. Sînt grăbiți. Fă bine de dă drumu' la Victrola și scoate florile.

Pe tot parcursul ceremoniei, Sibyl, ținînd în mîini un buchet prăfuit de orhidee din plastic, trebui să-și stăpînească pornirea irezistibilă de-a chicoti. Judecătorul Raintree stătea în fața lor, cu „haina de căs'torii” oficială trasă în grabă peste pijamaua vărgată. „Mama” Raintree, cu părul cărunț prins în bigudiuri roz și un capot de *chenille* strîns peste formele-i voluminoase, prezida aparatul Victrola care gemea o versiune a celebrului *Oh, promise me*.

Abia cînd Nick o privi pe Sibyl în față, cu chipul serios și plin de iubire și extaz, o izbi impactul deplin a ceea ce i se întîmpla. Uită de toate, în afara faptului că era pe cale să devină o parte din Nicholas Freemont – să aibă și să țină, să iubească și să prețuiască, de-acum înainte. *Pentru veșnicie!*

O ceață îi împăienjeni ochii și o nouă căldură, o nouă tandrețe îi inundară tot trupul. Când fură rostite „da“-urile finale, iar Nick se aplecă să-și sărute soția, restul lumii dispăru pentru Sibyl Blanchard Freemont, în timp ce o nouă lume i se dezvăluia.

Hanul „Noului Popas“ și „Curtea Motoarelor“ nu ofereau cine știe ce priveliște – o jumătate de duzină de căsuțe, bătute de vânturi și ploi, retrase de lângă drum, printre brazi, în spatele cîrciumii deschise toată noaptea. Dar Sibyl știa că avea să țină minte acel loc toată viața – odăița mică, saltelele adîncite, becul gol din tavan și pînzele de păianjeni din colțuri. În pofida acestui aspect, avea să țină minte acel loc cu drag, cu iubire, împreună cu Nick.

La vremea cînd opriră în fața cabanei cu numărul trei, emoția lui Sibyl se transformă în nervozitate. Nu putea pricepe. Asta nu era prima ei noapte nupțială, nici măcar prima noapte cu Nick. Atunci, de ce se simțea dintr-o dată ca o mireasă îmbujorată-n obraji?

Nick opri motorul și stinse luminile.

– Ei, iată-ne ajunși, iubita!

Glasul i se frînsese un pic, dîndu-i de veste cît de nervos era și el.

Tăcută, Sibyl își strecură mîna într-a lui și i-o apăsă ușor, a încurajare. Nick strînsé cu putere,

aducându-i vârful degetelor la buze. Îi frământă ușurel pielea cu gura. Senzația dinților lui, zgîrîind-o, părea să acționeze ceva mult mai profund înăuntrul ei. Se trase mai aproape și-și lăsă capul pe umărul lui.

El nu păru să observe, concentrându-și toată atenția asupra mâinii. Termină cu degetele – după ce le mîngîiase, sărutase și supsesse îndelung – și trecu la palmă, descriind cercuri calde și umede cu vârful limbii.

Sibyl se foia în scaun. Nu știa cît mai putea să îndure această voluptoasă tortură.

– Nick, nu intrăm?

– Într-un minut, iubita, murmură el cu gura în palma ei umezită.

Convins că-i iubise îndeajuns mîna stîngă, i-o puse cu grijă pe propria lui coapsă și începu să i-o curteze pe dreapta, în același fel.

De-a dreptul năucită, cînd își dădu seama că mîna ei stîngă își găsise propriul mod interesant de a-și petrece timpul – pare-se că fără cunoștința ei – Sibyl încercă să și-o retragă. Dar Nick îi ținu degetele apăsate cu putere peste propria lui fierbințeală, murmurînd:

– Nu te opri, iubita! O, ce bine e!

Sibyl zîmbi, își lăsă capul pe spate și se bucură. De cînd nu-și mai făcuse de cap cu un băiat, într-o mașină întunecată? De mult, mult timp! Iar acesta nu era un băiat; era bărbat din cap pînă-n picioare. Și nici ea nu mai era o liceană timidă, era soția lui. Puteau face tot ce voiau, fără

teamă de ce-ar zice lumea.

Căsnicia e un lucru drăguț, conchise Sibyl, în timp ce simțea mîna lui Nick furișîndu-se în susul sînului ei, căutînd și găsind în întuneric. În același moment, gura lui deschisă o găsi pe-a ei, sărutînd-o serios pentru prima oară de cînd își röstiseră jurămintele. Sibyl simți un curent de dogoară fluidă curgînd printr-însa și gemu încet peste buzele lui.

Cînd Nick se retrase, geamurile erau, aburite, iar Sibyl se topea.

– Acum, hai să intrăm, îi șopti el la ureche.

– Cum spui tu, răspunse ea, pe-un ton de capitulare totală.

Nick își purtă mireasa peste prag. Era bine așa, își spuse Sibyl, care se îndoia că ar fi susținut-o picioarele. Cînd o lăsă jos, căzu moale peste el, simțindu-i de îndată tăria pulsîndă a dorinței.

O strînse cu putere la piept pînă ce trupurile ajunseră să li se sărute, de la buze pînă-n vîrfurile picioarelor. Patul nu era decît la un metru distanță, dar pe moment părea prea departe.

– La dracu'! ocări el încet.

– Ce este, iubitul? întrebă Sibyl, crezînd că totul pe lumea asta era perfect.

– Plănuisem tot – încet, ușurel, cît e noaptea de lungă. Dar nu știu dacă pot...

Sibyl se ridică pe vîrfurile picioarelor, sărutîndu-l în timp ce-i răspundea:

– Nu vreau să mai aștept. Te doresc acum!

Cu încăperea cufundată încă în beznă, își

șmulseră unul altuia hainele, pînă ajunseră, piele pe piele, pe calea izbînzii. Continuînd să se îmbrățișeze, căzură pe pat, rostogolindu-se și răsturnîndu-se unul în brațele celuilalt.

Sibyl nu simțise niciodată ceva asemănător freneticei nevoi și nerăbdătoarei dorințe pe care le aveau acum. Dacă Nick încerca să facă dragoste cu ea încet și cu grijă, era sigură că ar fi murit. Astfel stînd lucrurile, o pătrunse repede, iar șoldurile ei mobile îi întîmpinară spasmele furioase cu o forță care trăda abandonul total. După doar cîteva momente de beție, simțiră amîndoi năvala senzațiilor amețitoare năpădindu-i în aceeași grandioasă clipă. Totuși, nu încetinară nici un moment ritmul, nu înainte ca și cele mai îndepărtate piscuri ale patimii lor să fi devenit realitate.

Nick se rostogoli de deasupra lui Sibyl, rămînînd însă cu brațele împrejurul ei. Amîndoi gîfiau, oftau, încercau să creadă cît de bine fusese.

El vorbi primul, cu glasul plin de mirare:

– Sibyl, tu vreodată ai...?

– Nu! *Niciodată!* răspunse ea sufocată.

Încă nu se mai cutremura de pe urma impactului, cînd simți mîna lui Nick mîngîindu-i sînul. Respirația i se opri în gît. Rămase absolut nemîșcată, concentrîndu-și toate gîndurile asupra a ceea ce-i făcea soțul ei. Cu ochiul minții, îi putu vedea degetele puternice încercuindu-i sfîrcul care se încorda să-i primească atingerea. Privi mîna coborînd. Imaginea mintală a degetelor bronzate, mîngîindu-i pîntecul alb, străfulgeră pe dinaintea

ochilor ei închiși. Oftă.

– Somnoroasă, iubita? șopti Nick, mozolindu-i urechea.

– O nu! zise ea.

– Bine!

Mîna i se furișă și mai jos. Sibyl abia se mai putea concentra asupra cuvintelor lui.

– Nici mie nu mi-e somn. Vreau să stăm de vorbă. Vreau să-ți spun tot ce mi-a trecut prin minte în zilele-astea din urmă. Vreau să-ți explic unele lucruri.

– Nu e nevoie să-mi explici, Nick.

Vocea ei tremură, cînd îi simți mîna strecurîndu-i-se între coapse.

– M-aș simți mai bine pe urmă. Și tu, iubita.

– Nick! icni ea, cînd degetele lui trecură peste un punct deosebit de sensibil. În momentul ăsta, nimic nu m-ar putea face să mă simt mai bine. Orice-ar fi mai bine, aș muri de pură plăcere.

El, însă, refuză să renunțe la misiunea pe care și-o pusese în gînd. Glasul și mîinile-i rătăceau înainte, prin întuneric.

– Din prima clipă cînd te-am văzut, în biroul șerifului Hubbard, Sibyl, am știut că trebuia să te am! Nici nu știi cît de aproape-am fost în noaptea aia de-a te duce la un motel, așa cum îmi ceruseși. Dacă-o făceam, nu te-aș fi lăsat singură acolo. Aș fi găsit eu vreo cale de-a rămîne cu tine. Crede-mă!

– Ba n-ai fi făcut-o! protestă Sibyl. Nu te-aș fi lăsat eu!

Ocol prin Euforia

Rîsul lui fu ușor și senzual:

– Nu zău?

Și chiar atunci făcu cu degetele ceva care-i provocă lui Sibyl un tremur de plăcere atît de intens, încît era aproape dureros. Își dădu seama în clipa aceea de deplina măsură a puterii lui de convingere.

– Ba da! șopti ea.

– După ispita pe care-am simțit-o în noaptea aceea, m-am gîndit că era mai bine să păstrez distanța. Orice altceva ar fi însemnat nebunie pură. Tu urma să pleci, eu rămîneam aici. Probabil nu ne-am mai fi văzut niciodată.

– Cam așa îmi închipuiam și eu, Nick.

– Isteață fată! zise el, rîzînd din nou ușurel, cu răsufierea jucîndu-i peste sînii chinuiți de dor. Dar lucrurile se înrăutăteau – sau progresau – cu fiecare zi. Știam că nu era decît o chestiune de timp. În noaptea aceea, în mlaștină, am ajuns la concluzia că nu mă mai puteam lipsi de tine multă vreme. Cînd mi-ai spus, a doua zi, că nu se întîmplase nimic, parcă mi-ai fi dat c-un ciomag în cap. Îmi făcusem planuri *mari* pentru noi doi, în noaptea aia. Dar am luat cele întîmplate ca pe un semn că nu era sortit să fie.

– Și de-asta m-ai lăsat să plec în Florida, fără să m-atingi nici c-o mîină?

– Ei, cu o mîină, poate, dar nimic mai serios, iubita. Cînd ai plecat, eram atît de-al dracu' de mîndru de mine însumi. Și-atît de-al dracu' de nefericit, în clipa cînd nu te-am mai văzut.

Se aplecă deodată și o sărută cu cea mai mare tandrețe pe care-o simțise vreodată. Sibyl îl dorea deja din nou. Și putea simți că și el se excitase iarăși. Un moment mai târziu, când gura lui își croi drum spre sîn, simți că aproape leșina de dorință reîmprospătată.

– Nick, iubitule! gemu, azvîrlindu-și capul dintr-o parte în alta pe pernă și înfigîndu-și degetele în mușchii puternici ai umerilor lui.

Nick înălță capul un moment, ca s-o-ntrebe:

– Am vorbit destul?

Sibyl nu-și putu găsi destulă suflare pentru a articula un răspuns.

– Încă un lucru doar, spuse el. În legătură cu logodna noastră și felul în care m-am purtat de Crăciun, cînd am văzut schița. Nu m-am supărat pe tine, iubita. Poate să fi fost puțin jenat la început, da' mi-a trecut repede. Încercam doar să-mi găsesc cuvintele potrivite ca să-ți spun cît de mult însemna pentru mine. Și-mi mai făceam și reproșuri, fiindcă-mi închipuiam că te constrînsesem să-mi accepți cererea în căsătorie. Apoi, cînd am bătut la ușa ta noaptea și mi-ai spus că nu mă doreai în patul tău, am presupus că stricasem într-adevăr totul.

Sibyl se ridică în capul oaselor, cu ochii dilatați de neîncredere.

– Tu? Ai venit la ușa mea în noaptea de Crăciun, Nick?

– Ai știut că am venit, iubita, răspunse el încetîșor. Mi-ai zbierat să plec și ai făcut-o destul de

tare ca să trezești toată casa. Atunci m-am gândit s-o iau spre coline și să-ți las puțin timp de gândire.

– Oh, Nick! zise Sibyl, aruncându-și brațele pe după gîtul lui și sărutîndu-l pe toată fața. N-aveam nevoie de timp de gândire! Știam că voiam să mă mărit cu tine! Aproape-am murit cînd ai plecat. Eram atît de sigură că tu erai cel care se simțea constrîns... că voiai să scapi. Și nu la tine am zbierat în noaptea aia, idiotule! Credeam că era Tiberius, zgîrîind să-l las să intrel

Nick rămase cu gura căscată. Apoi, rîzînd, îi ciufuli părul.

– Tiberius? Glumești pesemne! Femeie nebună! Tu ar trebui să poți pricepe lucrurile mai bine decît mine. Nu-ți dăduseși seama că te iubeam cu adevărat? N-ai știut că te doream, în noaptea aia? Păi, m-aș muta chiar și la New York ca să fiu cu tine!

Tăcu și-și luă mîinile de pe ea.

– Totuși, mai e un lucru care mă sîcîie.

Lui Sibyl îi tresări dureros inima.

– Ce anume, Nick? Spune-mi! se tîngui ea.

– Tabloul pe care mi l-ai făcut, spuse el, cu o undă de răutate. A ieșit perfect, dar...

– Dar ce, iubitule?

Dintr-o dată se simți cuprinsă de agitație, imaginîndu-și tot soiul de posibilități cumplite.

Rîsul lui blînd o potoli.

– N-ai fost nici pe departe dreaptă cu mine!

Și se dădu jos din pat. Sibyl habar n-avea ce

intenționa să facă. Îi auzi tălpile desculțe pe podea. Mergea spre baie. Un moment mai târziu, o lumină galbenă inundă încăperea.

– Vezi? întrebă Nick.

Sibyl îl privi cu ochii mari, adaptându-și pupilele la lumina puternică. Când putu vedea din nou, tresări, punându-și o mână peste gura căscată, după care se încovoie de râs.

Nick, în toată măreția sa masculină dezgolită, stătea profilat pe întunericul băii, cu mușchii încordați în atitudinea tradițională a unui culturist. Rîdea, încleștindu-și mâinile pentru a face mușchii și tendoanele brațelor, precum și umerii să se unduiască. Plină de dornică nerăbdare, Sibyl observă că și un altul dintre mușchi îi era încordat.

Reuși, cumva, să-și compună o față serioasă.

– Ai o formă incomparabil mai frumoasă decât bănuisem. Să schițez în clipa asta un nou portret, iubitul?

Prima schimbare pe care o observă fu nuanța tot mai profundă a ochilor lui. Cu un moment în urmă, fuseseră de-un albastru-strălucitor, vesel. Acum, deodată, deveniseră de culoarea safirelor negre, iar pleoapele erau pe jumătate închise. Cunoștea expresia aceea. Conținea atât un avertisment, cât și o promisiune.

Încet, Nick își relaxă mușchii încordați ai brațelor și umerilor. În același timp, însă, mușchii coapselor i se umflară, el pornind spre ea.

– Sătul de vorbă? întrebă Sibyl cu o voce tensionată.

Ocol prin Euphoria

El dădu din cap, continuînd să se apropie. Cînd ajunse la pat, o apucă de umeri și o rezemă pe perne. Ochii-i devorau trupul gol, în lumina crudă a becului din plafon.

– Dar nu sătul de tine, Sibyl!

Acum era lîngă ea, dezmierdînd-o cu mîinile, pîrjolind-o cu gura.

– Niciodată nu mă voi satura de tine!

Cînd Nicholas Freemont veni la ea pentru a doua oară, în calitate de soț, o îngropă sub daruri de iubire. Nici un nerv nu-i rămase neatins, pe cînd o mîngîia, o săruta, o răsfața.

La vremea cînd simți blînda dar urgenta apăsare între coapsele ce-i tremurau, Sibyl Freemont murise de-o mie de morți delicioase. Iar cînd, în sfîrșit, o umplu cu dragostea lui – mîngîind încet și puternic pînă atinseră amîndoi înălțimi nemăsurate – avu impresia că i se deschise tot Universul. Cunoștea fiecare răspuns, fără a trebui măcar să formuleze întrebările.

În noaptea aceea nu dormiră deloc. Epuizați în fine, zăceau unul în brațele celuilalt, vorbind liniștiți, atingîndu-se, sărutîndu-se. Erau căsătoriți.

Spre zorii zilei, cînd toate păreau să se fi spus, Sibyl se întoarse spre soțul ei, cu un zîmbet tandru pe față.

– Nicholas Freemont, mult te mai iubesc! Dar mă necăjește ceva.

Nick se aplecă peste ea, privînd-o cu ochii somnoroși, fericiți, albaștri-albaștri.

– Ce, iubita? murmură el.

– Cum ar putea fi mai bine decît în noaptea asta?

Surîsul lui se prefăcu în rîs, iar capul îi coborî spre sînii ei. Îi auzi și-i simți totodată cuvintele:

– Acum e dimineață, iubita. Vrei să-ți arăt cu cît e mai bine în plină lumină a zilei?

O făcu... și nu mințise!

Sfîrșit

*Romane de
dragoste, pe
care nu le
veți uita
niciodată,
serise de
autori
cunoscuți ai
genului*

Loveswept

Și să mai vorbești despre cotituri luate greșit! Lui Sibyl Blanchard îi veni să urle când șeriful acelui orașel din Georgia o opri pentru exces de viteză, amenințînd-o apoi cu pușcăria cînd îi văzu tablourile cu nuduri, în partea din spate a mașinii. Iar cînd apelul ei pentru un ajutor legal îl scoase la iveală pe colțurosul Nick Freemont, cu înfățișarea lui de colonist din pădurile seculare ale Americii, fu convinsă că avea să ajungă la închisoare! Spre ușurarea ei, Nick reuși să-i obțină eliberarea - după care o duse acasă, la „Tara” familiei sale, spre a încerca s-o păstreze pentru el! Cu un soi de spaimă delicioasă, Sibyl se simți cufundîndu-se în nisipurile mișcătoare ale dragostei - și singurul salvamar din preajmă o trăgea în brațele lui! Dar putea oare o pictoriță din New York să-și afle fericirea alături de un avocat de țară dintr-un oraș numit Euphoria?

Lei 2157+43TL = 2200

*Romane de
dragoste, pe
care nu le
veți uita
niciodată,
scrise de
autori
cunoscuți ai
genului*

Loveswept

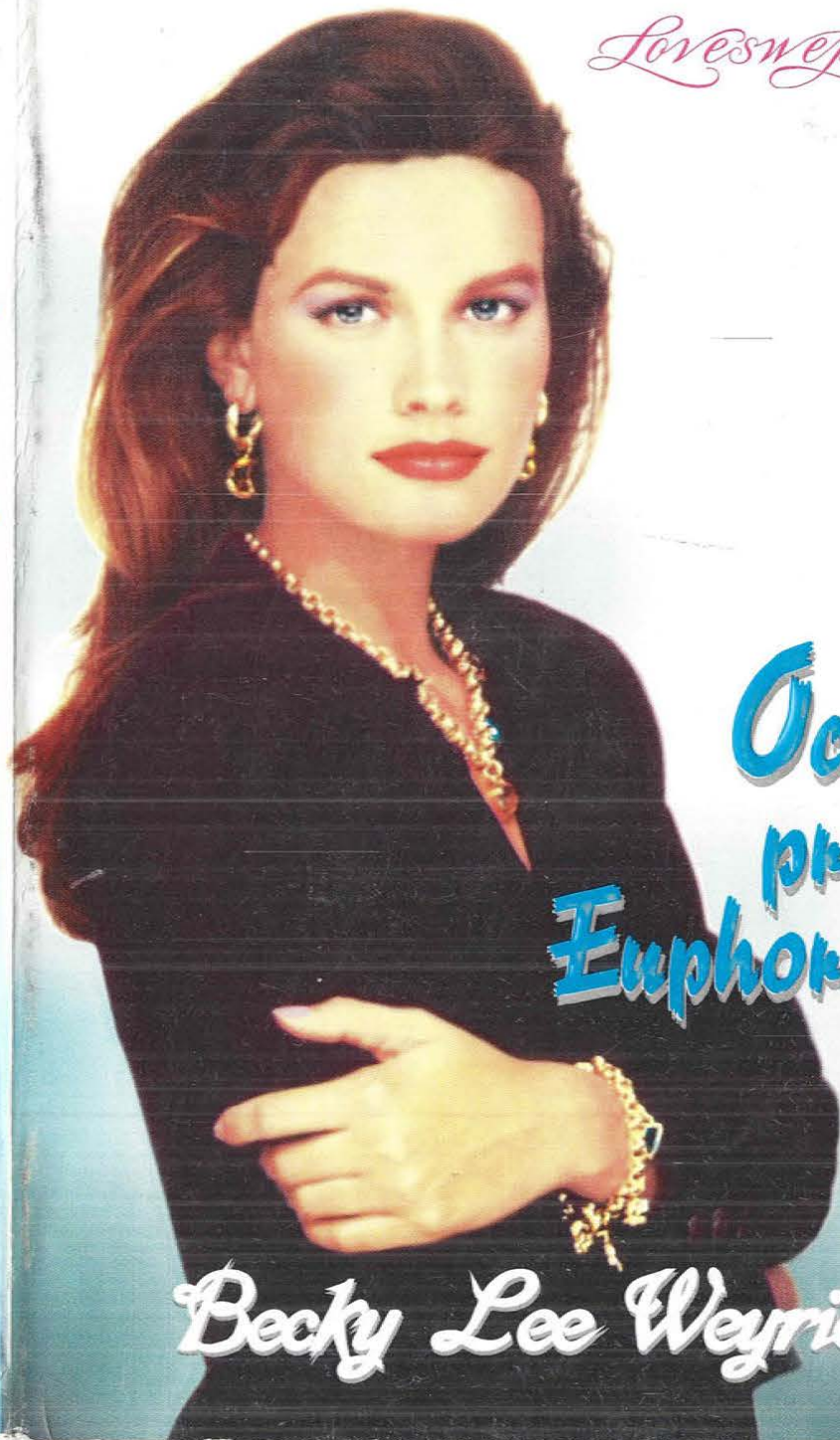
Și să mai vorbești despre cotituri luate greșit! Lui Sibyl Blanchard îi veni să urle când șeriful acelui orașel din Georgia o opri pentru exces de viteză, amenințînd-o apoi cu pușcăriile cînd îi văzu tablourile cu nuduri, în partea din spate a mașinii. Iar cînd apelul ei pentru un ajutor legal îl scoase la iveală pe colțurosul Nick Freemont, cu înfățișarea lui de colonist din pădurile seculare ale Americii, fu convinsă că avea să ajungă la închisoare! Spre ușurarea ei, Nick reuși să-i obțină eliberarea - după care o duse acasă, la „Tara” familiei sale, spre a încerca s-o păstreze pentru el! Cu un soi de spaimă delicioasă, Sibyl se simți cufundîndu-se în nisipurile mișcătoare ale dragostei - și singurul salvamar din preajmă o trăgea în brațele lui! Dar putea oare o pictoriță din New York să-și afle fericirea alături de un avocat de țară dintr-un oraș numit Euphoria?

Lei 2157+43TL = 2200

Becky Lee Weyrich ♦ Ocol prin Euphoria

Loveswept

**Ocol
prin
Euphoria**

Becky Lee Weyrich